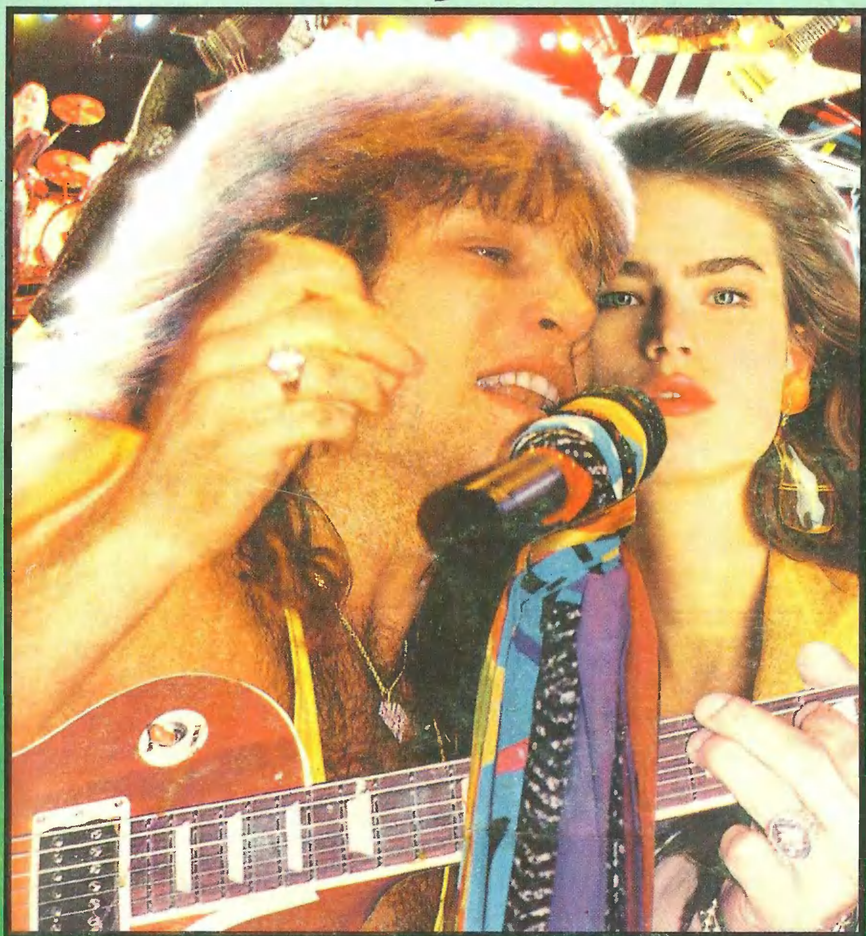
Jackie Collins

Rock Star

1

"Romanul Rock Star este încărcat de sex şi plin de acţiune, avînd un sfîrşit neaşteptat şi plin de promisiuni. Fanii vor fi încîntaţi."

United Press International

Romanul prezintă viaţa a trei staruri din lumea muzicii. Acţiunea se deplasează în trecut şi în prezent, urmărind ascensiunea fiecărui personaj pe culmile gloriei. Aceste personaje sînt: Kris Phoenix – un rocker englez violent şi dezlănţuit pe scenă, plin de sine, cu păr ţepos şi ochi albaştri pătrunzători. Bobby Mondella – regele de culoare al muzicii "soul", cu mişcări senzuale şi voce sexy. Rafealla – o frumuseţe exotică, avînd toate motivele să cînte melodii triste de "blues".

Cei trei au reuşit în carieră şi-şi pot permite să trăiască după cum le place. Petreceri, băutură, droguri, putere şi sex. Dar toate acestea nu-i pot face să uite preţul pe care l-au plătit pe drumul întortocheat şi singuratic care duce spre glorie.

Un magnat al unei case de discuri îi aduce pe cei trei pentru, prima dată împreună, la un concert de binefacere. Pe scena unei proprietăţi imense din California, soarta îi uneşte în cele din urmă. Iar pe măsură ce concertul se desfăşoară, răzbunarea unui om disperat îi va uni pe cei trei într-o capcană periculoasă şi plină de surprize.

Preţ 1400 lei

Rock Star
by Jackie Collins

Jackie Collins

Rock Star

Traducere de Sanda Socoliuc

Editura MIRON

București - 1994

ISBN 973-95056-4-9

*Fratelui meu, Bill Collins,
care a fost întotdeauna
alături de mine.*

Los Angeles, 1987

Sîmbătă, 11 iulie

La Los Angeles era o zi fără umbră de nor. Vînturile dinspre Santa Ana risipiseră ceaţa şi sîmbătă, pe 11 iulie, zorile s-au revărsat răcoroase şi senine pentru ca apoi ziua să devină seducătoare prin căldura ei lenevoasă.

Kris Phoenix s-a trezit devreme. Nu-i stătea în obicei, dar sosise de la Londra cu o zi înainte după-amiază şi se băgase direct în pat. După paisprezece ore de zacere în patul imens *California King,* din vila lui supradimensionată *Bel Air* s-a trezit şi, întorcîndu-se pe o parte a descoperit că

prietena lui din Los Angeles, Cybil Wilde, ajunsese lîngă el cîndva în cursul nopţii. Din fericire pentru ea, nu încercase să-l trezească. Făcea bine dragoste, dar vai de capul cui i s-ar fi întîmplat să se interpună între Kris şi odihna lui sfîntă.

Cybil continua să doarmă, cu trupul acela zvelt şi gol, cu insemnele tinereţii celor nouăsprezece ani, iar părul lung, blond, de culoarea mierii, i se răspîndise în jurul feţişoarei drăguţe de fată sănătoasă.

Cybil Wilde era un manechin plătit cu sume imense. Avea o evidentă frumuseţe, extrem de competitivă. Nu chiar ca Christie Brinkley, dar în genul ei. De curînd apăruse pe coperta de la *Sporturile ilustrate* într-un costum de baie dintr-o singură piesă. Acum ofertele curgeau, dar Cybil nu accepta nici una fără a o supune deciziei lui Kris. Şi Kris prefera s-o aibă acasă – fie că el era sau nu acolo.

A ezitat dacă să o trezească sau nu; la urma urmei trecuseră cîteva săptămîni de cînd nu se văzuseră. Apoi şi-a adus aminte de concertul din acea seară şi s-a hotărît că putea aştepta. Astrid, femeia cu care trăia la Londra, nu-l prea lăsase să trîndăvească. În fapt, Astrid era maniacă în privinţa amorului şi niciodată nu-l lăsa singur.

Astrid, creatoarea de modă. Se întîlniseră la Paris în urmă cu patru ani, cînd managerul lui o

angajase ca să deseneze nişte pantaloni de piele special pentru el şi ea ajunsese mult mai departe cu faptele, neoprindu-se doar la cercetarea materialului. La douăzeci şi opt de ani, Astrid era cu nouă ani mai în vîrstă decît Cybil, dar era înzestrată cu un păr lung şi blond şi un trup care-ţi tăia răsuflarea, plus că era daneză şi toată lumea ştia ce pot femeile scandinave. El prefera femeile blonde, cu picioare lungi, cu sînii mari şi binedispuse. Ce-şi putea dori mai mult un bărbat?

Kris s-a dat jos din pat în tăcere şi s-a dus în baia lui neagră şi plină de oglinzi, ultimul răcnet al modei.

Din fericire reuşise să rămînă treaz în timpul zborului de la Londra. Uluitor rezultat – acum se simţea pur şi simplu omeneşte. Şi, la analiza amănunţită pe care şi-a făcut-o în oglinda de deasupra chiuvetei de marmură neagră, chiar că nu arăta deloc rău.

Kris Phoenix avea treizeci şi opt de ani. Avea ochii reci, de un albastru intens, părul lunguţ de un blond închis, pe alocuri decolorat cu subtilitate de soare (şi dacă soarele nu-şi făcea treaba, un coafor englez numit Spud avea grijă de asta), şi arăta grozav de elegant. Nici înalt, dar nici scund, avea convenabila înălţime de vreun metru şi şaptezeci şi cinci – şi deşi se mai îngrăşase un pic, trupul lui rămăsese puternic şi dinamic, numai

muşchi. Oarecum ca Arnold Schwartzenegger – mai mult ca Bruce Springsteen combinat cu Mick Jagger.

Kris Phoenix era o vedetă a rockului. Una dintre cele mai faimoase vedete ale rockului, într-adevăr.

În realitate, spuneau unii, Kris Phoenix era o legendă a rockului.

Nu-şi bătuse niciodată capul cu toată vorbăria asta. Nu-l interesa decît că făcea muzică, cînta şi mînuia destul de mediocru chitara. La fel ca o mulţime de alţi tipi, Kris admitea că învinsese în realitate. Dar faptul că îşi împărţea viaţa între două reşedinţe fantastice, că făcea milioane de dolari pe an, că deţinea şapte maşini şi trăia cu două femei frumoase, toate astea nu aveau un mare impact în forul lui interior. O să fie şi o să rămînă întotdeauna în adîncul lui numai şi numai Chris Pierce din Maida Vale, Londra. N-o să poată trece niciodată peste faptul că mama lui frecase odinioară podelele oamenilor străini şi că tatăl lui vitreg condusese un autobuz.

– Ohh... bunule... Dumnezeu! Eşti... eşti... atît... de sexy! În baie dăduse buzna Cybil cu picioarele goale şi de altfel nu numai picioarele îi erau goale. Tare ţi-am mai dus lipsa, Kris! a suspinat înconjurîndu-l cu braţele.

În clipa aceea maniaca de Astrid a încetat să-i mai ocupe gîndurile.

Şi mie mi-a fost dor de tine, micuţo, i-a răspuns el sărutînd-o pe buzele fierbinţi şi ademenitoare.

Fata şi-a frecat de pieptul lui gol sînii plini, perfect conştientă de efectul pe care avea să-l provoace.

Cotul! Sexul n-avea ce căuta într-o zi în care dădea spectacol. Şi, Doamne, ce schimbare masivă avea loc înăuntrul pantalonilor lui de pijama.

A împins-o deoparte cu mare regret.

– Să lăsăm asta, Cyb. Cunoşti regulile şi la noapte trebuie să mă dau în bărci la petrecerea privată a lui Marcus Citroen.

Înnodîndu-şi braţele în jurul taliei lui, l-a răsucit înspre ea.

– Dar dacă te-ai da în bărci în privat şi numai pentru mine? i-a şoptit pe cel mai sexy ton. La urma urmei, *eu* te rog atît de frumos. Şi-ţi promit să mă port bine. A făcut o pauză plină de înţeles. Foarte bine.

Nici într-un caz Kris n-avea să încalce regulile. Nimeni – nici chiar superba Cybil Wilde – nu l-ar fi putut convinge. În ziua spectacolului se simţea precum un luptător, care intra pe ring, şi care avea nevoie de absolut toată energia lui sexuală. Nu trebuia să risipească nici o picătură pînă cînd spectacolul nu se termina.

– Mai tîrziu, i-a promis, desprinzîndu-se din

îmbrăţişare şi îndreptîndu-se hotărît spre duş.

Cybil a făcut o mutră dezamăgită.

– Am spus mai tîrziu, fetiţo, a repetat, trimiţîndu-i faimosul lui rînjet de şmecher în timp ce se vîra sub acele îngheţate ale apei şi înhăţa săpunul de lămîie.

Săpunindu-şi pieptul, şi-a dat seama ce grozav era duşul. Apă îngheţată. Bună să-i îndepărteze pofta sexuală! Duşul îl făcea să se simtă viol, gata de orice.

De orice, cu excepţia spectacolului privat pentru curva asta de Marcus Citroen.

Kris a reflectat la rece cît de nesuferit îi putea fi puternicul magnat al industriei discografice.

Şi cu o resemnare posomorîtă şi-a dat seama că nu putea face nimic împotriva lui.

În orice caz, nu deocamdată.

Rafealla a coborît din avionul personal al lui Marcus Citroen şi a intrat în uriaşa limuzină Mercedes a lui Marcus Citroen, care o aştepta pe aeroport. I-a făcut un scurt semn cu capul şoferului şi s-a simţit uşurată constatînd cînd a intrat în limuzină că nu fusese acolo nici un comitet de bun-venit care s-o întîmpine.

„Grozav, s-a gîndit, *nu-i nimeni care să mă*

deranjeze pînă cînd o să ajung la hotel".

N-a avut dreptate. De cum s-a aşezat, şoferul i-a spus să ridice telefonul din maşină.

– Este pe fir domnul Citroen, i-a zis cu respect.

– Mulţumesc. Vocea ei suna neutru. Marcus Citroen îi urmărea orice mişcare. Nu se putea duce nici la baie fără să afle el.

– Bună, Marcus, a zis pe un ton plat.

– Domnul Citroen o să fie pe fir într-o clipă, i-a replicat vocea catifelată a lui Phoebe, secretara lui veşnic– atît-de-eficientă.

Rafealla a aşteptat. Lui Marcus îi făcea plăcere să-i lase pe oameni să aştepte. Îl văzuse făcînd treaba asta de nenumărate ori. „Oţeleşte caracterul", spunea el sec, cu o nuanţă din accentul european pe care nu se ostenise chiar niciodată să-l evite.

S-a înclinat cu nervozitate înspre şofer şi l-a întrebat dacă are o ţigară.

– M-am lăsat, a zis omul cu un gest de scuză... Doriţi să mă opresc şi să vă iau un pachet?

– Nu, a zis ea scuturînd cu putere din cap. Şi ea se lăsase de păcătosul obicei, deşi în clipa aceea ar fi fost gata să ucidă pentru a trage un fum din orice fel de ţigară ar fi fost.

– Rafealla? Vocea lui Marcus. Accentul acela mojic. Grosolănia unsuroasă.

– Da, Marcus.

– Eşti aici?

„Sigur că sînt, doar m-ai convocat, nu-i aşa?“

– Da.

– Ai călătorit comod cu avionul?

– Foarte.

– Bravo, bravo! Şi-a dres glasul: Ţi-am reţinut un apartament la *L'Ermitage*. O să sun de îndată ce ajungi acolo.

„Da. Probabil în clipa în care o să deschid uşa.“

– Perfect, i-a răspuns ea cu răceală.

– Rafealla?

– Da.

– N-o să ai motive să-ţi pară rău de hotărîrea ta.

„Ah, ba da, Marcus. Ba da.“

El nu-i dăduse posibilitatea nici unei opţiuni, s-a gîndit trecîndu-şi mîna prin părul lung şi negru. Cu un oftat adînc s-a înfundat în scaunul moale îmbrăcat în piele.

Rafealla. Era cunoscută doar printr-un singur nume.

Rafealla.

Cînd cînta, vocea ei devenea magică. Nopţi de zăpuşeală şi cluburi de noapte pline de fum, în care ea nu cînta despre virgine şi iubirea proaspătă din tinereţe, pînă cînd s-a întors pe teritoriul lui Billie Holiday şi la *blues*. La vîrsta de douăzeci şi şapte de ani ştia cît se poate de multe

despre *blues*. Mai mult decît ar fi putut afla cineva vreodată.

Rafealla era o frumuseţe exotică. Cu ochii verzi, cu pometii profilaţi, cu o gură mare, delicioasă, şi o piele măsliniu-închis. Părul negru, drept şi lucios îi cădea pînă în talie. Era subţirică, nu voluptuoasă – dar trupul ei arăta grozav în costumul mare, din mătase subţire, croit bărbăteşte.

Rafealla ajunsese deja la mare preţ, după cum se părea. În urmă cu optsprezece luni nimeni nu auzise de ea. Acum devenise vedetă. O stea de primă mărime. Un meteor care-şi însemna drumul înspre culme în toate cataloagele de discuri din lume. Şi, în vreme ce îşi imaginase că lansarea ei ca vedetă o să-i aducă libertatea, se întîmplase exact invers. Lansarea ca vedetă i-l adusese pe Marcus Citroen. Şi ea îl ura profund, din adîncul inimii.

– Bobby Mondella, ai idee cît eşti tu de iubit? a gîngurit afectuoasă femeia neagră şi frumuşică şi s-a sprijinit de marginea unui birou mare, circular. O chema Sara.

Bobby, aşezat într-un fotoliu comod îmbrăcat în piele, s-a întins să o mîngîie.

– Spune-mi tu, fetiţo, spune-mi frumos.

Bobby Mondella era genul care îmbogăţea sensurile cuvîntului „chipeş". La cei treizeci şi... de ani ai lui, era înalt, binişor peste un metru optzeci, cu pielea ca ciocolata, părul negru şi ondulat şi un trup bine făcut.

– O să fac mai mult decît să-ţi spun, scumpule, a zis Sara cu entuziasm, înhăţînd de pe birou un teanc cu articole din ziare. O să-ţi citesc unele dintre articolele apărute în reviste despre discul *„Mondella pe viu". Vă spunem că e di... na... mită!*

Bobby a întins mîna la ochelarii negri care-i acopereau ochii orbi, i-a pus deoparte, apoi i-a pus din nou la loc. Făcea acest gest de o sută de ori pe zi. Îi era cu neputinţă să accepte faptul că n-o să mai poată vedea niciodată.

– Aha. *Di... na...mită!* a repetat încîntată Sara.

– Despre reviste ştiu, a zis Bobby răbdător. Albumul se află pe primul loc în cataloagele de *„soul"* deja de cinci săptămîni.

– De şase, l-a corectat Sara scrupuloasă. De şase săptămîni bune şi o duce tot aşa, la fel de tare. A făcut o pauză de respiraţie. Oh, desigur, domnule Mondella. Ştiu că ai auzit totul despre cum te-au ridicat în slăvi *Billboard* şi *Rollin'Stone*, ca să nu mai amintesc de *Los Angeles Times*, *Blues and Soul* şi...

– Ce se întîmplă? a întrerupt-o Bobby. De ce

nu dai o fugă în locul meu la gară?

– Uite ce se întîmplă, a zis Sara plină de importanţă, peste tot, pretutindeni în ţara asta mare care se numeşte America...

– Las-o baltă, scumpo.

Fără să-l bage în seamă, ea şi-a continuat cuvîntarea.

– În fiecare orăşel prăpădit, oamenii te iubesc pe tine, iubire, dar *te iubesc* cu adevărat. A făcut o pauză de triumf, răsfoind teancul cu articole de ziar. Ai poftă să-ţi citesc cîte ceva din astea?

– Bineînţeles, a zis el nepăsător, ca să nu pară prea ahtiat, deşi era aproape imposibil să ascundă ceva de Sara; îl cunoştea mult prea bine.

– **Ridgway, P.A.**, a citit ea sentenţios. *„Bobby Mondella este Regele Soul-ului. Cumpăraţi discul* Mondella Alive *şi o să picaţi pe jos* cu adevărat, *căci Bobby Mondella îi dă unui cîntec o încărcătură lirică mai mare decît oricine altcineva."* A făcut o pauză, apoi a zis: Îţi place?

– Nu-i rău.

– Hei – ascultă-l pe Domnul Orgolios!

– Dă-te mai aproape cu fundul tău nostim, am de gînd să joc basket-ball.

– Vrei să taci? l-a mustrat ea. Mai este încă unul. **Duluth Herald**. *„Întoarcerea lui Bobby M. aduce după sine cel mai grozav album cu cîntece* „soul" *din ultima decadă. De la nefericita*

tragedie pe care a suferit-o, magia Mondella acţionează mai puternic decît oricînd."

Vocea dulce a Sarei continua să murmure, acumulînd laude, superlativ după superlativ.

Ascultînd cu atenţie, Bobby nu se putea abţine să nu se simtă măgulit de toate laudele, oricît de extravagante ar fi fost ele. Era grozav să fie din nou numărul unu. Cu adevărat grozav. Mai ales de cînd toţi cei care contaseră pe el consideraseră că era terminat, scriseseră despre el ca despre un „fost".

Toţi.

Numai Sara nu.

Şi Marcus Citroen. Să-l ia dracu'.

Bobby simţea cum ura îl învăluie precum un nor nociv. Îl invidia pe omul acela, şi pe bună dreptate. Era însă nevoit să admită că Marcus Citroen era singurul care îi oferise şansa de a se întoarce – şi se întorsese, ca o răzbunare.

– Suficient, Sara, a întrerupt-o calm. Vreau să mă odihnesc puţin pentru la noapte.

– Nu înţeleg de ce ai fost de acord să participi la tîmpita aia de reprezentaţie, a protestat ea. Marcus Citroen şi prietenii lui bogaţi nu merită să fie distraţi de cei asemenea ţie. Mai cu seamă nu merită primul tău spectacol pe viu de după accident.

Cum de reuşea toată lumea – inclusiv Sara – să se refere la momentul în care-şi pierduse

vederea ca la un accident? Nu fusese, la dracu', un accident. Fusese o crimă. Şi într-o bună zi o să descopere el cine era vinovat de asta.

– E în scopul unui eveniment important, a zis el concis.

– Important *pentru ea*, a rînjit Sara, luîndu-l de braţ şi conducîndu-l înspre uşa dormitorului.

– *Pentru ea.* Bobby n-o mai văzuse *pe ea* de cînd se întîmplase treaba aceea. Nici nu mai auzise vreo vorbă de la curva aia cu inima de gheaţă.

Nova Citroen. Soţia lui Marcus Citroen. Gîndul că o să se afle în compania ei îl excita şi îl dezgusta. Se întreba ce-avea ea să facă... să spună...

„Oh, Cristoase. Doar nu mai sînt legat de ea, s-a gîndit. Nu se poate. Nu e posibil..."

De parcă i-ar fi intuit gîndurile îndreptate spre altă femeie, Sara s-a îndepărtat. Vocea i-a devenit rece ca într-o discuţie de afaceri.

– Limuzina o să sosească aici la ora trei. La cît să te trezesc?

– Să zicem la unu şi jumătate. Şi-a întins mîna spre obrazul ei neted. Şi să am un sandviş cu garnitură. Bine?

– Eu nu sînt bucătarul tău, i-a răspuns ea cu vocea înăbuşită.

– Ştiu, scumpo. Dar nimeni – şi ştiu eu ce spun – nimeni nu face sandvişuri cu şuncă mai

bine decît tine.

Oftînd adînc şi cu resemnare, ea şi-a dat seama că ar fi în stare să facă orice pentru Bobby Mondella şi el era conştient de asta. Dacă însă o aprecia sau nu, asta era o altă chestiune.

Lăsat singur, Bobby s-a îndreptat spre pat, şi-a scos cămaşa, şi-a dat jos pantalonii şi s-a culcat.

Nova Citroen. Acum, că începuse, nu se mai putea opri să nu se gîndească la ea.

Scoţîndu-şi ochelarii, şi-a dat seama că n-o să mai poată niciodată să-şi pironească ochii asupra ei de-acum înainte.

Nova Citroen nu se putea hotărî ce bijuterie mai deosebită să poarte la noapte. Smaraldele de la *Harry Winston* erau ademenitoare, atît de verzi şi de somptuoase. O piatră uriaşă, unică, înconjurată de diamante pentru pus la gît, cercei asemănători, un inel care scotea ochii şi o brăţară magnifică. Dar purtase acest set în februarie la uriaşa petrecere anuală a lui Niven-Cohen-Mass Valentine, şi din nou la sărbătorirea lui Irving şi Mary Oscar. De două ori într-un an era suficient, aşa că a lăsat deoparte smaraldele îndreptîndu-se spre rubinele de la *Cartier.*

Ah, nişte fleacuri strălucitoare atît de drăguţe, dar un pic cam prea ţipătoare pentru ţinuta care-i era necesară diseară.

Fără ezitare a luat caseta mare de Burgundia care adăpostea noul ei colier de diamante, brăţara şi cerceii. Nici o îndoială. Ştiuse de fapt tot timpul că seara aceea nu necesita altceva decît nişte diamante uluitoare care să completeze întregul: părul ei alb de blond ce era, pieptănat în vîrful capului şi rochia ultra-elegantă de la *Galanos* pe care plănuise s-o îmbrace. Atît de potrivită pentru o simplă seară de vară la malul mării.

Ideea Novei Citroen asupra unei seri simple de vară la malul mării putea fi extrem de diferită de a restului lumii. Nova şi soţul ei, Marcus, trăiau o parte a anului pe Novaroen, o proprietate somptuoasă de douăzeci şi cinci de acri situată pe culmea unei faleze înalte care veghea Oceanul Pacific la cîteva mile de Malibu. Proprietatea se mîndrea cu două reşedinţe separate – una destinată numai oaspeţilor, cu un bazin de înot de dimensiuni olimpice, trei terenuri de tenis dinspre nord spre sud, un studio de înregistrare, o sală de gimnastică avînd echipamentul corespunzător, o sală luxoasă pentru proiectarea filmelor, grajduri pentru caii arabi extrem de scumpi, precum şi un spaţiu folosit ca garaj pentru colecţia lui Marcus de maşini vechi, recondiţionate irepro-

şabil.

Ei numeau locul ăsta „adăpostul pentru sfîrşitul săptămînii". Numai că acest sfîrşit de săptămînă făcea ceva mai mult decît să-i adăpostească – pur şi simplu ocupa mult spaţiu. Nova şi Marcus Citroen găzduiau o colectă de fonduri pentru guvernatorul Jack Highland – colecta anului. O petrecere exclusivă în ţinută obligatorie pentru cincizeci de cupluri, fiecare plătind o sută de mii de dolari de pereche pentru privilegiul de a se afla acolo. Oameni care aveau grijă de propriul lor viitor. În plus mai alcătuiau şi un grup foarte select. Nova fusese teribil de exigentă în privinţa celor pe care îi lăsase să spere că vor fi de faţă. Se dusese vorba că era ceva extraordinar, exclusiv, şi mulţi doreau să-şi ofere banii. La urma urmei, cei care se aflau în cunoştinţă de cauză simţeau că guvernatorul Highland reprezenta o certitudine pentru postul de viitor Preşedinte.

Nova era satisfăcută de lista finală a oaspeţilor. Numai vîrfuri, crema cremei societăţii. Cei mai bogaţi, cei mai puternici, cei mai talentaţi şi cei mai plini de faimă. Nu dorise să fie prea mulţi de la Hollywood – ideea ei era să-i atragă pe cei *realmente* puternici, doar pe puţine dintre starurile de primă mărime. Şi reuşise. Cu toţii zburau în aceeaşi direcţie venind din toate colţurile lumii.

Serata pe care o organizase ea pentru oaspeţi

ora spectaculoasă. Un dineu în aer liber format din cinci feluri de specialităţi culinare era asigurat de restaurantul ultraelegant *Liliane's*. Dineul era urmat de un concert-surpriză în care aveau să apară trei dintre cele mai mari vedete ale lumii în domeniul discografiei. Legenda – Kris Phoènix. Cel care revenise – Bobby Mondella. Şi starul care acum urca pe firmament – Rafealla.

O noapte. Cinci milioane de dolari pentru apropiata campanie a guvernatorului Highland, şi asta era *înainte* de licitaţia tacită şi de tombolă, unde, oricum, pentru un bilet de o mie de dolari, puteau cîştiga premii începînd de la o ladă de şampanie *Cristal* pînă la un Mercedes.

Probînd magnificul colier cu diamante, se gîndi că acesta o să fie perfect pentru mai tîrziu, aşa că-l puse cu grijă înapoi în cutia lui căptuşită cu catifea. Doar şi ea se bucura de o anumită reputaţie că trăieşte pe picior mare. Era cunoscută pentru colecţia fabuloasă de bijuterii.

Nova Citroen era o femeie cu înfăţişare elegantă, care depăşise puţin vîrsta de patruzeci de ani, cu o piele uşor bronzată, cu trăsături fine, uşor acviline, cu ochii de un violet uluitor. În ochii Novei se pierduseră mulţi bărbaţi. Ochii fuseseră pentru ea cel mai mare atu. Nu era frumoasă, dar era seducător de atractivă, cu un trup suplu pînă la a da senzaţia că e prea slab. Dar asta îi prindea bine şi o făcea să arate minunat cînd era

îmbrăcată.

– Iertaţi-mă, doamnă Citroen. În încăpere intrase discret Norton St. John, asistentul ei personal. Domnul Citroen ar dori să vă vorbească. Este pe firul privat.

– Da? Pentru o clipă s-a gîndit să-i spună lui Norton să-l informeze pe Marcus că se poate duce dracului. Era o idee tentantă, dar mai bine nu. Marcus Citroen era cel care-i asigura ei ascensiunea înspre vîrf şi, oricît de mult l-ar fi detestat, voia să meargă pînă la capăt.

Lui Speed îi plăceau banii. Dar cotul şi pişcotul. Se părea că banilor nu le plăcea de Speed. De fiecare dată cînd reuşea să obţină o grămăjoară, se întîmpla ceva. Cîştiga la curse şi de îndată apărea un prostănac de pungaş care-i lua totul. Avea ceva succes în Las Vegas. Maicăăăă! Apărea pe loc vreo starletă, alteori două, şi totul se ducea pe apa sîmbetei. Cînd muncea legal, dar fără să aibă un loc permanent de muncă, avocatul fostei lui soţii se şi înfiinţa în primele ore ale zilei de plată a salariului. Ce era cu norocul lui atît de capricios? Ei bine, nu reuşea să priceapă.

Şi apoi, într-o zi, se-ntîmplase să se întîlnească

cu poama de George Smith şi Speed înţelesese pînă la urmă că norocul lui avea să suporte un revîriment grozav. Se punea la cale o treabă serioasă şi George Smith îl lua şi pe el pentru că, la naiba, Speed era cel mai grozav şofer din toată California de Sud şi nimeni nu putea trece peste asta.

De la acea primă întîlnire urmaseră multe altele şi chiar astăzi venise Ziua – Z şi Speed ştia exact ce anume avea de făcut.

Îmbrăcîndu-se cu atenţie în uniforma gri de şofer pe care o împrumutase de la un recuziter din Hollywood, şi-a admirat imaginea în oglinda ovală din holul apartamentului lui format dintr-o cameră.

Nu era prea înalt. La dracu', nici Dustin Hoffman nu era.

Părul începuse să-i cam cadă. Şi ce dacă? Domnul Burt Reynold avea aceeaşi problemă.

Semăna cam tare cu o nevăstuică neliniştită. Şi ce, Al Pacino era un idol al dimineţii?

Speed prefera să treacă peste felul în care arăta. La urma urmei, la nevoie era un adevărat cuceritor de doamne. Şi cînd avea banii care să-i redea încrederea în farmecul lui imaginar, era aprig cu femeile. Cu toate femeile, exceptînd-o pe fosta lui soţie – o actriţă de striptease, platinată, cu un funduleţ de-i putea opri inima unui bărbat şi atît de pisăloagă, că-l putea lăsa impotent.

Speed se gîndi că uniforma arăta nostim pe el. Se admiră preţ de cîteva minute înainte de a reveni la celelalte treburi. Anumite lucruri trebuiau să fie făcute înainte de marele giumbuşluc de la noapte.

A dat din cap cu înţelegere. Acesta era marele pact pe care-l aşteptase întreaga lui viaţă şi acum era imposibil să-l rateze.

Vicki Foxe avea o poftă teribilă să-l izbească între picioare pe şeful pazei care rînjea şi dădea din gură fără oprire. Bărbaţi-Sex– numai la asta le stă capul. La majoritatea, în tot cazul. Mai *existau* şi excepţii printre ei, dar mult prea puţine şi aceia erau foarte greu de apucat.

Deocamdată Vicki se mîngîia cu gîndul la Maxwell Sicily – acum *el* era o excepţie. Sigur că ar face pe el de-ar şti că ea îi cunoaşte adevărata identitate – dar, totuşi, cu cine dracu' îşi închipuia el că are de-a face? Cu o gagică tîmpită cu ţîţe mari? Oh, nu. Cînd Vicki Foxe se băga într-un giumbuşluc de afaceri, ştia bine despre ce era vorba.

„George Smith din faţă“, se gîndise ea cînd o contactase pentru prima oară. Şi nu-i luase mult timp ca să-i afle numele adevărat. Niciodată Vicki

n-avea nevoie de mult timp pentru a afla orice-ar fi.

Voi toate umblaţi cu sutien, dulceaţo? a schelălăit bărbatul bovin holbîndu-se la sînii ei dezvoltaţi.

„Ia-ţi gîndul, cap de bostan, se gîndi ea. Mare cretin!"

Ehei, de-ar fi prins-o cînd îşi dădea ea silinţa, ar fi făcut stop cardiac înainte de-a apuca să zică o rugăciune. Numai că acum, deghizată cu mare măiestrie în servitoare, arăta cît se poate de rău. Părul roşu-strălucitor şi-l făcuse coc. Se fardase foarte puţin. Şi trupul ei senzaţional în realitate (cupa 3 aD, cu talie îngroşată şi şolduri potrivite) era ascuns în mare parte sub o uniformă mizerabilă de servitoare.

– Nu face atîta zgomot, Tom, l-a pisălogit ea, bătînd cochet din pleoape, uitînd că nu purta genele false, atît de dese, pe care le avea de obicei. Asta nu-i treaba ta, flăcăule.

Tom era şeful pazei pe proprietatea vastă de la Ocean a familiei Citroen şi, deja, după ce Vicki lucrase acolo numai şase săptămîni, era înfierbîntat şi gata de orice i-ar fi cerut ea în schimbul uneia sau a chiar două „prestaţii" sexuale.

– Te-asigur că aş vrea să ţi-l scot, a îngînat el.

– Păi... Lingîndu-şi sugestiv buzele, i-a dat un mic brînci. Ce treabă ai mai tîrziu?

Amîndoi au izbucnit în rîs. Mai tîrziu era marele concert – evenimentul colosal. Tom avea să se ocupe de imensele acţiuni de pază.

– Măcar de-am putea privi concertul împreună, a suspinat Vicki, descheindu-şi deliberat un nasture de la uniformă, apoi altul şi după aceea, cu mare încetineală, un altul.

Tom era gata să se înece cu cafeaua.

– Cam durează... a început el.

Cineva tocmai intra în bucătăria de serviciu, aşa că a tăcut.

Vicki s-a răsucit rapid şi şi-a încheiat nasturii. Auzea respiraţia grea a lui Tom, care se îndrepta spre uşă. Deci cînd o să-i vină timpul, n-or să existe probleme. Absolut nici un fel de probleme.

Maxwell Sicily străbătea oraşul ca să se ducă la muncă la *Liliane's*, restaurantul exclusiv din Beverly Hills. Maxwell Sicily avea douăzeci şi nouă de ani, era înalt, de un metru şaptezeci şi unu şi avea şaptezeci de kilograme greutate şi era de origine siciliană. Părul lui era negru unsuros, ochii gînditori şi apropiaţi. Nasul îl avea prea lung şi buzele îi erau prea subţiri. Dar efectul total era de o anumită bărbăţie rece. Arăta pre-

cum fiul unui patron obişnuit.

În realitate, era fiul infamului Carmine Sicily – unul dintre magnaţii de frunte ai drogului din Miami.

Tatăl şi fiul nu îşi vorbeau. Maxwell se dusese în California ca să se descurce prin propriile lui puteri. Avusese, desigur, o educaţie potrivită cu starea lui.

- Bună, George, l-a salutat Chloe, supraveghetoarea bondoacă aflată în spatele biroului de la *Liliane's*, care răspundea la telefon şi îi observa pe chelneri pe măsură ce veneau.

Maxwell dădu din cap. La lucru toţi îl cunoşteau doar ca pe George Smith – un pseudonim potrivit.

– E cam cald azi, nu? a zis Chloe, făcîndu-şi cu cochetărie vînt la pieptul ofilit cu revista *People.*

Maxwell n-a băgat-o în seamă, ce rost avea, şi a zis un „da“ scurt.

– Nu te-am întrebat niciodată pînă acum, a zis ea repede, încîntată de ocazia că putea flecări cu chelnerul atît de chipeş pe care pusese ochii încă de cînd începuse să lucreze acolo. Tu eşti actor, nu-i aşa? S-a zgîit la el plină de speranţă. Am dreptate, nu? Întotdeauna îi dibuiesc pe actori.

Maxwell a aprobat-o din nou. Slavă Domnului, asta era ultima zi în care mai avea de-a face cu toate astea. Mîine avea să fie într-un avion spre

Brazilia cu o recompensă regească din partea domnului şi doamnei Marcus Citroen.

Maxwell Sicily nu mai putea aştepta.

Kris Phoenix

Londra 1965

Chris Pierce şi-a sărbătorit cea de-a şaisprezecea aniversare la trei săptămîni după ce fusese exmatriculat din şcoală. Ca răzbunare a bătut străzile, schimbîndu-şi numele în Kris Phoenix, întrucît îşi dorea – mai mult decît orice pe lume – să devină o vedetă a rock-ului.

Toată familia lui considera că asta era cea mai mare bazaconie. Fără şcoală, fără serviciu, nu era el chiar cel mai simpatic membru al menajului. Cele două surori mai mari îi numeau tîrîie-brîu. Tatăl lui vitreg îi spunea că ar trebui să-şi caute

singur o slujbă şi să arunce chitara cu trei corzi la care zdrăngănea încă de cînd avea treisprezece ani. Iar fratele lui, Brian – considerat prinţul familiei pentru că dibuise un post de funcţionar la bancă de cum terminase şcoala cu patru ani înainte –, spunea: „Las-o baltă, netotule. Niciodată n-o să ajungi nicăieri cu vocea ta prăpădită şi cu chitara aia tîmpită. Pune-o în cui şi fă-o fericită pe mami măcar o dată în viaţă."

Mama. Kris se întreba de ce trebuia întotdeauna să revină la mama? Toţi ştiau că ea făcea legea în familie cu vocea ei dură şi limba ascuţită, dar ea nu-i făcuse niciodată viaţa amară şi asta îi enerva pe ceilalţi. Mai ales pe Brian, căruia îi plăcea să se considere drept favoritul ei.

Adevărul era că Avis Pierce era în secret plăcut impresionată că fiul ei cel mai mic dădea semne că ar fi dorit să facă ceva mai deosebit. Ea lucrase ca femeie de serviciu în casele altora încă de cînd avea paisprezece ani şi era mîndră de faptul că întemeiase şi crescuse o familie. La scurtă vreme după naşterea lui Kris tatăl lui murise într-un accident de muncă şi şase ani Avis trebuise să se descurce singură. Era greu cu patru copii înfometaţi care trebuiau hrăniţi, dar se descurcase pînă cînd îl întîlnise întîmplător pe Horace Pierce şi se măritase cu el. Era şofer pe autobuz şi un om curajos care-şi luase responsabilitatea unei femei cu patru copii.

Kris nu şi-l aducea aminte pe tatăl lui adevărat. Doar o îndepărtată imagine a lui legănat pe genunchiul tatălui atunci cînd era foarte mic. Tatăl lui i se păruse a fi doar un tinerel cu părul ţepos şi rînjet şmecheros.

– Ah, da, obişnuia adesea să spună Avis, cu o sclipire de regret în ochi. Era mai primejdios bătrînul tău. N-aveai decît să-i dai o bere şi-o ţigară şi era fericit ca un porc în mocirlă. Era o ploşniţă ticăloasă!

Dar ştia că Avis se pricepea la cuvinte.

Kris ar fi dorit să-l fi cunoscut pe tatăl lui cu care semăna. Nu reuşise niciodată să comunice cu Horace care-şi petrecea mai tot timpul tolănit în faţa televizorului.

De cînd era mic, Kris petrecuse multă vreme împreună cu mama lui. Cînd era copil, ea îl lua de obicei la treabă. Lunea, miercurea şi vinerea făcea curat în casa familiei Edward din elegantul Hamilton Terrace. Iar marţea şi joia, dădea colţul la Carlton Hill, să trebăluiască pentru domnul Terry Terence, un agent de afaceri cu spectacole.

Familia Edward trăia într-o casă luxoasă cu cinci etaje şi avea în permanenţă o servitoare şi un majordom. Avis era folosită la treburile grele, cum ar fi făcutul parchetului, spălarea geamurilor şi spălarea rufelor. Lui Kris îi plăcea cel mai mult cînd familia Edward avea vreuna dintre petrecerile acelea frecvente şi în dimineaţa următoare

devreme el era trimis prin întreaga sufragerie şi în bibliotecă pentru a goli toate scrumierele. La vîrsta de opt ani, faptul că avea în buzunare mucuri de ţigări şi că le arăta la şcoală îi aducea un fel de popularitate printre ceilalţi puşti...

Familia Edward avea două fiice, fetiţe snoabe, cu un păr minunat. Kris se îndrăgostise de amîndouă la prima vedere, dar ele nu i-au dat niciodată atenţie.

Domnul Terry Terence era preferatul lui. Şi lui Avis îi plăcea. „Un adevărat domn", obişnuia ea să spună.

„Este un fătălău!" rînjea dispreţuitor Horace ori de cîte ori îi era pomenit numele.

Numai după ce Kris a trecut de limita venerabilă a vîrstei de zece ani a descoperit ce înseamnă cuvîntul „fătălău".

Domnul Terence era un bărbat interesant. Avea o fotografie cu autograf de la Little Richard într-o ramă metalică de pe birou şi un poster mare cu Johnnie Ray în sufragerie.

– Cine este Johnnie Ray? întrebase Kris într-o zi.

– Johnnie Ray este cel mai grozav blestemat de cîntăreţ din toată blestemata asta de lume! îi replicase cu mare simţire Avis. L-am văzut o dată la Palladium. Mai că era să fac pe mine, zău.

Domnul Terence a considerat treaba asta foarte amuzantă. I-a dat lui Kris două discuri cu

Johnnie Ray şi a adăugat şi un Elvis Presley pentru a fi totul din plin.

Kris le-a ascultat pe aparatul surorii sale. Nu-i plăcea deloc Johnnie Ray, era nebun după Elvis şi atunci şi acolo – avea unsprezece ani – a hotărît să devină cîntăreţ şi să înveţe să cînte la chitară.

Acum, după ce trecuseră cinci ani, încerca să facă tocmai acest lucru. Numai că nu era uşor. În 1965, adolescenţi cu aspiraţii în domeniul rock & roll-ului erau prin tot locul. Începînd cu succesul urlaş obţinut de Beatles şi de Rolling Stones fiecare tinerel din Anglia se imagina pe sine ca pe o viitoare vedetă internaţională de rock. Singura diferenţă era că Kris era încăpăţînat; nu se gîndea la nimic altceva. Nici măcar de fete nu-i păsa.

– Nu zici că-i vremea să treci şi tu pragul? l-a întrebat într-o zi Buzz Darke, cel mai bun prieten al lui. Am făcut rost de două puicuţe pentru mai tîrziu. Ce-ar fi să vii şi tu?

Buzz încerca mereu să-l tîrască şi pe el în acţiunea de agăţare a fetelor. Kris prefera să exerseze la chitară în garajul întunecos şi prăfuit din spatele casei vechi în care locuia Buzz împreună cu mama lui divorţată.

– Credeam că la noapte o să cîntăm, i-a spus mustrător Kris. Mi-ai promis.

– Asta nu-i în fiecare noapte, a replicat Buzz exasperat. Suflete, nu-mi vine să cred! Chiar nu te

interesează specialităţile?

– Mai important e să ne păstrăm grupul nostru, i-a răspuns Kris cu încăpăţînare. Dacă nu-ţi doreşti altceva decît să vînezi prin tufişuri în loc să exersezi – slabă nădejde c-o să ajungem vreodată la ceva.

– Pisici! Nu-mi trebuie nici o puicuţă!

– Atunci o să exersez împreună cu tine.

– Bine. Şi-o să-ţi zic ce-ţi lipseşte ţie.

– Mor să te-aud, i-a replicat Kris cu sarcasm.

La şaptesprezece ani, cu un an mai mare decît Kris, Buzz Darke îşi crease un fel foarte personal de a fi. Niciodată nu se îmbrăca altfel decît în negru. Nu zîmbea niciodată. Era suplu şi agil precum un şarpe şi avea o privire grea, satanică. Fetele îl plăceau.

Şi Kris ţinea la el pentru că erau suflete gemene atunci cînd venea vorba de muzică. Puteau petrece ore în şir discutînd despre calităţile formaţiei Rolling Stones opuse lui Yardbirds. Sau dacă ultimul album *Bob Dylan* era mai bun decît *Beatles*? Şi cine era cel mai mare cîntăreţ „soul" din lume? Sam Cooke sau Otis Redding? De asemenea, Buzz cînta binişor la chitară – nu chiar la standardul lui Kris, dar destul de sensibil.

Kris hotărîse cu multă vreme în urmă că n-o să-şi bată capul cu fetele. Avea chitara lui, cîntecele lui şi colecţia lui în care tezaurizase discurile. Asta era viaţa lui. Pe deasupra, întot-

întotdeauna reacţiona ca un cap-sec ori de cîte ori se întîmpla să fie pe lîngă o muiere. La şcoală nu fusese niciodată capabil să o înţeleagă pe vreuna dintre ele şi chiar o dată surprinsese două fete vorbind despre el. „Chris Pierce ăsta este o ciudăţenie" zisese una. „Mda", replicase cealaltă. „Se holbează cu ochii ăia oribili. Mi-ar fi teamă să mă ciocnesc în el într-o noapte întunecată!"

Vorbele astea, la care s-au adăugat prin ani rîsetele ironice ale celor două fetiţe Edward, l-au îndepărtat de sexul femeiesc. Şi-apoi, ce ştiau ele de muzică? Absolut nimic.

Buzz aranjase o încăpere pentru repetiţii în garajul casei lui. Avea acolo o tobă de mîna a treia pe care o dibuise pe la un unchi, un magnetofon pe care Kris îl găsise la un depozit de vechituri şi îl reparase imediat, colecţia lor reunită de discuri şi un stereo grozav cu boxe uriaşe, un cadou de la Daphne, mama lui Buzz – o femeie teribil de slabă care se machia prea tare, mereu învăluită în fum şi care lucra într-un club de noapte din Soho pe post de chelneriţă.

Lui Kris îi plăcea doamna Darke, deşi nu semăna cîtuşi de puţin a mamă cu tocurile ei foarte ascuţite şi îmbrăcămintea în întregime de culoare neagră. Ca o ciudăţenie a sorţii, ea arăta exact ca o versiune mai vîrstnică, feminină, a fiului ei.

Uneori, cînd Kris şi Buzz erau cufundaţi în

muzica lor, cîntînd la chitară odată cu Chuck Berry – marele Chuck, care îi învăţase pe ei mai mult decît ar fi putut să-i înveţe orice academie de muzică – ea intra în garaj şi rămînea tăcută, lipită de vopseaua care se cojea de pe vechile uşi duble.

– Mmmm... nu-i rău, zicea ea cînd ei terminau. Băieţi, voi o să reuşiţi ceva într-una din zile.

„Da, se gîndea Kris, numai dacă Buzz ar da încolo fetele şi s-ar concentra."

Era necăjit că propria lui mamă nu-l auzise cum cîntă de ani de zile – chiar de cînd se împrietenise cu Buzz şi-şi mutase lucrurile în garaj. Familia lui răsuflase uşurată.

„Slavă Domnului, nu mai trebuie să te suportăm cu blestematul ăla de obiect noapte de noapte", spusese Brian. „Cînţi mai prost decît blestematele de pisici din jurul pubelelor de gunoi."

Chiar în clipa aceea, Kris îşi pusese în minte că, dacă va reuşi vreodată, fratele lui va fi ultima persoană pe care o să o invite la unul din concertele lui.

– Hai, băiete, gîndeşte-te, a zis Buzz, aruncîndu-şi o eşarfă zdrenţuită, neagră, în jurul gîtului. Eşti sigur că n-o s'te răzgîndeşti?

– Salută-le şi din partea mea, a spus Kris cu tot entuziasmul pe care-l putuse aduna – şi s-a întrebat dacă-i lipsea cu adevărat ceva şi de ce

Buzz se preocupa cu atîta rîvnă de treaba asta.

N-a zăbovit prea mult asupra ideii. Curînd era cufundat în magia muzicii, cîntînd în acelaşi timp cu discurile din preţioasa lui colecţie, luptînd cu Chuck Berry pentru un solo, răcnind pe urmele cîntecelor lui Little Richard, minunîndu-se în faţa măiestriei lui Ray Charles în *Ce-am spus.*

Kris învăţase tot ceea ce ştia numai din ascultarea vîrfurilor – începînd la unsprezece ani pe o chitară acustică veche păstrată în camera de muzică de la şcoală şi ajungînd pînă la propriul model electric de mîna a treia, pe care-l cumpărase la treisprezece ani prin economii personale şi un mic ajutor din partea mamei. Avis nu-l încurajase la drept vorbind, deşi, de fapt, nici nu-l descurajase. În schimb restul familiei îi stătea în gît cu veşnicele injurii şi plîngeri din cauza zgomotului.

Faptul că se împrietenise cu Buzz – doi puşti asemănători avînd acelaşi vis – îl salvase. Ei împărtăşeau viziunea în privinţa vedetei de rock şi erau pregătiţi să muncească din greu ca să ajungă la scop.

El se cufundase într-un cîntec la chitară al lui Buddy Holly, *Asta o să fie Ziua*, cînd şi-a dat seama că doamna Darke se sprijinise de uşa garajului privindu-l în tăcere.

– Nu te opri, a zis ea cu fumul ieşindu-i pe nări.

Aşa că nu s-a oprit, lăsîndu-se învăluit în muzică, simţind măsura, căldura, făcînd ca instrumentul să devină o parte a lui.

Cînd a terminat, în acelaşi timp cu discul, ea a bătut din palme, scuturînd scrumul ţigării pe podea.

– Nu eşti deloc rău, a zis îndreptîndu-se spre el.

– Mulţumesc, a mormăit.

– Şi nici nu arăţi rău cîtuşi de puţin, pentru un puşti.

Oare auzise bine? Nimeni nu-i spusese *aşa ceva* pînă acum. Oh, desigur, ştia că nu-i urît – cel puţin la prima vedere – poate era ciudat, dacă era să le asculte pe fetele de la şcoală.

– Spune-mi ceva – cum de nu te duci după fete cu Buzz al meu? l-a întrebat, lovindu-şi coapsele şi răsfoind prin albumele puse teanc lîngă perete.

– Prefer să exersez, i-a replicat, încercînd să nu se holbeze la linia îngustă de carne care se ivea la mijlocul bluzei ei negre şi strîmte şi la puloverul mulat.

Ea s-a întors să-l privească şi, în ciuda stin-gherelii, el a simţit cum îi creşte nestăvilit organul în pantaloni.

– Nu-ţi plac fetele? l-a întrebat privindu-l cu mare atenţie.

– Of... n... nu... Vreau să zic... mda... da... s-a

bîlbîit, nedorind altceva decît un locşor în care să se încuie cu o revistă *Playboy* – pentru că doar aceasta ar fi fost metoda să-şi uşureze pofta din pantaloni.

– Nu? a zise ea cu o sclipire amuzată. Sau da?

El se străduia să se liniştească.

– Păi, îmi plac, sigur că-mi plac, a reuşit el să spună şi-a replicat slab: Numai că prefer, ştii, să exersez.

– Aha. Ea şi-a lins buzele. Erau subţiri, ca şi ea în întregime. Şi atunci, de parcă ar fi fost cel mai natural gest din lume, ea şi-a ridicat braţele şi şi-a scos puloverul lăsîndu-şi la vedere sînii mici şi plini, cu sfîcuri mari, purpurii.

Acum Kris se auzea respirînd greoi. Sunetul părea să se răspîndească în tot garajul prăfuit.

– Ai şaisprezece ani, a zis în cunoştinţă de cauză doamna Darke. Şi eu am treizeci şi doi, puiule. Pentru tine ar fi mai bine să faci asta cu mine decît cu vreo mică fraieră de adolescentă care să se dea bătută înainte ca tu să apuci să-i dai ocol.

Întinzînd mîna la fermoarul pantalonilor lui, i l-a desfăcut cu încetineală. Apoi i-a atins cocoşelul, care, ştia el, era pe punctul de a se descărca. Eliberîndu-l din pielea din faţă, ea i-a frecat cu pricepere vîrful şi, cu toată stînjeneala lui, s-a trezit că are orgasmul chiar în mîna ei.

– Este pentru prima oară? l-a întrebat cu

simpatie.

A încuviinţat năucit, prea umilit ca să vorbească.

– Nu te îngrijora, a continuat ea. Ai învăţat binişor să cînţi la chitară. Acum o să înveţi cum trebuie să faci dragoste cu doamnele. Nu trebuie decît să stai pe spate şi să te bucuri de lecţia numărul unu. Eu sînt cea mai bună profesoară pe care o să o ai tu vreodată.

Faptul de a avea un secret în comun cu mama lui Buzz nu era tocmai uşor. În timp ce înainte Kris îl tot îndemna pe prietenul lui să exerseze, acum de-abia aştepta să-l vadă plecat.

– Ce se întîmplă cu tine? l-a întrebat iritat Buzz într-o zi după o şedinţă lungă şi nu prea grozavă de repetiţii. Parcă pînă acum doar asta voiai să faci, iar acum juma' de timp te foieşti. N-o să interesăm niciodată pe nimeni dacă tu îţi dai duhul în felul ăsta.

Kris a dat din umeri. Era adevărat. Se tot foia, deşi nu voia. Nu se ştia cum, în ultima vreme, cîntatul îşi pierduse farmecul şi faptul de a fi împreună cu Daphne îl înfiora mult mai tare.

– E din pricina slujbei mele blestemate, a mormăit. O urăsc.

Mama lui insistase să facă şi el ceva în loc să primească ajutorul de şomer.

„A sosit timpul, băiatule“, îl anunţase cu seriozitate. Aşa că îşi găsise de lucru ca spălător de geamuri şi era speriat de moarte în fiecare zi cînd trebuia să se urce pe mica platformă nesigură fixată pe o latură a unui turn gigantic cu multe etaje pentru birouri.

– Fă altceva, i-a sugerat Buzz. El îşi găsise o slujbă ca însoţitor la un parc de distracţii pentru toată vara şi se distra tot timpul. Pot pune laba pe douăzeci de puicuţe pe zi dacă vreau, se lăuda el. Şi toate frumuşele.

Adevărul era că Kris se simţea de trei ori vinovat. Descoperise desfătările sexului în acelaşi timp cu culpabilitatea că avea de-a face cu mama celui mai bun prieten. În plus, fratele lui era pe cale de-a se însura, ceea ce însemna că acasă era o atmosferă haotică, din cauza lui Avis care se preocupa de parcă avea să aibă loc o nuntă regală.

Viitoarea mireasă a lui Brian, Jennifer, era fiica unui contabil. Brian urma să se însoare şi Avis îi pisălogea fără pauză despre felul în care trebuiau cu toţii să se îmbrace şi să se poarte în faţa familiei lui Jennifer.

Kris fusese ales pe post de cavaler. Mama lui îl făcuse să închirieze un costum. Era prea fix şi mirosea fad a transpiraţie stătută. Într-o zi, s-a

gîndit în vreme ce stătea la biserică în spatele fratelui lui, că odată şi odată avea să cumpere costume pe care să le poarte doar o singură dată şi apoi să le dea altora – poate lui Brian, dacă ploşniţa asta o să aibă noroc.

Vara mergea înainte.

Treaba lui Kris cu doamna Darke mergea înainte.

Buzz l-a anunţat că se săturase de Anglia şi dorea să se ducă în străinătate pentru o vreme, sugerînd Spania.

– O să fie vesel, a zis. Plin de băuturici ieftine, o grămadă de Dulcinee şi am auzit c-am putea face rost de slujbă dacă o să cîntăm la chitară în restaurante sau în baruri. Şi n-o să stăm aici la iarnă ca să ne-ngheţe ouăle. În plus, a adăugat clipind cu înţeles, dacă nu te-apuci repede, or să-ţi cadă ouăle – fără nici un ajutor din partea iernii, de bine merci.

Buzz continua să nu aibă nici o idee despre treaba fierbinte care se petrecea în propria lui casă.

Cîntărind posibilităţile, Kris a decis că nu era o idee prea rea. Tocmai făcuse şaptesprezece ani şi nu se întîmplase nimic. Îşi ura slujba. Ura duplicitatea la care era obligat din cauza lui Daphne. Ura faptul că o vedea pe maică-sa cît de istovită ajungea acasă în fiecare zi, cu mîinile roşii şi roase de la curăţirea murdăriei altor oameni. Ura să

le audă mereu pe surorile lui ciorovăindu-se tot timpul. Ura vizitele duminicale din fiecare săptămînă la Brian şi la nevastă-sa. Şi, mai rău decît toate, nu ajungea nicăieri cu muzica lui.

– Perfect, o s-o facem, s-a hotărît el.

– Fantasticos! a răcnit Buzz, entuziasmat în mod excepţional de data asta.

Cînd a aflat, Avis a izbucnit:

– Eşti prea tînăr ca să te duci într-una din ţările lor murdare şi străine, l-a informat. Ăştia mănîncă şi cîini şi beau apă tulbure în locurile lor dezgustătoare.

– Lasă-l să plece, a zis Horace, un aliat ivit pe neaşteptate, trezit brusc din faţa televizorului. A cam venit vremea să stea pe propriile lui picioare. E destul de mare şi suficient de nasol.

Daphne Darke a primit veştile cu calm. I-a ajutat chiar să achite bicicletele la mîna a doua pe care le cumpăraseră ei, le-a dat bani pentru călătoria cu vaporul prin Canalul Englez înspre Belgia.

Kris a avut presentimentul ciudat că n-o s-o mai revadă niciodată.

Bobby Mondella

New York, 1966

La şaisprezece ani, Bobby Mondella era o vedetă a cîntecului, arătos, deşi cam grăsan (cîntărea mai bine de nouăzeci de kilograme). „Drăgălaşul Bobby“, cum i se spunea, înregistrase chiar cîteva şlagăre *„country & western“* de pe la vîrsta de unsprezece ani, cînd începuse să cînte profesionist şi la şaisprezece ani – dintr-odată totul se sfîrşise.

Vocea lui se schimbase şi cît ai zice peşte, *„Două discuri ratate într-un scandal“*. *„Drăgălaşul Bobby“* fusese dat deoparte de compania lui de

discuri, de manager şi de toţi aşa-zişii lui prieteni.

Domnul Leon Rue, supraveghetorul – manager din Nashville – anulase cele două întîlniri programate, îi dăduse un cec de şase mii de dolari şi, l-a băgat într-un avion cu care să se întoarcă la New York, la mătuşa lui, Bertha, de la care îl culesese cu cinci ani înainte.

Drăgălaşul Bobby nu înţelegea ce se întîmplase: ieri scotea cele-mai-bine-vîndute discuri, azi era într-un avion în drum spre casă – şi era atît de obişnuit să facă ceea ce i se spunea, încît şi asta i se părea normal. Aşa a fost pînă cînd avionul aterizase pe aeroportul *Kennedy* şi acolo nu fusese nimeni care să-l întîmpine şi nici o limuzină pentru el. Astfel i s-a luminat mintea. Nu-i părea rău. Era ca lumea. Acum era de capul lui. Şi, ceea ce era mai nostim, nu-i păsa prea tare. Nu-l mai presa nimic, nu mai trebuia să muncească fără oprire. Era liber! Şi se ducea acasă la draga lui mătuşă Bertha.

Reuşind să găsească un taxi, s-a vîrît în el pe sine împreună cu bagajele (trei geamantane pline vîrf cu costume pentru scenă şi televiziune) şi s-a îndreptat spre casa din Queens a mătuşii Bertha.

Exista însă o singură problemă – mătuşa Bertha murise în urmă cu şase luni, lăsînd în urma ei şase pisici şi o fată de treizeci de ani, Fanni, pe numele ei, care era încă şi mai grasă decît Bobby.

Fanni nu-l primise cu prietenie.

– Ce vrei tu, băiete? răcnise ea, rămînînd în prag, cu mîinile pe şoldurile late, cu pieptul uriaş tremurînd de indignare.

– Am sosit acasă, spusese el cu simplitate.

– *Ce-ai făcut?* Asta nu mai este deja casa ta, a ţipat, atrăgîndu-le atenţia mai multor vecini, care s-au aplecat peste ferestre încîntaţi să audă. Pe o mare rază, toată lumea ştia cine era *„Drăgălaşul Bobby".* Nu ţinuse mătuşa Bertha fotografia lui într-o ramă pusă pe pervazul ferestrei? Nu vorbise ea întotdeauna despre el cu mare mîndrie? Nu se lăudase cu faptul că îl crescuse de cînd murise sora ei, cînd el avea doar doi ani?

Da, într-adevăr.

– Unde este mătuşa Bertha? a întrebat plîngăcios Bobby. Începea să se simtă obosit şi înfometat, ca să nu spunem că era şi deprimat – căci, din cîte înţelegea, totul se terminase şi, la şaisprezece ani, gîndul ăsta era înspăimîntător, deşi însemna totodată că era liber.

– Nu-i mai tot da cu unde ţi-e mătuşa Bertha. Fanni îi imita tonul vocii cu o furie crescîndă. Ea se află de şase luni la trei metri sub pămînt şi tu n-ai trimis măcar nişte flori. Marea vedetă din faţă!

Bobby şi-a simţit ochii invadaţi de lacrimi. Timp de cinci ani stătuse departe de mătuşa lui, înregistrînd, scriind cîntece, dînd spectacole. Şi în

toată perioada aceasta ştiuse că într-o zi avea să se întoarcă acasă. Acum ziua aceea venise şi Fanni îi spunea că mătuşa Bertha murise.

– Domnul Rue ar fi trebuit să... să-mi spună, s-a bîlbîit. Eu... eu n-nu cred.

– Vrei să zici că io-s mincinoasă, vere? a răcnit Fanni.

– Nimeni nu mi-a spus, a repetat el întunecat.

– Păi, *asta* tot nu te scuză. Din gura căscată de furie a lui Fanni ţîşnea sarcasmul. Pariez că vouă ăstora, cînd sînteţi *vedete*, micile chestii precum o *moarte* în familie vi se ascund.

În tot acest timp, şoferul taxiului, un portorican care mesteca gumă trîntise cele trei geamantane ale lui Bobby pe trepte şi devenise nerăbdător. Se apucase să se îndoaie din genunchi şi-şi trosnea încheieturile.

– Ai de gînd să-mi plăteşti? a întrebat. Sau poa' că tre' să mă plimb, să halesc, să joc ceva, ai?

– Băiatul ăsta nu stă aici, a zis ferm Fanni, arătînd spre Bobby. N-ai decît să-i pui lucrurile înapoi în maşină.

Portoricanul s-a strîmbat.

– Hei, madam, semăn eu a hamal? Io să-i pun bagajele în maşină? Ba nu. M-mata să le pui acolo, mamă.

– Să nu-mi zici mie, „mama“, l-a pus în gardă Fanni, aruncîndu-i o privire urîtă.

– Atunci, plăteşte-mă, cucoană, i-a zis şoferul plictisit.

Brusc, Bobby şi-a amintit de cec. Şase mii de dolari pentru cinci ani de muncă grea. Trăgîndu-l din buzunar, i l-a întins lui Fanni.

– Asta-i pentru tine dacă pot veni acasă.

Fanni a ochit cecul, a devorat suma scrisă pe el, l-a ridicat în lumină de parcă ar fi fost o poliţă falsă şi, în sfîrşit, a zis:

– Intră, vere. O să am eu grijă de taxi.

Fanni trăia cu un bărbat numit Ernest Crystal. Ernest era lat în toate direcţiile. Un metru nouăzeci înălţime şi o greutate corespunzătoare de o sută cincizeci de kilograme. Fost jucător de fotbal, Ernie făcea cîte ceva în diferite domenii. Avea două soţii de care divorţase şi o mulţime de copii. În acel timp stătea cu Fanni şi nu se prea ocupa de nimic.

Ernest a aruncat o ocheadă la cecul de şase mii de dolari pe care-l flutura Fanni în faţa ochilor lui şi s-a luminat.

– Femeie, de unde ai luat chestia asta?

– Drăgălaşul Bobby s-a întors.

– Oh, măiculiţă! Să nu-mi spui că-s atît de norocos!

Ernest şi Fanni se căsătoriseră la două săptămîni după aceea şi, ca urmare, Ernest şi Fanni deveniseră tutorii legali ai lui Bobby. Primul lucru pe care l-a făcut Ernest a fost să-l tîrască pe

Bobby într-un tur fără oprire pe la toate companiile de discuri. Dar era prea tîrziu să mai dea o lovitură. Nimeni nu mai voia să ştie de „Drăgălaşul Bobby“. Era o noutate învechită – un adolescent gras cu o faţă de prunc şi voce spartă.

Exasperat, Ernest a aranjat atunci să angajeze un avocat ca să descopere ce se întîmplase cu restul cîştigurilor din cei cinci ani pe care îi petrecuse cu domnul Leon Rue. Şase mii de dolari nu păreau a reprezenta munca lui reală cîtuşi de puţin. Şi nici nu o reprezentau. Dar domnul Leon Rue se acoperise cu documente legale prin care lui îi revenea mare parte din ceea ce Bobby cîştigase exact pînă la data cînd îl lăsase baltă. În plus, el devenise proprietarul tuturor cîntecelor scrise de Bobby.

– Bastardul de rahat! i s-a plîns Ernest lui Fanni. Maică-ta tre' să fi fost o tîmpită de femeie. Şi-a bătut joc lăsînd puştiul să se ducă. Acum noi îl primim înapoi fără nici o răsplată.

– Avem pentru noi şase mii de dolari, i-a răspuns acru Fanni.

– Porcul scopit, a scuipat Ernest dezgustat. Pungaşul ăsta cărunt a furat sute de mii de dolari curaţi care-ar fi trebuit să fie ai mei.

– *Ai noştri*, l-a corectat Fanni, cu bărbia dublă tremurînd de indignare.

– Mda, ai noştri, a fost Ernest de acord.

Lui Bobby îi era imposibil să nu le audă discuţiile. Stătea în cămăruţa de lîngă bucătărie şi aproape întreaga zi nu făcea decît să zacă în pat şi să rumege prăjituri şi bomboane, gîndindu-se la cît de plăcut era să se învîrtă pe loc fără să facă nimic. Cei cinci ani pe care-i petrecuse cu domnul Leon Rue fuseseră numai muncă. Zi de zi şi zilele de la sfîrşitul săptămînii, iar dacă nu avea spectacol, domnul Rue îl punea să stea la masă şi să scrie. Băiatul pierduse şirul numărului de cîntece pe care le compusese. N-avea timp să-şi facă prieteni sau să cunoască pe cineva. Un meditator se ocupa de studiile lui şcolare de trei ori pe săptămînă. O femeie ieftină îl făcuse să aibă prima lui experienţă sexuală cînd avea cincisprezece ani – plătită anume şi pusă la cale de domnul Rue. El ura fiecare dintre clipele de-atunci. Femeia avea părul precum o căptuşeală din blană de oaie şi puţea a lapte acru.

Existau întotdeauna o mulţime de fete în public atunci cînd avea spectacol. Ele ţipau şi rîdeau, dar el nu ajunsese niciodată să se întîlnească cu vreuna, iar acum se terminase. Adevărul era că lui nu-i păsa dacă avea să mai cînte sau să scrie cîntece vreodată. Oricum, nu mai putea cînta – pubertatea începuse – şi vocea lui devenise acum un croncănit cu care nu se obişnuise.

Domnul Leon Rue îl descoperise pe Bobby a doua zi după cea de-a unsprezecea aniversare a

băiatului. Bobby cînta la pian şi din gură într-un concurs al talentelor locale şi era bun, pentru că învăţase să cînte la întîlnirile religioase săptămînale ale mătuşii Bertha – muzica i se potrivea în mod natural şi-i producea o plăcere enormă. Şi mătuşii Bertha îi plăcea muzica. Ea îl încurajase pe nepot şi-l lăudase pentru talentul lui de la Dumnezeu şi pentru vocea de falset pe care o avea, de cîte ori se afla în faţa tuturor prietenilor lui. Bobby cîştigase atunci concursul şi cincisprezece dolari, în vreme ce domnul Leon Rue cîştigase încrederea mătuşii Bertha şi în cîteva săptămîni o convinsese să-l lase pe Bobby cu cariera sa în grija lui, să-i devină tutorele legal şi să facă din el un mare star al cîntecului.

– Este pentru propriul tău bine, Bobby, îi şoptise cu tristeţe mătuşa Bertha cînd venise timpul să-şi ia rămas-bun. Asta e singura cale prin care-ţi poţi tu încerca norocul cu adevărat.

Curînd fusese dus în casa încăpătoare a domnului Rue din Nashville, unde fusese pus să lucreze scriind piese simple de muzică *„country & western“*. El se obişnuise cu cîntece evanghelice, dar învăţase curînd ce dorea domnul Rue ascultînd discuri nenumărate de „country“, majoritatea lor cu acelaşi familiar motiv al iubirii înşelate sau pierdute.

Îi era uşor să inventeze şlagăre, chiar şi cînd nu era teribil de inspirat.

Cei şase mii de dolari ai lui Bobby nu duraseră mult. Lui Ernest îi trebuia o maşină nouă, care a înghiţit mare parte a sumei. Şi lui Fanni îi erau necesare haine noi, care au înghiţit restul. Mătuşa Bertha îi lăsase unicei ei fiice casa şi o mică sumă de bani. Cu toate acestea, a sosit curînd vremea cînd toată lumea, inclusiv Bobby, a trebuit să-şi caute o slujbă.

Fanni şi-a reluat ocupaţia de contabil într-o firmă de credit, iar Ernest s-a apucat să lucreze ca vînzător de reviste.

– Ce-ai să faci tu, băiete? l-a întrebat Ernest gata de luptă. Nu se poa' să trîndăveşti pe fundul tău gras stînd pe capul verişoarei.

Uitase cu bună-ştiinţă de contribuţia lui Bobby, în valoare de şase mii de dolari, la averea familiei.

Bobby habar n-avea ce-ar fi putut face. Nu se pricepea decît la muzică, dar această parte a vieţii lui luase sfîrşit. Avea doar şaisprezece ani şi era un om terminat. Totuşi trebuia să-şi facă un viitor. Căutînd prin ofertele de serviciu, a încercuit tot ceea ce părea cît de cît interesant şi nu cerea să fi absolvit colegiul.

După cinci interviuri şi-a dat seama că fusese respins pentru diverse motive. Prea tînăr, prea lipsit de experienţă, prea gras, prea lipsit de

educaţie şi – mai mult decît orice – pentru că era prea negru.

Desigur, nici unul dintre cei care-i luaseră interviu nu-şi dezvăluise motivele, dar el înţelesese. Dacă voia să trăiască la New York, n-avea să cîştige prea repede.

Pînă la urmă, după mai multe săptămîni de căutări, a spus că are trei ani mai mult decît avea în realitate şi a primit o slujbă la *The Chainsaw*, o discotecă mare din Manhattan, ca însoţitor la încăperea pentru bărbaţi.

Umilinţa finală. Drăgălaşul de Bobby încetase să existe.

Rafealla

Paris, 1967

Era cea de-a şaptea aniversare a Rafeallei Le Serre şi în timp ce se plimba pe stradă la Paris, mînă în mînă cu cea mai bună prietenă a ei, Odile Ronet, îşi simţea inima bătînd tare din cauza emoţiei. Odile îşi sărbătorise propria ei zi de naştere în urmă cu zece zile şi primise o bicicletă – o bicicletă fantastică, strălucitor de roşie.

Rafealla spera din tot sufletul să poată fi la fel de norocoasă.

Doamna Macdee, guvernanta ei scoţiană, mergînd în faţă cu guvernanta lui Odile, s-a întors

ca să le mustre pe cele două fetiţe, dar în mod afectuos.

– Mergeţi mai repede, haideţi, mai repede, a zis ea brusc. Dacă nu vă grăbiţi, n-o să rămînă timp să vă schimbaţi în hăinuţele frumoase.

Rafealla a rîs nervoasă, strîngîndu-i mîna prietenei. Odile a chicotit şi ea şi s-au pus amîndouă să şopocăiască despre biciclete şi păpuşi şi rochiţe şi prăjitură cu ciocolată.

Nanny Macdee a luat-o înainte cînd au ajuns în Avenue Foch, unde Rafealla şi Odile locuiau în case învecinate. Cele două fetiţe s-au sărutat pe obraji şi au luat-o la fugă fiecare pe scările casei sale.

– Atîta fandoseală! O să vă revedeţi iar peste un minut, a bodogănit Nanny Macdee.

Uşa din faţă a fost deschisă de către un servitor în uniformă. Rafealla a năvălit peste el, luînd-o la fugă pe scara mare dinspre camera ei, unde rochia de petrecere era pusă pe pat, de-abia aşteptînd-o pe ea, ca s-o îmbrace. „Oh, ce rochie superbă", s-a gîndit privind la modelul din organdi roz cu fusta amplă şi cu o eşarfă de satin alb. Aruncînd cît-colo uniforma de şcoală, s-a pregătit să se lupte cu rochiţa.

– Scumpo, nu, a pronunţat de-abia răsuflînd Nanny Macdee în timp ce intra în cameră. Trebuie să ne spălăm înainte, domnişorico, nu-i aşa?

Rafealla şi-a înăbuşit un oftat. Spălatul ăsta era

atît de plictisitor. Era nevoită s-o facă; cearta cu Nanny tot n-avea rost.

Nu peste mult timp era gata. Faţa spălată. Mîinile frecate bine. Părul lung şi negru pieptănat şi prins în funde. Rochia roz îi venea bine pe trupul tînăr, subţire.

– Acum sîntem gata, a zis Nanny Macdee, satisfăcută în sfîrşit. Să mergem, dragă.

Anna şi Lucien, părinţii ei, aşteptau în sufragerie. Rafealla a zăbovit în prag astfel încît cei doi să poată observa cît de drăguţă era. Iar apoi, cu un strigăt de încîntare, a dat fuga spre tatăl ei, care a prins-o în braţe şi a început s-o răsucească încoace şi încolo de parcă ar fi fost o păpuşă ţeapănă.

– Tata! Tata! scotea ea ţipete fericite.

– La mulţi ani, dulcea mea prăjiturică, a zise el cu minunata lui voce profundă şi răsunătoare.

Lăsată jos, fata s-a repezit la mama ei, care a învăluit-o în parfumurile sale exotice în timp ce o îmbrăţişa strîns.

Cu coada ochiului Rafealla a descoperit un teanc de cadouri învelite în ambalaje colorate.

– Da, sînt pentru tine. Mama a zîmbit, dîndu-i uşor drumul din braţe. Le poţi deschide acum.

Spre marea ei consternare, Rafealla nu reuşea să zărească nici un pachet care să arate atît de mare cît să conţină o bicicletă. Cu o hotărîre posomorîtă s-a apucat să desfacă ambalajele,

întrebîndu-se dacă nu cumva preţioasa bicicletă era desfăcută în bucăţi risipite printre celelalte cadouri.

– Nu fi aşa de grăbită, a mustrat-o Nanny Macdee din prag.

– Nu-i nimic, e atît de emoţionată, a scuzat-o Anna Le Serre privindu-şi fiica, plină de o duioşie amuzată.

– Face exact ca mama ei cînd primeşte daruri, a tachinat-o Lucien, punîndu-şi braţul în jurul delicatei şi frumoasei lui soţii şi făcînd-o să privească în sus, la el, cu o adoraţie evidentă.

Nanny Macdee şi-a ferit ochii. Niciodată nu lucrase pentru nişte oameni care să se iubească atît de sincer ca aceşti Le Serre. Se comportau precum un cuplu în luna de miere, întotdeauna giugiulindu-se şi gîngurind de parcă n-ar mai fi existat nimeni în afară de ei.

Nanny Macdee se afla în serviciul lor încă de la naşterea Rafeallei şi rămăsese, credea ea, datorită contextului, domnului Le Serre. El era... deosebit. Nu numai că era renumit – un mare tenor care cînta pe cele mai prestigioase scene de operă din lume. El era totodată negru – pe jumătate etiopian, pe jumătate american – şi era chiar cel mai chipeş dintre bărbaţii pe care Nanny Macdee îi avusese vreodată sub ochi.

Anna Le Serre era exact reversul faţă de uriaşul ei soţ – el avea un metru nouăzeci şi doi,

iar ea de-abia avea un metru şaizeci. Avea o piele albă ca de alabastru şi părul negru ca pana corbului. Delicată şi subţire, poseda o frumuseţe rară în care se combinau originile franceză şi engleză. Fusese odată o balerină care promitea, dar îşi părăsise cariera pentru a se mărita cu Lucien – o carieră pe care acum spera că avea să o urmeze fiica ei.

Rafealla moştenise părţile cele mai bune de la ambii părinţi, un ten neted şi măsliniu, părul negru, extrem de des, picioare lungi şi o frumuseţe care îmbobocea.

Colţurile gurii ei s-au plecat în jos de dezamăgire cînd a desfăcut şi ultimul cadou dar n-a descoperit nici o bicicletă tăinuită cu îndemînare.

S-a auzit clopoţelul de la uşă şi prietenele ei de la şcoală au început să sosească pentru petrecerea după-amiezei. Cu răsuflarea tăiată, Odile, în catifea maron cu un guler alb de dantelă, i-a cerut să-i vadă darurile. Privirea ei a fost plină de milă cînd şi-a dat seama că nu era nici o bicicletă printre pachete.

Ceaiul era delicios. Prăjituri şi foietaje şi mici sandvişuri englezeşti pentru ceai unse cu pastă de brînză cu castraveţi sau unse cu gem şi ciocolată. Toate erau printre favoritele Rafeallei. Şi apoi a sosit tortul, o creaţie uriaşă de *meringues* şi căpşuni cu şapte lumînărele.

„Am şapte ani, s-a minunat Rafealla. Mai

degrabă am crescut."

Lucien a ridicat-o în braţe şi a sărutat-o tare.

– Te iubesc, prăjiturico, i-a zis cu vocea lui răsunătoare, aspră. Tu mi-ai făcut viaţa atît de plăcută. Să nu uiţi asta niciodată.

A dus-o apoi în braţe în holul din faţă, unde se afla cea mai mare, cea mai grozavă şi cea mai strălucitoare bicicletă roşie pe care o văzuse vreodată.

Cu ţipete de bucurie s-a căţărat pe bicicletă. Ziua ei era fără cusur.

Mai tîrziu, cînd prietenele ei plecaseră acasă toate în afară de Odile, care, ca o favoare specială, avea să rămînă şi peste noapte – fetele se aşezaseră la picioarele Annei în timp ce ea se pregătea să iasă în oraş. Ambele fetiţe găseau că era fascinant s-o privească fardîndu-se, prinzîndu-şi cu ace de păr coama bogată în vîrful capului, punîndu-şi cerceii superbi cu diamante şi turquoise şi potrivindu-şi colierul.

Rafealla era perfect conştientă că mama ei era frumoasă şi faptul acesta o făcea să se simtă foarte mîndră.

Nanny Macdee a sosit repede ca să le scoată pe fete de acolo.

– Las-o pe mama în pace, pentru numele lui Dumnezeu! a bodogănit.

Fetele s-au repezit pe scară în jos, spre bibliotecă, unde Lucien se întreţinea cu Henri,

tatăl lui Odile, un politician francez de frunte. Cei doi bărbaţi erau buni prieteni, nu numai vecini, şi în acea seară îi aştepta o cină politică importantă. Mama lui Odile, Isabella, era plecată să-şi viziteze rudele la ţară.

– Cum v-aţi permis să veniţi aici? le-a întrebat Lucien cu un zîmbet larg.

Fetele s-au proclamat a fi cuminţi şi au fost răsplătite cu cîte un pahar înalt cu acea interzisă Coca-Cola. Nanny Macdee avea să sufere un atac. Erau interzise băuturile sifonate, mai cu seamă înainte de ora culcării.

Anna a intrat în încăpere, o apariţie pal-liliachie din şifon.

– Sînt gata, a zis în chip de scuză. N-am vrut să vă fac să aşteptaţi.

Bărbaţii i-au spus cît de bine arată şi ea le-a acceptat complimentele cu farmec şi graţie.

Rafealla se simţea fericită în adîncul sufletului, fusese o aniversare reuşită.

– Mai bine am porni-o, a anunţat Lucien. Nu se poate să întîrziem. A privit-o cu subînţeles pe fiică-sa. Parcă, te-ai schimbat, iubita mea fetiţă. Ah, da, ştiu, a adăugat cu un chicotit. Pari altfel, de parcă ai avea şapte ani!

În mijlocul rîsetelor, cei trei adulţi s-au îndreptat înspre uşa din faţă. Lucien a deschis-o dîndu-se deoparte ca să-i dea voie soţiei lui să treacă prima.

– Oh, Doamne! a exclamat Anna. Am uitat ceva. Porneşte maşina că eu mă întorc într-un minut.

– O să plecăm cu maşina lui Henri, a zis Lucien dînd semne de nerăbdare. Grăbeşte-te!

Zîmbindu-i tatălui lui Odile, ea a zis:

– Doar n-o să-l scuteşti pe Lucien de condus maşina, nu Henri? Credeam că doar eu fac asta!

Cu aceasta ea s-a grăbit pe scări.

Rafealla s-a ridicat în vîrful picioarelor ca să-l sărute pe tatăl ei, dar nici aşa nu ajungea la el. Ridicînd-o, el i-a şoptit:

– Vise frumoase, micuţa mea.

– Tată, acum am crescut, a protestat ea.

– Ah, perfect. A sărutat-o cu dragoste. În cazul ăsta, vise frumoase, fata mea *mare*.

După aceea el şi domnul Ronet au coborît scările şi s-au suit în Mercedes-ul argintiu al domnului Ronet.

Cele două fetiţe au rămas în uşa deschisă fluturîndu-şi mîinile cînd Nanny Macdee s-a ivit brusc în spatele lor cu o expresie de neînţeles.

– Vă căutaţi moartea! s-a plîns ea. Şi eu o să fiu cea luată la rost. Acum haideţi sus. Chiar acum.

Rafealla s-a întors ascultătoare, gata să facă ceea ce i se spusese. La fel şi Odile.

– A venit vremea, a pufnit Nanny, nu chiar atît de nervoasă pe cît voia să pară.

Anna tocmai cobora, cu şifonul liliachiu plutind în spatele ei din cauza grabei pentru a nu-i lăsa pe Lucien şi Henri să aştepte. Niciodată nu arătase mai frumoasă ca acum.

Cu totul pe neaşteptate s-a auzit o explozie bubuitoare. Venea din stradă. O răbufnire atît de sonoră, de parcă ar fi fost lansată o bombă pe acoperişul casei.

Şi apoi a apărut suflul. Ferestrele s-au făcut fărîmiţe lovite din plin şi ele toate au fost aruncate la pămînt sub o ploaie mortală de cioburi de sticlă.

Rafealla şi-a zărit mama prăbuşindu-se pe scări şi i se părea că vede un balet filmat cu încetinitorul.

În vreme ce aşchiile de sticlă i se înfigeau în picioare, producîndu-i dureri insuportabile, a început să scîncească.

– Tată! a ţipat cu o teroare îngheţată. Oh, tată! Salvează-ne! Te rog, salvează-ne!

Kris Phoenix
1968

După ce începuse cu întîrziere, Kris descoperea sexul cu un entuziasm care-l depăşea şi pe acela al prietenului lui.

– Suflete! exclamă Buzz într-o zi, cînd trîndăveau pe o plajă în Majorca, o staţiune de odihnă foarte populată în Spania. N-ai de gînd să te opreşti odată? Îmi vine să leşin.

Kris a rîs. Era de doi ani şi jumătate plecat de-acasă, descurcîndu-se pe cont propriu, incluzînd şi un an şi jumătate pe care-l petrecuse străbătînd Europa. Asta îi dăduse multă încredere

în sine. Era sigur acum nu numai că putea fi independent fără a stoarce mici chilipire de la mama lui, dar devenise conştient că putea agăţa fetele, chiar pe cele mai grozave. Nu era el înalt, brunet şi chipeş în manieră tradiţională, dar, la vîrsta de aproape douăzeci de ani, îşi crease un stil propriu. Privirea şmecheroasă, păr blond-închis, un trup musculos şi un bronz ca lumea.

– Cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată a fost să te scot din Anglia, a remarcat Buzz.

Kris s-a rostogolit pe nisipul fierbinte. Ochise două fete care chicoteau şi stăteau la marginea apei în bikini.

– Nu vreau să mă cert cu tine din cauza asta, prietene. A făcut cu ochiul în direcţia fetelor. Pe care din ele o vrei?

Buzz era uimit.

– Am voie să aleg şi eu o dată?

– Mda, de ce nu? a zis generos Kris.

– Pe-aia cu ţîţe mari, s-a hotărît Buzz.

– Hai, lasă, nu-ţi trebuie. Ştiu că ţie îţi plac slăbăturile.

– Azi mă simt ca un cal nărăvaş.

– Desfăşoară-te!

Cei doi prieteni s-au pus pe rîs în vreme ce fetele, care se ştiau privite, se prefăceau a nu-i observa.

– Atunci agaţă-le tu, a zis Kris.

Buzz a bodogănit.

· Sînt încă în convalescenţă după aiurita aia mică de suedeză din noaptea trecută. Nici nu mă pot mişca, crezi că pot?

Buzz îşi pierduse ciudata lui paloare şi acum era bronzat mai ceva decît un ţigan. Îşi purta părul negru lung şi nepieptănat şi avea la urechea dreaptă un cercel de aur în formă de armăsar. Era atît de subţire, încît i se vedeau coastele.

– La dracu'! a zis Kris cu prefăcută plictiseală. De ce trebuie eu întotdeauna să mă ocup cu agăţatul?

S-a îndreptat ţopăind prin nisip înspre cele două fete care chicoteau.

– Bună, dragelor, le-a zis confidenţial. Sporovăiţi engleza?

Ele sporovăiau cît se putea de bine englezeşte. Veniseră din Liverpool pentru vacanţă.

Analizînd faptele într-o zi, şi Kris şi Buzz s-au hotărît că englezoaicele erau cel mai simplu de agăţat. Un schimb rapid de vorbe şi gata, gata, le puteau duce. Pe locul doi veneau scandinavele – suedeze, daneze şi finlandeze – uşor de prins în cursă. Domnişoarele spaniole din partea locului erau numai „nu-nu", în vreme de fetele din Germania şi Franţa se dovedeau a fi un chin pînă la urmă. Iar americancele – imposibile, în afară de cazul în care le ţineai romantic de mînă pînă şi la pipi – ceea ce costa timp şi bani. Şi la aşa ceva

nici Kris, nici Buzz nu erau dispuşi.

După o scurtă flecăreală, Kris le-a condus pe cele două fete vesele spre Buzz şi, în scurt timp, de jur-împrejur nu mai erau decît *Sangréas* – o combinaţie mortală de vin roşu, fructe şi limonadă – şi pipăieli jucăuşe pe nisipul fierbinte.

Pe la apusul soarelui treaba devenea serioasă şi o hoinăreală romantică de-a lungul plajei i-a condus spre o suprafaţă împădurită, unde după cinci minute de preludiu concentrat a sosit şi clipa cea mare.

Kris se pricepea bine cum să pătrundă o nouă fată. De fiecare dată cînd o făcea se gîndea la cele două fetiţe de la şcoală care-l considerau ciudat şi nu voiseră să-i dea atenţie. Cînd intra în vreo femelă nouă i se părea că intră în toate şi faptul acesta îi făcea bine.

– O să te văd mai tîrziu? l-a întrebat ultima lui cucerire trăgîndu-şi în sus cu stîngăcie bikinii.

– La ce hotel eşti? i-a răspuns el prudent la întrebare.

Ea i-a spus şi el a dat gînditor din cap.

– Şi cît mai rămîi, fato?

– Încă şase zile, i-a zis grăbită, adăugînd plină de speranţă: Pot să te văd mai tîrziu?

Ah, şase zile în care-o să evite această plajă anume, şi hotelul, şi apoi o să fie din nou în afara pericolului.

– Aş vrea, dar diseară nu pot, a oftat cu regret.

De ce să nu te văd aici, mîine?

Aşa se întîmpla de obicei. Înăuntru şi afară şi mai departe, la următoarea. Serile trebuia să muncească. Un popas la un restaurant local ca să cînte din gură şi la chitară – şi apoi, de regulă, noaptea tîrziu o şedinţă la un club sau o discotecă unde aveau de-a face cu alţi muzicieni şi cu adevărat progresau. Cîntau cu atîtă pasiune la chitară, că-şi făcuseră chiar un renume şi toţi cîntăreţii care treceau pe acolo voiau să cînte în concert cu cei doi puşti englezi.

Stătuseră în Majorca aproape un an, împărţind o garsonieră. Vremea era senzaţională, băuturile ieftine şi afluxul permanent al turiştilor făcea ca locul să fie mereu interesant, pentru a nu menţiona că existau femei de tot felul în permanenţă la dispoziţie. Înainte de a sta aici, ei călătoriseră prin Belgia, Germania, Franţa şi Italia, lucrînd din cînd în cînd şi bucurîndu-se din plin de nou-descoperita lor libertate.

Nu le dădea de furcă decît faptul că nu fuseseră descoperiţi şi asta îl necăjea mai tare pe Kris decît pe Buzz, care părea chiar mulţumit să-şi ducă viaţa sub soare fără neplăcerile din Anglia. Kris era conştient că pentru a alcătui un grup şi a încerca să facă un lucru ca lumea nu era suficient să rămînă în vreo staţiune de vacanţă din Spania. Trebuiau neapărat să se întoarcă acasă fie că lui Buzz îi plăcea, fie că nu.

În Anglia se întîmplau toate şi el de-abia aştepta să se întoarcă. Tot timpul se iveau noi formaţii care ajungeau la celebritate – citise despre aceste formaţii ceva mai tîrziu, dar se informase totuşi. *The Musical Express* şi *The Record Mirror* erau pline de relatări ale succeselor: Rod Stewart, vocalistul principal de la *Jeff Beck Group* se separase, iar formaţii precum *The Who, Yes* şi *Led Zeppelin* dădeau tonul.

Era 1968 şi încă de la apariţia formaţiilor *Beatles* şi *Rolling Stones*, Anglia era în fierbere. În deceniul al şaptelea, atît de oscilant, totul începea la Londra, modă, filme, stiluri şi mai presus de orice – muzica. Londra era în mod clar locul de selecţie.

Într-o zi, după ce primise o scrisoare de la mama lui, Buzz a spus:

– Cred c-o s-o pun pe Daphne să vină şi să stea cu noi cîteva săptămîni.

Buzz nu-i spunea niciodată „mamă“ lui Daphne. Întotdeauna îi zicea pe nume.

– De ce? s-a întunecat Kris, uitîndu-şi vinovăţia.

Fluturînd scrisoarea de la ea prin aer, Buzz a zis:

– A lăsat slujba, l-a părăsit pe ultimul tip cu care trăia şi habar n-am – pare ieşită din pepeni, nu ştiu dacă înţelegi ce vreau să spun.

– Unde-o să doarmă? a întrebat Kris. N-avem nici o cameră aici.

Poate dormi în patul meu. Eu o să mă culc pe jos. Nu te vei sinchisi, nu?

Cristoase! Să fi ştiut Buzz? Imposibil. Daphne îl ceruse să ţină secretul, nu-i venea să creadă că-i spusese fiului ei.

Încercînd să pară indiferent, a zis:

– Nu mă pricep.

– Perfect, o s-o sun, a hotărît Buzz. Pe pariu că am cu ce să-i cumpăr un bilet de drum.

Kris se întreba dacă Daphne îşi închipuia că or să reia relaţiile. N-avea poftă de-aşa ceva. La urma urmei el nu mai era acelaşi virgin inocent pe care-l iniţiase ea pe podeaua garajului. Nu că ea nu i-ar fi plăcut, dar era prea greu de suportat vinovăţia de a face aşa ceva cu mama celui mai bun prieten.

Buzz a ieşit la barul local ca s-o sune, iar Kris încerca să se gîndească la felul în care avea să procedeze.

N-a fost nevoie să reflecteze prea mult. Cînd Buzz s-a întors era palid, cu tot bronzul lui.

– Ce-i cu tine? l-a întrebat repede Kris.

Buzz s-a aşezat pe marginea patului, cu chipul desfigurat.

– S-a sinucis, nu? Daphne a murit.

Întoarcerea în Anglia pentru înmormîntare a fost cea mai depresivă treabă care i s-a întîmplat vreodată lui Kris. Era octombrie şi uitase timpul muşcător de rece, după-amiezele în care se întuneca de pe la ora patru, ploaia măruntă care nu mai înceta şi circulaţia intensă. Cel mai tare uitase ce însemna viaţa la el acasă, cu două surori nemăritate, care se ciorovăiau continuu. Tatăl lui vitreg, Horace, un zombi al televizorului. Şi maică-sa, Avis – care şi acum se ocupa de curăţenie în casele străine şi care domina frontul de acasă cu vocea ei puternică şi comportamentul aspru.

– Eşti numai piele şi os, l-a informat posomorîtă pe Kris. De ce n-ai scris? Ar trebui să-ţi rup urechile, bastard împuţit!

Ambele lui surori se holbau la el cu gelozie. Cea mai tînără dintre ele a zis:

– Nu-i aşa că unora le e destul de bine? N-au decît să trîndăvească la soare toată ziua şi să nu-i trimită mamei nici un bănuţ. Eu îmi plătesc casa şi masa.

– Nu vă mai frecaţi atîta, a zis repede Kris, n-o să rămîn aici.

– Ruşine! a exclamat cealaltă soră, care avea limba la fel de ascuţită ca mama lor. Nu-i aşa că te duci în America să te faci vedetă pop?

Nu le putea suferi pe surorile lui, dar asta era nimic faţă de relaţia cu fratele lui. Brian a venit

duminică la ceai aducîndu-şi-o pe soţia lui, Jennifer, şi pe doi mucoşi de copii. Copilul care avea doi ani fusese motivul principal pentru care fusese Brian obligat să se însoare şi tot copilul, şi-a dat Kris seama, era exact ceea ce-l deranja pe el. Pe faţa ciufută a lui Brian se citea clar: „Eu am o slujbă, o soţie şi o familie. Tu ce-ai realizat, frăţioare?"

– E timpul să te hotărăşti ce-o să faci, a spus sentenţios Brian. Nu crezi că eşti o blestemată de pacoste, cu grijile pe care i le produci mamei?

– Du-te dracului, a mormăit Kris încet, ca să nu ajungă decît la urechile lui Brian.

Din nefericire, copilaşul de doi ani a şi prins ritmul şi s-a pus pe cîntat.

– Du-te dracu', du-te dracu', du-te dracu'!

– Drojdia societăţii, a zis furios Brian. Îmi înveţi băiatul la prostii. Nu eşti decît un parazit. De ce nu vrei să devii bărbat, să-ţi tunzi părul şi să-ţi iei o slujbă?

– Asta crezi tu că înseamnă să fii bărbat? l-a întrebat Kris pufnind în derîdere. Părul scurt şi o porcărie de serviciu?

– Nici nu-mi mai fac probleme, a pufnit Brian convins de dreptatea lui. Semeni prea tare cu un blestemat de homosexual.

Kris s-a pus pe rîs, fapt care l-a înfuriat mai tare pe Brian.

Avis le-a tăiat-o.

– Ia tăceţi amîndoi din gură, a zis cu vocea ei ridicată, încît a vibrat şi masa. Dac-aveţi poftă să vă ciondăniţi, căraţi-vă afară.

– Da, au spus în cor surorile, înviorate de ideea unei posibile bătăi între ei.

– Mai dă-mi o ceaşcă de ceai, fetiţo, a cerut Horace, nebăgînd în seamă ostilităţile crescînde din jurul lui. N-am chef să pierd meciul de la televizor.

Kris şi-a dat seama că nu mai poate suporta multă vreme viaţa de familie. Acum se obişnuise cu libertatea – şi somnul pe canapeaua din hol (pentru că una din surori îi ocupase vechiul dormitor) era un adevărat chin. Stătuse acasă doar cinci zile şi deja voia să plece. Problema era că n-avea bani, iar Buzz n-avea cu ce să-l ajute. De la înmormîntarea lui Daphne, Buzz refuza să iasă din casă. Nu voia să facă repetiţii sau să meargă la cluburi. Nu voia să facă nimic.

Daphne se omorîse în manieră tradiţională – îşi vîrîse capul în cuptor şi deschisese gazele. Nimeni nu ştia de ce.

– Sărmana. Era teribil de deprimată, explicase o rudă la înmormîntare. Deprimarea e o povară greu de dus.

Buzz credea altceva.

– Asta-i pentru că am părăsit-o, a zis posomorît. Eram atît de apropiaţi, dar eu am lăsat-o singură.

Kris nu ştia ce să spună. Continua să se simtă vinovat, poate că era vina *lui.*

– Lasă, i-a spus lui Buzz. Nu poţi sta pe loc ca să simţi cît de nenorocit eşti. Tre' să facem ceva valabil pentru noi.

– Ce? a zis Buzz înţepenit. Ce dracu' să facem?

– Habar n-am, i-a replicat disperat Kris. Dar o să născocesc eu ceva. Poţi fi sigur.

Cu cincizeci de lire împrumutate de la mama lui şi o slujbă temporară din nou la spălarea geamurilor, Kris a plecat din casa părintească şi l-a tîrît şi pe Buzz cu el. Oricum, Buzz nu mai putea sta la el acasă, se terminase contractul de închiriere şi trebuia să plece. Daphne lăsase cîteva sute de lire. Din păcate, înmormîntarea şi alte cheltuieli au înghiţit curînd suma. Buzz a dat tot ce-avea rudelor şi l-a urmat pe Kris la locul pe care-l găsise acesta în vecinătate, la Kilburn. Locul, o casă ruinată, părăsită, fusese luat de o bandă de hippies avînd ca profesiune de credinţă *DRAGOSTE ŞI PACE*. Locul arăta jalnic, dar Buzz se simţea perfect în acest stil indolent de viaţă. Teribil i se potrivea să nu facă nimic cît era ziua de mare şi noaptea să stea şi să cînte la chitară la

lumina lumînărilor, privit de o gaşcă de fete cu plete lungi.

Lui Kris nu-i se potrivea stilul acela de viaţă. El avea planuri mult mai ambiţioase. Cu banii împrumutaţi şi-a cumpărat o motoretă la mîna a doua cu care se putea deplasa în West End la Londra, unde s-a pus pe cutreierat prin toate cluburile de noapte de *„rhythm and blues, rock and jazz“*, sperînd să reuşească să-şi facă relaţii.

Curînd a descoperit că nu numai el proceda astfel. În scurt timp a întîlnit un tip de culoare numit Rasta Stanley, un fel de toboşar, comisionar la o companie de discuri. L-a cunoscut şi pe Ollie Stoltz, un basist talentat care făcuse un an la *Academia Regală de Muzică.*

Kris i-a spus triumfător lui Buzz că probabil vor putea să-şi alcătuiască grupul lor.

– Rahat, îi spusese Buzz, trosnindu-şi tare o încheietură – noul lui obicei. N-am de gînd să mă bag în nici un fleac de formaţie.

– Corect, a fost de acord Flower, iubita de atunci a lui Buzz, o fată de şaisprezece ani, fugită de la Brighton, cu ochii imenşi, limpezi, albaştri, şi părul frumos, lung, care îi ajungea pînă la fese.

Kris a simţit că fierbe de furie. Pentru asta ei făcuseră mari eforturi încă de cînd erau la şcoală. Combinaţia potrivită. Grupul exploziv. Şi cînd colo... Poc! Scenele rock-ului le vor aparţine şi nu vor mai privi înapoi. O să-i poată cumpăra mamei

o haină de nurcă şi-o să-i spună lui Brian că se poate da cu capul de pereţi.

Acum puştoaica asta cu părul murdar şi ochii mari, miraţi, îi spunea lui Buzz ce să facă. N-o să se oprească el pentru atîta lucru. Era imposibil.

– Flower, fetiţo, a zis calm, de ce nu te duci tu la magazinul din colţ să-ţi cumperi un pachet de ţigări şi-o cutie de ciocolată? A pescuit o preţioasă bancnotă de-o liră din buzunarul pantalonilor. E trataţia mea.

Asta a făcut-o atentă pe Flower. După fumarea ierbii şi amor, ţigările normale şi ciocolata erau principalele ei pasiuni.

– Adevărat, Kris? a întrebat nesigură, de parcă el ar fi putut să-şi ia banii înapoi cînd s-ar fi întins după ei.

– Mda, numai că o să te duci chiar acum. Bine?

Fata s-a uitat la Buzz dacă era de acord. El a încuviinţat laconic. Sărind peste salteaua veche pe care trîndăveau aproape toată ziua, şi-a netezit bluza şifonată, şi-a pus o fustă mini şi nişte sandale scîlciate şi s-a dus.

Buzz şi-a trosnit tare şi ultima încheietură, stînd pe jos şi cu mîinile sub cap.

– Hai, zi-i, a spus. Apucă-te să-mi faci tevatură.

Kris ştia să-şi joace cartea. S-a răsucit şi a spus:

– Hei! Omule! N-ai decît să stai pe fund cît e

ziulica de mare fără să te mişti, nu-mi pasă.

– Mie mi se potriveşte, a zis cu încăpăţînare Buzz.

– Perfect, pentru că nu voiam decît să fiu sigur de asta înainte de a o porni pe cont propriu.

– Ce naiba înseamnă pe cont propriu? l-a întrebat bănuitor Buzz.

– Dacă-ţi închipui că am de gînd să stau pe-aici ca să te văd pe tine în pat cu ploşniţele, te înşeli. Am pus la punct o treabă cu Ollie şi Rasta şi mai e încă un tip – cîntă din gură. Îţi poate lua locul. După o pauză plină de înţeles a adăugat: N-am vrut decît să mă conving că nu vrei să participi şi tu.

– La dracu,' a răcnit Buzz. Ce tip e ăla?

– E un băiat simpatic, ţi-ar plăcea. Cînd noi o să dăm primul spectacol o să vii şi-o să ne vezi.

Buzz s-a ridicat.

– O să vin la dracu'!

– Sigur, el nu-i la fel de bun ca tine, dar cu repetiţii...

– Las-o baltă! s-a încruntat Buzz, ridicîndu-se din pat şi trîntindu-şi pe el o cămaşă neagră şi murdară peste nişte pantaloni negri. Nu te-ai lăsat pînă nu m-ai avut. Să mergem.

La cîteva zile după aceasta aveau propriul lor grup. Şi un nume. *The Wild Ones*[1]. Două chitare

1. Sălbaticii

principale – Kris şi Buzz. Un basist care cînta uneori şi la claviatură – Ollie Stoltz. Un toboşar exploziv – Rasta Stanley. Partea vocală era împărţită între Kris şi Buzz.

Cu toţii erau pregătiţi să-şi ia zborul, dar le lipsea direcţia spre care să se îndrepte.

– La dracu'! a mîrîit Buzz. Sau intrăm în acţiune sau murim. M-am săturat de-atîta rahat.

Dintr-odată Buzz era cuprins de ambiţie. Kris a înţeles că era un semn bun.

Bobby Mondella
1968

– Eşti un porc gras şi leneş şi nu mai vreau să stai la noi de- acum înainte. Aşa că fă-ţi bagajele şi du-te dracului de-aici.

Aşa a cuvîntat Ernest Crystal, de la înălţimea lui de mai bine de un metru şi nouăzeci. Nu-l iertase niciodată că nu-i adusese lui oul de aur.

– Nici vorbă să plece băiatul ăsta, a răcnit Fanni scuturîndu-şi pumnii în direcţia lui. Este carnea mea, sîngele meu şi nu pleacă decît dacă-i spun eu.

– Mă contrazici pe mine, vrăjitoareo? a între-

l-a ţinut-o feroce Ernest.

– Nu spun decît ce-i drept, i-a întors-o Fanni, refuzînd să dea înapoi. Şi nu-mi zice cum mi-ai zis, Ernest Crystal. Ai grijă de ce scoţi pe gură.

– Îţi zic cum am poftă, femeie, a pufnit Ernest.

Stînd între ei, Bobby se simţea ca un nimic. Nici unuia dintre ei nu-i păsa de el. Ei îl foloseau bucuroşi doar ca pe un motiv al certurilor lor nesfîrşite. Trăise lîngă ei timp de doi ani şi în această perioadă Ernest încercase să-l arunce afară de mai bine de o duzină de ori, iar verişoara Fanni îi sărise întotdeauna în ajutor. Nu făcuse asta din dragoste – mai curînd pentru satisfacţia amară de a nu-i da dreptate lui Ernest.

– Decît să plece băiatul ăsta, mai bine pleacă tu, i-a spus cu răutate lui Ernest.

Bobby a sperat că femeia ştia ce spune, pentru că avea să împlinească optsprezece ani săptămîna viitoare – şi din ziua aceea, o să se care de-acolo.

Lucra de doi ani la „camera bărbaţilor" de la discoteca *The Chainsaw* şi aflase destule. În timp ce toţi anii petrecuţi în Nashville sub supravegherea domnului Leon Rue nu-l făcuseră să înveţe absolut nimic.

– Eşti un nătîng, băiete, spunea adesea Ernest Crystal şi avea dreptate la început. Drăgălaşul de Bobby era nătîng, după cum spuneau ei.

Munca la discotecă îi oferise prilejul de a

vedea viaţa cum era ea într-adevăr, aşa că a devenit curînd mult mai isteţ. Adevărul era că nu avusese de ales. Să supravieţuiască în condiţiile „camerei bărbaţilor" de la *The Chainsaw* era ca şi cînd ar fi străbătut un teren minat încălţat în ghete de paradă. Oamenii intrau aici pentru orice altceva decît pentru un simplu pipi. Intrau acolo cu multe alte scopuri – motivul numărul unu era ca să facă rost de droguri. Bobby s-a prins de asta chiar în prima noapte de lucru, cînd a încercat să oprească o tranzacţie mare şi era gata să fie dat afară pentru că „deranjase".

– Ascultă, puştiule, îi spusese Nichols Kline, administratorul. Te ocupi cu curăţarea pişatului, a căcatului şi-ţi ţii gura cît se poate de închisă. Nu te băga la clienţi şi ei n-or să se bage în viaţa ta. Ai priceput?

Da, pricepuse, mai ales cînd auzise că ultimul supraveghetor de la „camera bărbaţilor" fusese izbit drept în faţă de un vînzător de droguri înfuriat care răcnea că supraveghetorul îl împiedicase să facă o vînzare, vînzîndu-şi propriul produs.

– Stai deoparte şi-o să rămîi sănătos, l-a avertizat un chelner alb numit Rocket Fabrizzi. Acum angajează puşti pentru că aici e un ritm îndrăcit. Tipul dinaintea ultimului a avut un atac de inimă şi şi-a dat duhul cît ai clipi. Oh, şi ai grijă de fundul tău. Să nu umbli pe-aici cu pantalonii în vine.

Bobby nu înţelesese treaba asta vreme de câtova săptămîni, pînă cînd nu avusese de luptat cu un bătrîn homosexual supra-excitat care croncănea continuu:

– Eu îi ador pe novici, mai cu seamă pe cei negri. O să-ţi ofer trei sute de dolari şi o distracţie pur şi simplu *delicioasă.*

Astfel băgase la cap. Ei veneau acolo ca să
Cumpere
Vîndă
Întîlnească
Vorbească despre sex
Ia pilule
Pufăie cocaină
Facă sex
Fumeze
Vomite
Facă vînturi.

Tu le-ai numit pe toate, dar ei chiar le făceau.

Într-o noapte Bobby trebuise chiar să o scoată pe o femeie beată dar plină de dorinţe care se aşezase în braţele unui tip dintr-una din despărţiturile cu o uşă şi le dăduse tuturor de furcă.

Nu era monoton.

Era însă sordid.

Totuşi, treaba asta i-a dat ocazia unei curse nebuneşti pentru supravieţuire. Minţise în privinţa vîrstei lui pentru a primi slujba, zicînd că e mai mare cu trei ani decît era în realitate. Şi, de vreme

ce o făcuse; era hotărît să rămînă, pentru că munca la *The Chainsaw* nu era desigur banală.

The Chainsaw era prima dintre discotecile de anvergură – o clădire vastă de două etaje, cu stroboscoape şi cu muzică pusă îngrozitor de tare. Uneori cîntau şi formaţii adevărate, în majoritate însă era muzică de pe discuri. Barmanii arătau nemaipomenit cu pantalonii negri cu clopoţei în partea de jos şi veste albe din piele. Şi chelneriţele arătau la fel de nemaipomenite în rochii mini din piele.

The Chainsaw era ceea ce new-yorkezii numeau un loc în care se petreceau evenimente. Îi primea pe cei bogaţi, faimoşi şi infami, majoritatea fiind renumiţi şi avînd intrarea liberă. Plăteau intrarea cei care arătau suficient de frumoşi, de bizari sau de exotici încît să merite să intre. Cu alte cuvinte, oamenii obişnuiţi nu au trecut niciodată prin uşile bine păzite ale discotecii. Iar cuvîntul „turist“ n-a fost *niciodată* menţionat.

– Mă duc la muncă, a anunţat Bobby trecînd pe lîngă verişoara lui Fanni, care se lansase acum într-o lungă tiradă asupra dezgustătoarelor obiceiuri din baie ale lui Ernest.

Amîndoi nu l-au băgat în seamă cînd a plecat.

Transpirase în drumul spre metrou şi-şi dădea seama din ce cauză. Oricine ar fi transpirat dacă ar fi dus în cîrcă greutatea în plus pe care-o avea

el, aşa că s-a hotărît să facă ceva în privinţa asta.

În urmă cu cîteva săptămîni o chelneriţă nouă îşi începuse lucrul la club. Se numea Sharleen. Era negresă, avea douăzeci şi trei de ani şi era superbă. Bobby era îndrăgostit. Unica problemă era că ea habar n-avea de existenţa lui. Ori de cîte ori încerca să-i vorbească, ea îl privea indiferentă de parcă atunci l-ar fi văzut pentru prima oară.

În nopţile liniştite el se studia în oglinda ornamentală de deasupra chiuvetei de porţelan din „camera bărbaţilor". Pe vremea cînd era „drăgălaşul Bobby" îi stătea bine să fie durduliu – mergea cu costumele lui de scenă, albe, şi cu decoraţiuni metalice. Acum, la aproape optsprezece ani, cînd creştea în fiecare zi mai înalt, semăna cu un butoi uriaş: „Grăsanul mare de Bobby", acesta era numele care i se potrivea acum.

Dacă-şi ducea viaţa în continuare la Fanni nu era bine. Femeilor le place să facă mîncare. Lui Fanni i se mai spunea şi „Unturică". Chiar şi cel care fusese odinioară musculosul Ernest se îngrăşase.

Bobby înţelegea că trebuie să se mute. Dacă rămînea cu Fanni şi cu Ernest, avea să fie întotdeauna gras şi-n felul ăsta Sharleen nici n-o să-l observe.

Şi-a făcut planuri. Rocket, chelnerul care-l

sfătuise cum să reziste acolo, îi promisese că o să-i dea un pat ca lumea în apartamentul lui de la subsol, căci tovarăşul lui de cameră avea să se mute. Bobby zisese că ar vrea locul rămas liber şi-i dăduse în avans chiria pe-o lună. Din păcate, de cîte ori se interesa de mutare, Rocket era pregătit cu o nouă scuză. Pînă la urmă Bobby a insistat să se mute chiar de ziua lui sau să-i dea banii înapoi. Rocket îi promisese că totul se va aranja.

Sosind la club, Bobby a găsit obişnuita agitaţie dezordonată. Vineri noaptea era cea mai fierbinte noapte a săptămînii. Era totodată noaptea în care veneau celebrităţile să cînte în spectacol înainte de a pleca în weekend.

Grăbindu-se drept la dulapul lui de serviciu, a scos cutiile cu Kleenex, săpun, prosoape curate, pachete de Durex şi flacoane cu loţiuni ieftine de după ras.

– Bobby, a zis administratorul, ivit brusc.

– Da, domnule Kline, i-a răspuns vioi Bobby. Se temea teribil ca nu cumva într-una din nopţi să fie concediat şi astfel că nu se mai poată muta de la Fanni şi Ernest.

– În noaptea asta te pun de serviciu la camera privată a bărbaţilor, i-a zis Nichols Kline. Era un bărbat înalt, săltăreţ, cam la treizeci de ani, cu un păr ruginiu, abundent şi cîrlionţat şi un nas ca al căpitanului Hook. Avea reputaţia unui armăsar

formidabil şi era adesea găsit după cîte o uşă încuiată, împreună cu vreo femeie pe care şi-o dorise. Seymour e bolnav acasă. Crezi că te poţi descurca?

Devenind mai atent, Bobby a zis:

- Da, domnule.

Camera privată a bărbaţilor. Maică! Se întreba ce se întîmplase cu Seymour, supraveghetorul de-acolo. Nu lipsise în nici o noapte de cînd lucra Bobby acolo.

– Numai că s-o iei uşurel; nu te băga unde nu-ţi fierbe oala şi lasă-i să facă tot ce vor, a zis Nichols, privind pofticios la o chelneriţă care tocmai trecea.

„Oh, Doamne! Se uită după Sharleen", s-a gîndit Bobby.

Ea s-a fîţîit cu un îndrăzneţ „Bună seara, domnule Kline", uitînd să-l remarce pe Bobby.

– Oamenii faimoşi – pricepi tu, precum cîntăreţii, vedetele de cinema, oamenii de societate – ştii... ei sînt altfel, i-a explicat Nichols. Tre' să-i laşi singuri, dar să fii acolo în caz că vor ceva. S-a scărpinat prin cămaşă făcînd să zornăie cîteva lănţişoare de aur. Şi să nu te zgîieşti deloc. Nu le place asta. Nici să nu ceri autografe – şi de-ar fi pentru mama ta pe moarte în Nebraska. Înţeles?

– Da, domnule Kline.

– Oh, iar dacă-şi fac ceva droguri, nu trebuie

decît să nu-i bagi în seamă, a adăugat cu dezinteres. Desigur, dacă vor să li se treacă ceva pe nota de plată, îi poţi trimite la mine. Nu vinzi nimic. O singură plîngere, puştiule, şi eşti afară. Nu-mi pasă de cîţi ani eşti aici.

– Da, domnule!

Pentru o scurtă clipă Bobby s-a gîndit să-i povestească lui Nichols că şi el fusese odinioară o persoană faimoasă. Ca minor, desigur, dar avusese şi el parte de renume.

Bunul simţ l-a oprit. Întîi, pentru că Nichols nu l-ar fi crezut. Şi doi, ce-ar fi cîştigat vorbind despre cine fusese şi nu mai era?

Nu. Secretul lui rămînea adînc ascuns în sufletul lui. De cînd plecase din Nashville, de la domnul Rue, nu mai cîntase o notă, nu mai scrisese un cuvînt. Muzica rămăsese în trecutul lui.

Camera privată a bărbaţilor – sau *Palatul lui Seymour*, după cum i se mai spunea la club – era o fantezie decorativă cu granit negru pe jos, cu spălătoarele din marmură neagră, cu vase de W.C. strălucitoare, cu pereţi argintii împodobiţi cu fotografii în sepia, înrămate, ale lui Marilyn Monroe prinsă în diferite roluri ale carierei sale. Nichols i-a dat lui Bobby o cheie de la dulapul zăvorît şi atît de renumit al lui Seymour şi el a găsit acolo atomizoare şi colonii şi after-shave-uri scumpe, cele mai fine perii de păr şi piepteni, o

sticlă de *Courvoisier* pe jumătate plină, un plic sticlos conţinînd o substanţă albă şi ilegală – probabil cocaină – şi un sortiment bogat de pilule amestecate.

Bobby a împins cocaina şi pilulele în partea din fund a dulapului, a scos ce-i trebuia şi a închis la loc. Nu prea avusese contact cu Seymour, un negru scund, dur, cam la cincizeci de ani, care nu se bucura decît de conversaţia pe care-o putea avea cu clientela lui renumită, aşa îl informaseră colegii.

După ce a aranjat totul, Bobby s-a dus jos la bucătărie, unde personalul cina mai devreme, înainte de deschiderea clubului.

Rocket i-a făcut cu mîna, aşa că, luînd o farfurie cu paste de la un asistent şef, s-a dus să stea cu prietenul lui, chelnerul.

Rocket era aspirant la actorie şi urma şcoala metodică. Era de origine italiană, avea ceva mai mult de douăzeci de ani, avea părul lung şi unsuros, iar ochii îi erau neastîmpăraţi şi curioşi.

– Am auzit că ai noroc la noapte, i-a zis cu vocea lui plată, nazală. Acolo sus, pe scări, e o treabă bună, nu?

– Te cred.

– Ruşine că n-ai ştiut de asta mai devreme. De-ai fi ştiut, ai fi venit pregătit. Şi-a coborît tonul pînă la şoaptă: Ne-am fi putut alege amîndoi cu ceva.

– Eu sînt pregătit, a zis Bobby.

– Pe naiba, n-a fost Rocket de acord. Nu pricepi sensul. În privata aia chiar că poţi scoate ceva ca lumea. Ăia au bani buni şi n-au ce face cu ei, decît să cumpere. Nu te bate gîndul de ce Seymour nu se bagă cu nimeni niciodată? Escrocul e regele gologanilor pe-acolo. Face avere. A privit pe furiş în jur înainte de a continua... Lasă-mă o oră – dacă găsesc pe cineva să m-acopere, o să-ncerc să-ţi fac rost de tot ce-o să-ţi trebuiască. Dup-aia o să-mpărţim cîştigul jumate-jumate.

Bobby n-avea poftă să se bage în vînzarea de droguri. Era destul de isteţ încît să-şi dea seama că asta nu producea decît încurcături. Pe deasupra, Nichols Kline deja îl pusese în gardă.

– Nu, a zis scuturîndu-şi capul. E prea periculos, bărbate. Nu vreau să-mi risc slujba.

– Îţi rişti gologanii de slujbă dacă nu le dai ălora ce vor ei, i-a spus Rocket ca un cunoscător. Hei – bătrînul Seymour a lucrat îndelung acolo, nu? El le oferă porcilor ălora renumiţi un serviciu prompt, iar tu, dacă n-o s-o faci – crede-mă că te dau afară ăştia. Ei nu ştiu altceva decît că sînt nişte blestemaţi de bogătaşi.

Bobby s-a gîndit la dulapul încuiat al lui Seymour. Poate că avea şi Rocket ceva dreptate la urma urmei.

– Hai, Bobby, o să dăm o lovitură. Rocket

pleda simţind că-i gata să cedeze. Poate că n-avem altă ocazie decît la noapte – aşa că s-o facem, nu?

Treaba de la camera privată a bărbaţilor însemna o lume total diferită – Bobby se obişnuise cu un şir aglomerat, fără sfîrşit de tipi cu ciorapii transpiraţi, care erau obişnuiţii locului şi care, dacă era el norocos, îi puteau lăsa ceva de la zece cenţi pînă la bacşişul de un dolar. Nu era învăţat cu puţinii doritori dintre acele vedete scump îmbrăcate din cinematografie, rock, sport, regizori, creatori de modă, bancheri, politicieni ocazionali, directori şi alţii, diferiţi protagonişti ai succesului.

Amintindu-şi de cuvintele lui Nichols Kline, a încercat să nu se holbeze la ei. Dar nu era uşor cînd o mulţime dintre acele feţe îi erau atît de familiare. Mulţi dintre ei intrau şi ieşeau, unii nu dădeau nici un bacşiş, în vreme ce alţii puneau jos zece sau douăzeci de dolari, de parcă n-ar fi însemnat nimic. Jefferson Lionacre, o vedetă neagră, renumită, a cîntecului, i-a vîrît în palmă o sută de dolari făcîndu-i din ochi şi încurajîndu-l.

– Azi un fleac – mîine lumea.

Bobby i-ar fi strîns mîna. Ce titlu grozav pentru

un cîntec! Numai că el terminase cu scrisul.

Şi de ce nu? s-a întrebat singur. Îşi pierduse vocea dulce, copilărească, dar nu şi priceperea de a compune cîntece. De ce nu s-ar întoarce iar la compoziţie – măcar de-ar fi doar pentru propria lui distracţie? Şi nu cîntecele alea *country & western* pe care-l obligase domnul Leon Rue să le scrie – ci *„soul"*, muzica aceea dulce, dulce, *soul.* Muzica lui preferată.

Mai tîrziu avea să asculte multe de James Brown şi Aretha Franklin. Ăştia doi se pricepeau cu siguranţă cum să facă vandabil un cîntec.

Hei, păi dacă-şi punea în minte putea scrie *„soul".* Melodii proaspete i se cerneau mereu prin cap. Oare nu venise vremea să facă şi el ceva în privinţa asta?

Bine, trebuia întîi să se mute. Apoi trebuia să scrie un cîntec. Doar pentru el personal.

– Hei – *tu* – grasule!

Reveria îi fu întreruptă de către un cîntăreţ de *rock & roll,* numai piele şi os, îmbrăcat într-o jachetă strîmtă din piele lezard, cu pantaloni portocalii, cizme cu tocuri înalte şi cu un rînjet scîrbos.

– Unde-i Seymour?

– Nu-i aici în noaptea asta, i-a răspuns Bobby umilit pentru că i se spusese „grasule", cu toate că ştia că e adevărat.

– Că... cat, văd asta şi eu, a zis rocker-ul

postat în faţa oglinzii celei mari. Unde-i bătrînul pezevenchi?

– Păi, cred că e bolnav, a zis Bobby recunoscîndu-l în rocker pe Del Delgardo, cîntăreţul principal dintr-un grup numit *Nightmares*[1].

Rocker-ul şi-a lins buzele subţiri şi şi-a aranjat pantalonii umflaţi.

– Ţi-a lăsat ţie substanţa mea?

– Ce substanţă?

Îngustîndu-şi ochii, Delgardo a zis:

– Mie să nu-mi serveşti palavre sau te trezeşti că îţi pun fundul la licitaţie. Voi, pezevenchii de pe-aici sînteţi mînă în mînă. Vocea i-a devenit ascuţită. Vreau substanţa mea. Am plătit-o. Şi-o vreau repede.

O clipă Bobby s-a gîndit să-i tragă una în scîrboasa lui mutră osoasă. Dar n-ar fi ajuns la nimic, avea doar să fie concediat.

Respirînd profund, s-a gîndit la plicul transparent din dulapul încuiat al lui Seymour. Ce să facă? Să se ia după intuiţie sau să aştepte pînă cînd maniacul ăla o să se pună pe răcnit?

Mergînd la inspiraţie, a descuiat dulapul, a scos plicul şi l-a împins spre smucitul ăla.

– Asta este?

Rocker-ul a clamat că al lui era şi s-a clătinat.

– Mă mir că nu m-ai pus să stau în genunchi şi

1. Coşmare

să mă rog de tine. Apoi a întins straturi subţiri pe marmura neagră şi s-a pus pe vorbit fără şir.

Bobby s-a retras. Încercase drogurile doar o singură dată. Doi ani în care văzuse ce păţeau cei care se drogau fuseseră suficienţi ca să-l ţină departe de aşa ceva.

– Vino împreună cu mine, i-a poruncit Del, devenind brusc prietenos.

– Nu, mulţumesc, nu-i pentru mine.

– Ba da! a insistat vedeta de rock.

– Nu pot, o să-mi pierd slujba.

Del Delgardo a revenit la purul adevăr.

– Ba o să ţi-o pierzi dacă nu faci ce-ţi spun, grăsan nenorocit.

Bobby tare-şi mai dorea să apară cineva înainte de a-l îmbrînci afară pe smucit. Dar aici era un loc privat.

– Am zis, fă-o! a repetat ameninţător Del.

Bobby se întreba cum s-ar fi descurcat marele Seymour într-o asemenea situaţie. Atunci a sosit salvarea. Un bărbat între două vîrste, îmbrăcat în smoking, a intrat atrăgîndu-i atenţia starului.

– Hei, Marcus, l-a salutat Del, ai venit la vreme. Vino şi tu cu mine să te bucuri de blestemata asta de petrecere!

Spre mirarea lui Bobby, bărbatul care arăta a fi foarte bogat s-a îndreptat spre cîntăreţ de parcă ar fi fost cei mai buni prieteni, l-a bătut călduros pe umărul hainei de piele, a scos un mic

tub de aur din buzunar şi a tras un strat din substanţa albă, lipicioasă.

Bobby a răsuflat uşurat. Nu mai era nevoie de el. Criza trecuse. S-a apucat discret de lustruirea marginilor de marmură ale chiuvetelor.

– Albumul meu s-a evaporat din magazine – s-a evaporat, fir-ar să fie. Corect, Marcus? Corect? i-a cerut Del să-i spună.

– Da, adevărat că da, i-a replicat bărbatul cu un accent uşor european.

– L-am făcut *terci* pe Mick. Corect?

– O să faci bani. Asta-i cel mai important, nu-i aşa?

– Mda, a replicat Del nu prea convins. Pentru el cel mai important lucru era să-i depăşească la vînzări pe Mick Jagger şi pe Rolling Stones. Nici nu-i păsa de bani.

– Ne întoarcem la doamnele noastre? l-a întrebat blînd Marcus.

Încîntat, Del Delgardo a tras ultimul strat de coke.

– Păi da, de ce nu? S-a mai uitat la el în oglindă pentru ultima oară, i-a plăcut ce-a văzut şi l-a urmat clătinîndu-se pe bărbatul mai vîrstnic afară din încăpere.

De cum au plecat ei, Rocket a tras pe furiş o ocheadă prin uşă.

– Ştii cine a fost? a întrebat agitat.

– Del Delgardo. Ce pacoste!

– Nu el. Celălalt tip.

– Cine era?

– Marcus Citroen. Proprietarul lui *Blue-Cadillac Records*. O autoritate, bărbate, ceva straşnic. Rocket şi-a golit buzunarele. Am făcut rost de amestecuri, pilule, amonis şi ceva somnifere. Asta-i tot ce-am putut face pentru noaptea asta. Să sperăm că Seymour o să stea deoparte o vreme.

– Cît trebuie să cer? a întrebat Bobby nedorind cu adevărat să se implice.

– Isuse! şi-a rostogolit ochii Rocket. Uneori mă uimeşti, Bobby. Unde dracu' ai fost toată viaţa?

– Am auzit că l-ai întîlnit pe Marcus Citroen noaptea trecută.

Sharleen i se adresa lui. Acum îşi dădea seama de existenţa lui!

– Mda, a mormăit Bobby. Nu ştia ce să creadă. Se aflau unul lîngă altul, la pontaj. Niciodată nu fusese atît de aproape de ea şi nu-şi dăduse seama că era atît de micuţă, cît o păpuşă. Şi drăguţă! Oh, era atît de drăguţă!

– Ascultă! Sharleen s-a aplecat spre el şi i-a şoptit grăbită: Eu nu mă pot apropia de nici un VIP. Eu mă ocup de cei de jos, de porcii de rînd.

Aşa că fă-mi o mare favoare. Dacă vine şi la noapte, dă-i asta pentru mine. *Te rog*. Băgîndu-i o casetă în mînă, l-a privit rugătoare.

Asta era pentru el o ocazie de milioane. Tot ce avea de făcut era să spună: „*Sigur*. Ieşi cu mine în oraş şi eu o să-i dau *înregistrarea ta*“. Să fi pus punctul pe „i“ la rece, exact aşa cum ar fi făcut Rocket. În loc de asta, abia a reuşit să spună încetişor „da“.

– Mulţumesc, scumpi. Sharleen s-a ridicat pe vîrfuri şi l-a sărutat pe obraz. Eşti un tip drăguţ.

Apoi ea plecase şi el pierduse ocazia. La naiba!

Rocket a apărut, rînjind cu anticipare.

– Avem de lucru în noaptea asta! A-ntîia, a-ntîia! Seymour n-a revenit, nu-i aşa?

În secret Bobby şi-ar fi dorit să fi revenit. Era mai rău decît la munca grea să te ocupi de personalităţi, prefera învălmăşeala şi nebunia din josul scărilor. Şi vînzarea de droguri nu era tocmai pe placul lui, deşi trebuia să admită că-i trebuiau bani. La urma urmei, nu era de parcă ar fi fost pe stradă să jefuiască puştii. După cum arătase Rocket, oamenii ăştia se scăldau în bani, nimeni nu-i obliga să cumpere.

– Te duci iar sus în noaptea asta, Bobby, l-a anunţat Nichols Kline, privind lung după ei, făcîndu-l pe Rocket să tresară a vinovăţie. Te-ai

descurcat bine acolo sus. N-au fost reclamaţii.

– Ce-i cu Seymour? a îndrăznit Bobby.

– Nu te îngrijora tu pentru Seymour, i-a replicat nepăsător Nichols. Fă-ţi doar treaba ta şi stai deoparte din calea celorlalţi.

– Mda, a mormăit Rocket imediat ce Nichols a plecat. Fă-ţi doar meseria şi stai în buzunarul tuturor! S-a pus isteric pe chicoteală.

S-a întîmplat să fie o altă noapte nebunească şi, cînd oamenii cereau, Bobby le oferea ceea ce doreau, dîndu-şi curînd seama că acelora bogaţi şi faimoşi nu le prea păsa de bani – părea să le facă plăcere să-i arunce de jur-împrejur.

La închidere l-a căutat pe Rocket ca să-i plătească partea lui, dar chelnerul nu era de găsit şi, cum se grăbea să ajungă acasă, a plecat. Marcus Citroen nu se arătase şi caseta lui Sharleen se afla încă în posesia lui. De-abia aştepta s-o asculte.

Cînd a ajuns acasă a pus caseta pe casetofonul lui – o amintire din Nashville – şi a înţepenit descoperind că suna groaznic, străduindu-se să se facă auzită pe fundalul unei formaţii care cînta mult prea tare, în timp ce vocea ei era subţire şi slabă.

Deci... Sharleen dorea să devină cîntăreaţă. Vasăzică aveau muzica în comun şi Bobby şi-a dat seama doar ascultînd-o că o putea ajuta să cînte mult mai bine.

Cu acest gînd plăcut în minte, a adormit ca să se trezească după cîteva ore cu nişte crampe îngrozitoare în stomac.

– Oh, Isuse! Gemînd din cauza durerii ascuţite, s-a tîrît jos din pat pînă la baie unde a vomitat imediat.

Dar tot nu s-a simţit uşurat. Durerea persista cu aceeaşi acuitate, răscolindu-i continuu maţele.

L-a invadat panica. Se întîmplase ceva rău şi nu ştia ce să facă. Adunîndu-şi toate puterile, s-a clătinat pînă în camera lui Fanni şi a lui Ernest aprinzînd lumina şi trezindu-i pe amîndoi.

– Ce te-a apucat, băiete? a ţipat Fanni, ridicîndu-se în capul oaselor în timp ce sînii imenşi îi ieşeau prin cămaşa de noapte roz.

– Sînt bolnav, a gîfîit el. Am o durere groaznică.

– Ce fel de durere? l-a întrebat bănuitoare Fanni.

– E beat, a mormăit Ernest, trăgîndu-şi cuvertura peste cap.

– Băiatul ăsta nu bea, i-a întors-o Fanni întotdeauna gata să-l contrazică.

– Asta crezi *tu,* femeie, i-a replicat cu subînţeles Ernest.

Bobby s-a ţinut de stomac. Asta era pedeapsa lui pentru că vînduse droguri. Ştia el că nu e bine. De ce-l lăsase pe Rocket să-l vîre în dandanaua asta?

Îşi simţea tot trupul scăldat în sudoare şi apoi îl invadă o senzaţie spiralată de durere foarte mare. Şi atunci, ca fulgerat, a căzut pe jos ca mort.

Ultimele vorbe pe care le-a auzit au fost ale lui Ernest.

– Că... cat! Vreau să mă odihnesc, femeie. N-am poftă de chestii de-astea la miezul nopţii. Fă ceva, vrăjitoareo. Dă-l afară de-aici! Nu pot suferi să-i mai văd fundul gras, leneş şi care nu-i bun de nimic!

1987

Sîmbătă, 11 iulie

Ieşind de sub duş, Kris a găsit-o pe drăgălaşa de Cybil aşezată de-a curmezişul patului, complet goală cu excepţia unui trandafir roz îmbobocit pe care şi-l pusese strategic între coapse.

– Vrei să culegi o floare, ai, norocosule? s-a alintat ea cu accentul oamenilor de pe stradă. Dă douăzeci de dolari ca să ajungi la parada cu trandafiri şi nici n-ai nevoie să ajungi pînă la Pasadena.

De ce oare încerca ea să-l aţîţe în felul ăsta? Simţea că se înfierbîntă, aşa că s-a speriat. Retrăgîndu-se înapoi în baie, a zis:

– Fă-mi o favoare, fato, pune-ţi pantalonaşii pe tine şi încetează cu joaca.

– Oh, băiete, e cazul să păstrezi *ceva bun* pentru mine mîine, l-a ameninţat ea.

El a închis uşa.

– Nu ies pînă nu te îmbraci.

– O să-ţi pară rău de ziua asta, a zis ea cu un accent străin foarte pronunţat. O să mă răzbun foarte tare.

Avea ceva Cybil – cu ea nu te plictiseai. Avea o fire veselă şi era nostimă, era născută glumeaţă. Era foarte rîvnită de orice bărbat din America, totuşi împărţea patul tocmai cu el. El avea drepturi exclusive asupra frumosului ei trup blond, a feţei ei de Miss America şi a cascadei ei de păr strălucitor.

Atunci de ce-i mai trebuia Astrid, doamna din vila lui din Anglia?

Nesiguranţa. Cînd intra în scenă Astrid nu se simţea prea tare legat de Cybil. Şi viceversa. Kris avea o aversiune naturală faţă de căsătorie. Cuvîntul însuşi îi producea fiori pe şira spinării. Pentru el, a fi căsătorit era sinonim cu a cădea în cursă. Încercase o dată şi nu mai intenţiona să se lase prins a doua oară.

Cu pantalonii şi cămaşa pe el, a intrat în dormitor. Cybil plecase, rămăsese doar parfumul ei. *Eau de Horny Blonde*[1], s-a gîndit el amuzat.

1. Colonie de blondă excitată

Jos, cei doi scoţieni care aveau grijă de casă erau ocupaţi cu treburi domestice, dar au devenit atenţi cînd l-au observat.

– Bine aţi venit înapoi, domnule Phoenix, a zis dolofana şi mămoasa de Mabel. Ce-ar fi să vă fac o drăguţă de ceaşcă de ceai?

Încuviinţînd, el s-a dus pe-afară să-şi inspecteze proprietatea. Imediat cei doi cîini, Labrador dresaţi, au sărit să-l întîmpine bucuroşi. Aplecîndu-se spre ei, i-a mîngîiat cîteva minute bune.

Vila lui *Bel Air* se afla pe doi acri impecabili de teren bun. Pajişti înflorite, straturi somptuoase de flori, lămîi şi portocali, arbuşti splendizi şi obligatoria piscină a Hollywood-ului cu un teren de tenis. Nu prea rău pentru un flăcău din Anglia care fusese dat afară din şcoală la cincisprezece ani fără doi pennies la dispoziţie.

Cîţiva grădinari mexicani lucrau cu sîrguinţă. El le-a făcut afectuos cu mîna. Întoarcerea la Los Angeles era o plăcere. Vremea asta îi făcea bine. Faptul că el crescuse în Anglia cu permanentă ploaie şi ceaţă îl făcea să aprecieze căldura şi lumina soarelui. În plus, avea mare grijă de bronzul lui sănătos.

Cybil a apărut în fugă din casă într-un bikini minuscul. Grădinarii s-au oprit din lucru ca să se holbeze. Cîinii s-au pus pe mîrîit. Aruncîndu-i lui Kris un zîmbet de biruinţă, ea s-a aruncat graţioasă în piscină.

Oare nu se putea potoli să-i aţîţe dorinţele? Mîine o să-i plătească pentru că-l tachinase, oh, dar cum o să-i mai plătească!

– Vii? l-a strigat ea cu nevinovăţie, ieşind la suprafaţă cu o mişcare leneşă mortală.

– Nu. Am de lucru.

A intrat în casa luxoasă de lîngă bazin unde se afla o sală de gimnastică amenajată cu tot ce era necesar. Făcea exerciţii cu aparatele şi cu greutăţi de cel puţin doi ani şi schimbările din trupul lui erau uluitoare. Cu toate că şi înainte fusese puternic şi atletic de la natură, nu-i fusese niciodată greu să facă mişcările de pe scenă, dar acum se afla într-o formă incredibilă, mai grozavă decît fusese vreodată. Treizeci şi opt de ani – era vîrsta la care unele vedete de rock începeau să se gîndească la retragere. Nu Kris – el avea energie renăscută, o forţă de oţel. Orice făcea îi reuşea – spectacolele lui erau mai bune decît oricînd.

După douăzeci de minute de pedeapsă era gata să înoate. Piscina era goală, Cybil îşi găsise altă treabă.

A făcut trei lungimi de bazin şi a ieşit în formă şi răcorit.

Lîngă bazin îl aştepta managerul lui, Hawkins Lamont, un american numit de obicei Hawk[1].

1. Şoim

Şoimul era îmbrăcat elegant în pantaloni albi de doc, o cămaşă albă de polo, trotteri albi şi o centură *Gucci* bej deschis din crocodil. Bărbat înalt, de vreo patruzeci de ani, cu un bronz ca George Hamilton, Şoimul radia un fel de încredere absolută. Şi chiar pe bună dreptate – el era unul dintre cei mai de succes şi mai influenţi manageri din domeniu, dotat cu un talent de mîna întîi. Kris lucra cu el de trei ani, de cînd îşi părăsise primul manager, pe renumitul Doktor Head.

– Pari a fi într-o formă excelentă, a zis Şoimul aşezîndu-se la o măsuţă cu o umbrelă în dungi galbene.

Kris a dat din cap.

– Mă simt grozav – cu adevărat grozav, vreau să-ţi spun.

Şi chiar asta voia să spună cu regretul că nu putuse să facă declaraţia asta cu cîţiva ani în urmă.

Şoimul a zîmbit – un zîmbet tip Hollywood, făcut în întregime din porţelan.

– Am venit tocmai ca să-ţi aduc un mesaj personal. Marcus Citroen este încîntat că ai fost de acord să apari la petrecerea de diseară a soţiei lui.

Înfăşurîndu-se în jurul taliei cu un prosop, Kris s-a aşezat.

– N-am prea avut de ales, nu-i aşa? i-a

răspuns scurt.

– Ai făcut alegerea corectă, i-a replicat Şoimul cu ironie. Noaptea asta e specială. Marcus şi-a dorit cele trei vîrfuri din domeniul discului şi le-a obţinut. Nu mi-ar fi plăcut să-ţi văd luat locul de Springsteen, nu-i aşa?

Kris o privea pe Mabel venind pe peluză cu o tavă cu ceai şi pîine prăjită pentru el şi cu un pahar înalt de cristal cu apă de Perrier, decorat cu o felie de lămîie pentru oaspete.

– Nu, atîta vreme cît sînt în stare să intru şi să ies, a zis el cu duritate.

– Cu asta noi am căzut de acord. Tu o să apari ultimul, după Bobby Mondella şi Rafealla. Asta a fost una din condiţiile pe care i le-am pus lui Marcus, locul vedetei, sau nimic.

– Sigur, a spus neatent Kris. Ura toată tranzacţia asta.

– Cybil vine cu tine? l-a întrebat încet Şoimul.

– Habar n-am. N-am întrebat-o.

– E vorba de-o seară specială.

– Mda, însă eu n-o să rămîn, nu-i aşa?

– Poate te răzgîndeşti.

– Nu cred.

Şoimul a luat o sorbitură de *Perrier* şi s-a ridicat.

– Te caut mai tîrziu. Limuzina o să fie aici la trei treizeci. Mi-ar plăcea să plecăm cel mai tîrziu la patru.

După plecarea lui Hawk, Cybil a reapărut.

Slavă Domnului, se îmbrăcase, deşi îmbrăcămintea n-o acoperea prea mult. Un bolero prea scurt, sub care era foarte evident că nu purta sutien. Un şort micuţ şi ciorapi albi în nişte pantofi *Reeboks* şic. Arăta foarte veselă.

– Unde-ai fost? a întrebat-o.

– Nu ţi-am spus? a zis cu ochii măriţi. Am avut o şedinţă cu un foarte mare fotograf. Probabil că vrea să se bucure de trupul meu de fetiţă – ce pot eu face?

– Să-l obligi să-şi pună un prezervativ!

Fata s-a încruntat.

– Kris! Nu-i deloc amuzant. Nu ţi-ar face plăcere să dorm cu el, nu-i aşa?

– O să-ţi spun ceva, obrăznicătură. N-ai mai fi aici ca să-mi poţi povesti.

– Nu? a întrebat ea.

– Păi nu. Ai fi dusă de-aici, copilă. Cu bagajele făcute şi puse pe scări.

N-o amuzase. Dintr-odată şi-a amintit.

– Eşti cam discriminatoriu. Presupun că nu-ţi închipui că eu nu ştiu despre legătura ta cu daneza pe care-o ţii la Londra.

Asta era, verde în faţă. Era pentru prima oară de cînd trăiau ei împreună că ea îndrăznea să se refere la Astrid.

– Ascultă cu grijă, a zis el calm. Niciodată n-am pretins că sînt perfect. Singura treabă e că eu *aştept* să fii tu astfel.

– Eşti un porc! a izbucnit ea. Toţi prietenii îmi spun că eşti de două ori laş. De ce-aş fi eu de acord cu asta?

– Nimeni nu te-a legat de pat, nu?

– Te urăsc, Kris Phoenix. Într-una din zile n-o să mai fiu pe- aici cînd o să te întorci şi atunci *chiar* că o să-ţi pară rău.

Era foarte nervoasă.

El a oftat adînc. N-avea să fie o zi bună.

George Smith, alias Maxwell Sicily, s-a îngrămădit în primul dintre autobuzele închiriate pentru a transporta chelnerii şi toate proviziile de la restaurantul *Liliane's* pînă la întinsa proprietate Novaroen care se pregătea pentru cea mai exclusivistă petrecere a anului. Şefii, chelnerii şi ajutoarele din autobuze discutau emoţionaţi între ei. Acesta era un eveniment pe care nimeni nu voia să-l scape. Presa îi acorda atenţie de cîteva săptămîni, era cea mai fierbinte petrecere. Cincizeci de perechi la o sută de mii de dolari însemna ceva de excepţie.

Maxwell s-a aşezat în spate, pe un loc de la fereastră, uitîndu-se afară în timp ce convoiul de autobuze o pornea pe Sunset – un drum şerpuitor, în serpentine, care aşa avea să fie pînă

la Pacific Coast Highway, de unde n-or să mai fie decît douăzeci şi cinci de minute de mers de-a lungul drumului de coastă.

Fredonînd uşor numai pentru el, încerca să desluşească discuţiile din jurul lui. Pînă la el ajungeau frînturi, majoritatea despre bani, pentru că toată lumea era preocupată să capete ceva în plus de la oamenii care-şi puteau permite nişte preţuri de necrezut pentru o distracţie de o singură noapte.

– Am s-o văd pe Rafealla cum cîntă, a zis un tînăr de la autobuze fără a se adresa cuiva în mod special. Este cea mai mare.

– Da' de unde! Mie să mi-o dai pe Whitney Houston în fiecare zi, s-a răţoit asistentul şef. Asta e *cu adevărat* sexy pe scenă.

– Şi ce? Toate-s curve, a pufnit un chelner slab cu ochelari şi tot timpul ironic.

„Da, s-a gîndit Maxwell, e-adevărat. Toate-s curve, toate mint şi toate-ţi mănîncă banii, apoi fug de la tine."

Ştia treaba asta. Tatăl lui îl învăţase de cînd avea o vîrstă fragedă. Ăsta era motivul pentru care ştia cum să procedeze cu fufele.

Plăteşti, şi ştii exact ce trebuie să primeşti.

Plăteşti, şi tu eşti stăpînul. Fără contestaţie.

Femeile erau creaturi inferioare. Trebuiau ţinute în genunchi, după locul care li se cuvenea. Trebuia să li se spună cine e important. Să nu te

bagi în cîrd cu ele niciodată.

S-a gîndit la Vicki Foxe o clipă. Multe se sprijineau pe acţiunile ei. Dacă dădea greş...

Stop! Fără gînduri pesimiste. O fi fost Vicki femeie, dar avusese recomandări de sus şi dacă n-ar fi fost sigur c-o să-şi poată juca rolul, nu ar fi acceptat-o. Acelaşi lucru şi despre Speed.

De regulă Maxwell prefera să lucreze singur. Cui îi trebuiau dureri de cap din cauza altora? Dar acţiunea asta era prea importantă. Avea nevoie de ajutor şi Speed şi Vicki îi erau indispensabili. De pe acum informaţiile din interior furnizate de Vicki se dovediseră a fi nepreţuite. Era bună. Nu se îndoia, într-adevăr, de ea. Era o femeie obişnuită cu plata pentru serviciile ei şi de aceea ştia cum să procedeze.

Nu era la fel de sigur pe Speed. Bărbatul era o nevăstuică vicleană şi necinstită. Dar în ce priveşte conducerea maşinii se considera a fi unul dintre cei mai buni. Şi asta era tot ce avea el de făcut. Să fie în locul necesar în momentul adecvat. Şi doar să conducă maşina. Maxwell simţea că totul era ţinut sigur sub control.

Era pe cale de a obţine o avere şi nimeni n-avea să-l poată opri.

În clipa în care Rafealla intra în apartamentul ei de la *L'Ermitage*, Marcus Citroen era la telefon.

– E confortabil? a întrebat el.

– Da, mulţumesc.

– Ai tot ce-ţi trebuie?

– Da, Marcus, am.

– O să încerc să vin.

– Te rog, nu, a zis ea repede. Nu azi. Sînt obosită şi trebuie să mă gîndesc la concert. O să te văd la noapte.

Nu-i prea plăcuse, se simţea din voce.

– Foarte bine. O să-ţi telefonez peste o oră.

Avea fericirea unei ore. O oră ca să despacheteze, să se înmoaie în cada cu apă fierbinte, să stea în pat şi să fumeze în timp ce-o să pună televizorul pe diversele canale americane de emisie.

Pe MTV s-a găsit chiar pe ea. Rafealla făcînd ceea ce făcea cel mai bine. Arătînd focoasă şi capricioasă, cu părul lung şi negru ca un cadru strălucitor pentru chipul ei superb. Cu vocea răguşită evocînd gînduri erotice oricui o auzea.

Rafealla

Sofisticată

Femeie de lume

Bine informată

Senzuală

Ce fals imens! De un an nu fusese în pat cu nimeni.

Întîi cariera.

Viaţa în al doilea rînd.

Ea decisese.

Dragă Marcus Citroen, fă-mă vedetă şi-o să fiu a ta.

Păi da, el îşi ţinuse cuvîntul, iar acum sosise ziua să şi-l ţină şi ea pe-al ei.

Era uimită că reuşise să-l facă să aştepte atîta timp.

Fata din spatele biroului de la compania de închiriat maşini studia documentele pe care Speed i le dăduse, cu o privire indiferentă, în timp ce măcina ritmic cu maxilarele o gumă de mestecat.

– Limuzina Cadillac gri, a repetat Speed răbdător. Am mai luat-o sîmbăta trecută şi acum două săptămîni.

Fără a pronunţa o vorbă, ea a luat un pix, a scrijelit autorizaţia de închiriere, s-a întins la telefon şi a mormăit:

– Dan, adu Caddy-ul gri. Apoi a arătat spre uşă. Il luaţi de pe alee. Cum o să plătiţi?

El s-a scotocit după bani. Ea i-a numărat, i-a întins copia lui după autorizaţie şi a mormăit automat:

– Vă urez o zi frumoasă.

– Sper, i-a replicat el făcîndu-i rapid cu ochiul, conştient că ea se gîndea probabil că arăta binişor în uniforma gri de şofer cu şapca pusă neglijent pe cap.

Ce putea face dacă-l plăceau femeile? Chiar şi fosta lui soţie voia o rostogoleală cu el de cîte ori o vizita – ceea ce, trebuia să admită, nu se întîmpla des, din pricină că ea stătea în Las Vegas, un oraş de care el încerca să se ţină departe întrucît, de cîte ori se ducea acolo, se întorcea sau căsătorit sau jefuit la joc şi de ultimul cent pe care l-ar fi avut.

Isuse! Ţîţele şi jocurile de noroc. Cele două pasiuni ale lui.

Un mecanic adusese Cadillacul aşa că Speed s-a urcat în el. Tare îi mai plăcea mirosul unei maşini scumpe. Odată lucrase ca şofer particular pentru un cuplu de bogătaşi din Pasadena. Femeia o punea pe servitoare să aşeze zilnic o duzină de trandafiri albi în maşină. Ce mai aromă! El o regulase pe servitoare, se bucurase de trandafiri şi plecase după trei luni. Teribil de plictisitoare era munca legală.

Cadillacul arăta ca lumea. Aşa şi era. Cînd îl luase în două weekend-uri îi acordase îngrijiri delicate. În carcasă exista un motor pregătit să gonească. Cînd Speed avea de-a face cu un motor, se petreceau miracole. Nu diferea prea

tare de felul în care trebuia să iei o femeie. O mică şi delicată atingere cu degetul, un pic de mîngîiere şi producere şi ungere cu lubrifiant. Căutarea locului exact ca să o facă pe fraieră să toarcă.

Speed a chicotit singur. Astăzi avea să fie uşor. Nu trebuia decît să se afle în locul potrivit la momentul oportun. Şi apoi să zboare.

Pentru zece teancuri de bani se descurca el.

L-a trezit mirosul de şuncă încă înainte ca Sara să-i vorbească lui Bobby Mondella întins pe pat şi pierdut în lumea lui de întuneric. Uneori era cuprins de atacuri de panică, alteori era liniştit şi se putea controla perfect. Sara îi era de mare ajutor. Era întotdeauna acolo pentru el şi s-a trezit brusc că o doreşte atît de tare, încît a rămas singur uimit.

A auzit-o intrînd în încăpere cu acel pas special pe care l-ar fi recunoscut dintr-o mie.

– Un sandviş cu şuncă pentru trezire, i-a spus ea cu drăgălăşenie.

– Vino aici, femeie, a zis el cu vocea îngroşată de dorinţă.

Nu era nevoie să-i spună de două ori. Sara intuia întotdeauna ce anume dorea Bobby, uneori

înainte ca el însuşi să-şi fi dat seama. Punînd tava pe masă, s-a dus lîngă el plină de dorinţă.

El şi-a întins braţele, trăgînd-o pe pat.

Ea rămăsese foarte ţeapănă, cu inima bătîndu-i rapid în aşteptarea a ceea ce urma să se întîmple, căci Bobby Mondella era cel mai priceput amant din lume.

El a început cu încetineală să-i simtă trupul prin hainele cu care era îmbrăcată. Şi-a plimbat uşor mîinile sensibile peste sînii ei mari, peste stomacul rotunjit, peste şoldurile mărite. Vîrfurile degetelor lui o atingeau uşor, dar curînd ea nu-şi mai dorea altceva decît să scape de îmbrăcăminte.

Ea gemea înăbuşit căci lui Bobby îi plăcea ca ea să rămînă pasivă pînă cînd nu-i cerea chiar el altceva.

Cu o încetineală înnebunitoare, mîinile lui leneşe şi-au găsit drumul în interiorul bluzei. I-a desfăcut nasturii unul cîte unul.

Sînii se străduiau să evadeze din sutien. Dar el s-a mai jucat puţin cu sfîrcurile întărite prin material, trasînd linii complicate.

– Te rog, Bobby, te rog, a trebuit ea să-i spună.

– Fii răbdătoare, Mamma, a bodogănit el. O să ajung şi-acolo, totul la timpul său. Numai să stai tu liniştită.

– Oh, Dumnezeule! Se înroşise la faţă, iar el o

tortura cu aşteptarea, dar era o tortură dulce şi îi făcea o plăcere teribilă.

Pînă la urmă el i-a desfăcut sutienul şi le-a dat voie sînilor să rămînă liberi. Ea aproape că a avut orgasm în clipa aceea, atît de încîntătoare era atingerea lui. Dar el nu i-a acordat o clipă pentru asta. Nebăgînd în seamă sînii eliberaţi, s-a îndreptat în jos, spre coapsele ei, ca să-i simtă carnea din interior, mîngîind-o, atingînd-o, ridicîndu-i fusta încetul cu încetul, trăgîndu-i chiloţii fără nici o grabă.

– Bobby, mă înnebuneşti, a reuşit ea să zică.

– Iubito, tu nici nu ştii ce înseamnă asta.

Şi apoi s-a apucat să-i desluşească semnificaţia cu o pricepere încetinită, aducînd-o pînă la orgasm de două ori cu mîinile şi limba înainte de a face în final şi întregul act sexual.

În vreme ce el intra şi ieşea, Sara îşi revenea într-un amestec de uşurare şi plăcere. Îl iubea atît de tare pe bărbatul ăsta, dar nici acum nu era sigură de sentimentele lui pentru ea. Avea nevoie de ea, oh, da, era conştientă de asta. Dar oare o iubea? Nu i-o spusese niciodată, deşi ea i-o spusese lui în momentele de pasiune. Şi acum i-o spunea.

– Te iubesc, Bobby Mondella. Te iubesc, te iubesc, te iubesc. Oh, cît te iubesc. Şi avea din nou orgasm, numai pentru el, bărbatul pe care-l iubea, bărbatul pe care-l dorea mai mult decît pe

oricine din lumea asta.

Răspunsul lui n-a fost altul decît un geamăt îndelung în timp ce el însuşi se lăsa cuprins de eliberarea produsă de orgasm.

Imediat după aceasta s-a rostogolit pe pat, trăgînd un cearceaf peste goliciunea lui de parcă n-ar fi vrut să fie văzut şi altfel decît în stare de excitaţie.

– A fost bine pentru tine, iubitule? Ea nu se putea înfrîna să nu-l întrebe.

Înfierbîntarea se molcomise, el se putea din nou stăpîni.

– Mi-e foame, a zis schimbînd brusc subiectul. Parcă auzisem ceva despre un sandviş cu şuncă?

Femeia a sărit îndatoritoare din pat, anunţînd:

– S-a răcit. Îţi fac altul.

– E perfect şi rece. Numai dă-mi-l.

Fără a se sinchisi să pună ceva pe ea, s-a dus pînă la masa pe care lăsase tava şi i l-a adus. În mod normal nu şi-ar fi expus trupul vederii. Considera că are picioare prea scurte şi fundul prea rotunjit, iar sînii prea mari, dar cu Bobby nu conta, tot n-o vedea. Dac-ar fi văzut-o, n-ar mai fi dorit-o, era sigură de asta. Pentru că Bobby avusese de-a lungul timpului cele mai frumoase femei din lume, atît negre cît şi albe.

Sara îşi amintea de istoriile din reviste, de scandaluri şi de bîrfe. Îşi mai amintea şi cînd îl

văzuse în spectacol pe scenă în 1980. Avea optsprezece ani şi tocmai terminase liceul. Două prietene o tîrîseră la concertul pe care-l dădea el la Philadelphia. „Este cel mai sexy bărbat în viaţă!" o asiguraseră amîndouă. „Aşteaptă să-l vezi. Bărbatul ăsta e un armăsar pur!"

Şi ea trebuise să fie de acord cu ele. Cînd el se mişca pe scenă în pantalonii lui negri bine croiţi şi cu o cămaşă albă de mătase, cincizeci de mii de femei începeau să se umezească în chiloţi de atîta poftă. Bobby Mondella emana sexul prin toţi porii. Era un simbol viu, în mişcare, avînd o viaţă proprie. Şi ce voce!

Sara îi devenise pe loc credincioasă. Deşi niciodată nu visase pînă anul trecut, îndată după accidentul lui, că avea să lucreze pentru el ca însoţitoare personală şi mai mult decît atît.

– Mă duc să mai fac un duş, a zis Bobby, terminîndu-şi cu înghiţituri mari sandvişul. Hainele mele sînt pregătite?

– Totul e gata, i-a replicat ea. Pantalonii tăi preferaţi, cei negri, şi cămaşa albă de mătase.

– Mulţumesc, iubito. Da, adevărat, astea erau hainele lui preferate. Costumul lui care-i purta noroc. Numai în noaptea aceea fatală de acum doi ani hainele acestea nu-i mai purtaseră noroc.

Oh, Isuse. O să fie curînd în prezenţa Novei Citroen. Curva asta seducătoare şi glacială.

Nu ştia dacă o să suporte.

Sara i-a ţinut braţul ca să-l ajute să ajungă la baie.

El i-a dat mîna deoparte.

– Mă descurc, i-a spus pe un ton ascuţit. Va trebui să încetezi să te ţii pas cu pas după mine.

Uneori dorea să fie ajutat. Uneori nu-i putea suporta ajutorul. Astăzi voia să facă totul singur.

– Mă duc să mă îmbrac, a zis ea repede, pe tonul acela jos, îndurerat, pe care el nu-l putea suporta.

Era o fată atît de dulce, atît de caldă, de îndatoritoare. Îl adusese înapoi în starea aceea limită şi nu ştia ce s-ar fi făcut fără ea. Cu toate astea, existau momente cînd îl călca pe nervi.

Aprinzînd lumina el a spus:

– Care vasăzică şi-acum tu te fîţîi cu fundul gol, fato? Ruşine să-ţi fie! Te-ar putea vedea cineva.

Pentru Bobby asta părea a fi o glumă. Sarei nu i se părea nimic de rîs.

Nova Citroen inspecta domeniul ei luxos punînd la punct detaliile care făcuseră din ea una dintre cele mai renumite amfitrioane din America, dar îi scoteau din minţi pe cei care lucrau pentru

ea. Observa chiar şi cea mai mică urmă de praf, cea mai uşoară imperfecţiune – totul trebuia să fie la locul său.

Analizînd cu mare concentrare casa amenajată pentru musafiri, a cerut să fie lustruite din nou ramele de argint. A insistat să se pună role noi de hîrtie igienică în toate cele şapte camere de baie. A pus un servitor să schimbe toate becurile, iar ea personal a făcut aranjamente florale în nouă vaze, cu flori adunate din grădină.

Apoi s-a întors în dormitorul ei cu maseuza, coafeza, manichiurista şi o artistă renumită în arta cosmeticii – o englezoaică numită Tracy – singura căreia i se permitea să atingă preţioasa piele a Novei Citroen.

– Toate astea sînt atît de plictisitoare, şi-a informat ea suita îndatoritoare. Totuşi, mă bucur că strîng banii. Şi guvernatorul este o cauză pentru care merită să acţionezi, nu credeţi?

Nimeni dintre cei din jurul ei nu bănuia că în urmă cu douăzeci de ani Nova Citroen fusese o „call girls"[1], una dintre cele mai bine plătite din Germania ei natală.

1. Fete care veneau la comanda telefonică a clienţilor

Vicki Foxe se pricepea să ajungă oriunde ar fi dorit. O ajuta şi uniforma – uniforma sinistră de servitoare, maron-şi-alb, pe care doamna Citroen insista s-o poarte toate angajatele sale.

„Probabil că tîrfa asta bătrînă nu are poftă de nici o concurenţă", se gîndea satisfăcută Vicki. Ehei, fără uniformă şi cu fardul necesar şi toate celelalte puse la punct, Vicki Foxe putea concura cu oricare dintre aceste mari şi capricioase vedete de cinema. Nu că astea noi ar fi fost atît de mari şi de trăsnite – umbre palide a ceea ce erau vedetele odinioară în zilele bune. Nu că Vicki ar fi trăit pe lîngă ele, dar ştia. Azi nu mai existau de-alde Marilyn Monroe şi Lana Turner.

Vicki Foxe ajunsese la Hollywood la şaisprezece ani, fugită din Chicago, cu şaizeci de marafeţi în buzunar şi două mari averi – sînii ei incredibil de mari.

Cei şaizeci de dolari n-au ţinut-o deloc mult, dar sînii i-au adus o slujbă de chelneriţă cu bustul gol şi de dansatoare gen „vino-vino", iar de-aici a urcat pînă la a poza goală. Angajamentele au început după aceea, dar între timp făcuse douăzeci şi cinci de ani şi scosese bani frumoşi, multicei, pînă cînd a întîlnit un îmbrobodit care era căsătorit, generos, şi o dorea numai pentru el. A instalat-o într-un apartament de pe Bulevardul Ventura şi i-a plătit toate facturile. Ea stătea acasă făcîndu-şi unghiile, mîncînd ciocolată şi privind

toată ziua filme ieftine la televizor. Patru ani au trecut rapid şi atunci prietenul ei a fost arestat în Florida, acuzat de jar înarmat şi a fost trimis pe loc în puşcărie. Vicki, un pic cam vîrştnică, un pic cam dolofană, s-a reîntors la agăţat, dar nu-i mai plăcea şi cînd Maxwell Sicily – care împărţise la puşcărie celula cu iubitul ei – o contactase, ea era pregătită pentru un pic de senzaţional. La treizeci de ani era cu totul dispusă pentru acţiune. De asemenea era şi puternic atrasă de Maxwell Sicily, aşa că îi acceptase planul fără a pune întrebări. Acum juca pe cartea cu iubirea pe îmbrăcate. La urma urmei ce mare lucru? Nu trebuia decît să ia de la bogătaşi şi să le dea lui Vicki şi Maxwell. Nimănui nu-i păsa cînd bogaţilor li se făcea o pagubă. Ei şi? Ei aveau asigurări şi toate celelalte. Furtul de la ei nu însemna nimic, nu era acelaşi lucru cu o *crimă* adevărată.

Intrînd în biroul personal al lui Marcus Citroen, a luat cu ea un ştergător de praf din pene pentru cazul că ar fi oprit-o cineva. Nimeni n-a băgat-o în seamă; restul personalului era mult prea ocupat cu marele eveniment de la noapte.

Vicki nu se îngrijora niciodată, ea ştia ce face şi nu făcea decît ceea ce trebuia.

Marcus Citroen avea trei secretare personale, una mai credincioasă decît cealaltă. El stabilise regula strictă ca secretarele să nu fie împreună în afara timpului petrecut la birou. Pedeapsa pentru încălcarea acestei reguli era concedierea imediată.

Cele trei femei – Marcus era împotriva secretarilor bărbaţi – concurau între ele pentru atenţia boss-ului lor. Îi spuneau absolut totul, tot ce se petrecea la toate nivelele companiei *Blue Cadillac Records* şi de aceea, prin intermediul acestora trei, el afla chiar şi cea mai măruntă bîrfă; cine cu cine se culca, precum şi alte fapte care nu ţineau de afaceri şi care nu i-ar fi ajuns la urechi pe căi normale. Să-i păstreze pe oameni într-o perpetuă stare de rivalitate era una din specialităţile lui Marcus. Era maestru în acest domeniu. Conta foarte mult să ştii totul.

Cele trei secretare erau tipul de fete bătrîne în jurul vîrstei de cincizeci de ani. Marcus nu dorea ca ele să ajungă în pat cu nimeni dintre cei care lucrau pentru el. Cerea loialitate totală şi-o căpăta. Ele se invidiau una pe cealaltă. Treaba asta îi convenea de minune.

– Domnul Lamont a sosit, l-a anunţat la interfon Phoebe, secretara lui cea mai vîrstnică.

– Trimite-l imediat înăuntru, a zis Marcus. Pe unii îi lăsa el să aştepte. Hawkins Lamont nu era printre aceştia.

Bărbatul în alb a intrat în biroul spectaculos al lui Marcus, care semăna mai degrabă a sufragerie încărcată cu antichităţi decît a loc de muncă pentru un magnat al discului. Omul s-a dus drept la biroul ornamentat din lemn de nuc şi şi-a ales din cutia specială un trabuc gros de Havana.

– N-ai treabă, nu-i aşa? a întrebat Şoimul, aşezîndu-se confortabil într-un fotoliu de piele pluşată în faţa biroului.

Amuzat, Marcus a zis:

– Dă-i drumul!

La cei cincizeci şi nouă de ani ai lui, Marcus Citroen radia putere. Deşi avea aproape douăzeci de kilograme în plus peste greutatea normală la înălţimea lui de un metru şaptezeci şi ceva, costumul lui englezesc impecabil îi acoperea o mulţime de defecte. Aproape chel, capul lui avea forma unui ou şi culoarea măslinie, aceeaşi culoare ca şi faţa lui. Buza de sus era subţire, iar cea de jos şi mai obscen de subţire, nasul îi era proeminent, iar ochii i se zăreau ciudat printre pleoapele căzute în mod indolent.

Era de origine din Beirut, dar trăise în America timp de patruzeci de ani şi era cetăţean american de-acum treizeci de ani. Era enorm de bogat, extrem de puternic şi, în domeniul de afaceri pe care şi-l alesese pentru a excela, era temut absolut de toată lumea. Era o figură destul de puţin asemănătoare cu cea a tînărului care

ajunsese la New York în 1948, avînd douăzeci de ani, cu doar o sută de dolari care-i aparţineau, dar cu o inimă de pe-atunci dură precum oţelul. Marcus Citroen văzuse prea multe în viaţă ca să se mai schimbe. Crescuse în Europa din timpul războiului şi aflase totul despre partea cea mai umbrită a naturii umane. Îl văzuse pe puternicul lui tată redus la sărăcie, pe frumoasa lui mamă devenind tîrfă, iar pe fratele lui jucăria unui grup de pervertiţi.

Marcus dorea bani. Dorea putere. Şi venise în America să încerce să atingă ambele obiective.

Reuşise.

– Deci, a zis Şoimul, Kris Phoenix s-a predat. Bobby Mondella o să fie aici. Rafealla a sosit?

– Da, a confirmat Marcus. La *L'Ermitage*. Privindu-l pe Şoim cu subînţeles, s-a înclinat pe spate, şi-a unit vîrfurile degetelor lui elegant manichiurate şi a zis:

– Astfel începe jocul, prietene.

Şoimul îşi pufăia trabucul. Îl cunoştea pe Marcus de mai bine de cincisprezece ani şi, totuşi, în adîncul său, simţea că de fapt nu-l cunoştea deloc. Nimeni nu-l cunoştea. Bărbatul ăsta nu încuraja nici o prietenie profundă, aşa că Şoimul se putea considera cît se putea de apropiat. A rîs fără poftă, mai degrabă cu nervozitate.

– Ce joc? a întrebat cu interesul trezit brusc, căci Marcus fusese obsedat să le adune acolo pe

cele trei vedete – mai ales pe Rafealla.

Expresia lui Marcus era indescifrabilă.

– Orice joc pe care doresc să-l joc, a zis încet. Pur şi simplu orice joc.

Kris Phoenix
1970-1972

Timp de doi ani *The Wild Ones* au făcut prestaţie colectivă fără nimic altceva decît un auditoriu din ce în ce mai cult şi mai admirativ şi cît se putea de multe fete care le picau. Ceea ce nu era tocmai rău, dar nu însemna la fel de mult ca atunci cînd ar fi avut un manager, un agent, un contract de înregistrări, bani şi poate măcar un semn de recunoaştere din partea unei industrii care se părea că prefera să-i ignore.

Oricînd puteau obţine un loc unde să cînte, în toate cluburile din suburbiile Londrei, ei se

duceau. Cluburi mici, hangare mari, săli locale de dans, oriunde se ivea şansa de a fi văzuţi. Uneori nimereau la cîte o petrecere de nuntă sau de aniversare. Cîştigau experienţă. Dar asta nu plătea chiria, aşa că ei au continuat cu slujbele lor din timpul zilei. Kris a lăsat curăţirea geamurilor şi şi-a luat împreună cu Buzz serviciu ca salvator-însoţitor la o piscină locală închisă. Amîndoi erau înotători de forţă, iar munca asta nu-i solicita din cale afară, deşi mirosul de clor şi hoardele de şcolari îi înnebuneau pe amîndoi. Buzz îşi adjudeca orice femeiuşcă dintre cele care se aventurau la faţa locului, dar continua să trăiască şi cu Flower. Kris şi-a dat seama că devenise mult mai selectiv – pentru că fetele aveau sub douăzeci şi cinci de ani şi faptul că se mişcau nu însemna automat că trebuia să le şi agaţe. Niciodată nu duceau lipsă de femei. Arată-i unei fete chitara şi micuţa este gata pe loc.

Rasta Stanley, toboşarul lor negru, lucra la o mică staţie de radio ca distribuitor la magazie. Era o joacă şi putea face un pic de contrabandă cu toate albumele discografice noi; le scotea, iar Kris le înregistra înainte ca Rasta să le ducă înapoi.

Ollie Stoltz, basistul care se ocupa şi cu claviatura, lucra la o bibliotecă.

În anul petrecut împreună, ei patru deveniseră un tot strîns-unit. Kris era forţa conducătoare, Buzz, capriciosul, o stare de spirit bizară, neagră.

Rasta, un fel de bufon şi Ollie, serios, studios, blînd cu animalele şi doamnele în vîrstă.

Sălbaticii. Îşi creaseră un tip propriu de a fi: Kris atît de vioi şi de sexy, cu mersul lui fudul, cu ciuful de un blond-închis şi ochii de un albastru intens şi pătrunzător.

Buzz – tocmai inversul lui, cu aparenţa lui de slăbiciune satanică.

Ollie – un chip inocent, ochelari ca ai lui John Lennon, zulufi castanii, lungi pînă la umeri şi un zîmbet de heruvim.

Rasta – un ghem de energie, o obrăznicătură arătînd bine.

Fetele îi iubeau. Fetele veneau să danseze şi rămîneau să se zgîiască.

Cînd cîntau pe scenă, totul era armonios. Rasta la tobe, Ollie dominînd başii şi claviatura, Kris şi Buzz pe rînd la chitară solo, schimbînd registrele în forţă înainte şi înapoi cu o precizie rapidă dată de practică.

Interpretau orice şlagăr nou, pe rînd, ca vocalişti, deşi a devenit curînd evident că favoritul ca solist era Kris. La chitară el era un original, făcea doar ceea ce simţea, dar ca solist cînta cît se putea de grozav – o urmă de la Rod Stewart, o impresie de la Mick Jagger, umbre de la *„soul"*-ul american şi fudulia *rock & roll-ului.*

Putea cînta perfect un *Jumping Jack Flash*, unduios un *Gasoline Alley*, fierbinte şi ţanţoş un

Ain't Too Proud to Beg şi duios un *Your Song*.

– Necazul este, i-a anunţat Buzz într-o zi pe cînd trîndăveau pe marginea ştrandului privind o bandă de puşti care luau lecţii de înot, că noi nu facem nimic *original*. Înţelegeţi ce vreau să spun?

Kris ştia perfect ce voia el să zică, dar nu era vina lui. Publicul dorea să audă cîntece cunoscute şi nimic altceva.

– Ar trebui să ne scriem singuri cîntecele, a spus gînditor Buzz. Să-ncetăm cu fredonatul şlagărelor altora. Să-l punem pe Ollie să vină-n faţă cu ceva – cred că ar fi bun la asta.

Kris a încuviinţat. Nu-i venea să se lase, dar lucrase prea puţin după idei proprii şi erau mai multe cîntece pe care era neliniştit să le încerce. Ascunsese treaba asta celorlalţi pentru că nu voia să se facă de ruşine.

Buzz a ochit o brunetă durdulie ieşind din vestiarul fetelor.

– Ce pereche drăguţă de balcoane are, a remarcat neglijent. Pariez că se lasă.

– Parcă ai văzut vreodată o pereche de balcoane care să nu îţi placă? i-a răspuns Kris.

– Trebuie să avem material original, i-a replicat Buzz. E singura cale prin care putem fi remarcaţi, fir-ar să fie.

– Ştiu *asta*, zise Kris. De fapt, eu... Nu şi-a mai terminat fraza observînd cu coada ochiului un înotător aflat în primejdie. Fără şovăială s-a

aruncat în piscină grăbindu-se spre omul care se zbătea, care era gata să se scufunde în adînc şi era într-o stare avansată de panică.

Ajungînd în spatele victimei, a apucat-o de sub braţe şi a început să înoate spre malul piscinei, în siguranţă.

Dar nu era atît de simplu. Bărbatul credea cu adevărat că se îneacă şi-şi azvîrlea braţele şi picioarele în toate direcţiile, lupta pentru supravieţuire, fără a-şi da seama, din cauza panicii, că Kris încerca să-l salveze.

S-au scufundat amîndoi sub apă, unde omul a schimbat brusc tactica, atîrnîndu-se de spaima morţii de Kris, strîngîndu-l cu picioarele, trăgîndu-l la fundul apei unde ei aproape că au trebuit să lupte în timp ce Kris încerca să se elibereze din teribila strînsoare a omului înfricoşat copilăreşte.

Fără intervenţia lui Buzz, ar fi putut fi sfîrşitul. Buzz n-a şovăit. S-a repezit precum un pilot kamikadze, dîndu-l deoparte pe om de lîngă Kris şi apucîndu-l de gît cu o forţă mortală.

Cu o mişcare bruscă, sălbatică, toţi trei au ţîşnit la suprafaţă, iar Buzz şi Kris l-au tras pe bărbat spre mal unde mîini gata să ajute l-au ridicat pe margine. Kris s-a apucat de îndată să scoată apa din bietul bătrîn leşinat.

– La dracu'! a exclamat Buzz. O treabă ca asta merită banii pe care-i luăm.

– Adevărat, amîndoi sînteţi atît de voinici! a

gîngurit bruneta pe care-o observase el mai devreme, acum îmbrăcată într-un costum ud de baie prin care se zăreau nişte sfîrcuri simpatice gata alertate.

Victima a horcăit şi a încercat să se ridice. Un grup de şcolari a izbucnit în aplauze.

Kris l-a privit atent pe omul salvat. I se părea cunoscut chiar şi în starea lui de aproape înecat.

– Domnul Terence? a întrebat şovăitor.

– Oh... Dumnezeul... meu. Îţi datorez... viaţa, a bolborosit omul. Mi s-a prins un cîrcel – o durere teribilă. Nu m-am mai putut mişca. Am fost...

– Domnul Terence? a repetat Kris, recunoscîndu-l pe agentul din afacerile cu spectacole la care făcea mama lui curăţenie.

Terry Terence a aruncat o ocheadă în sus la tînărul cocoşel de douăzeci de ani, cu o umflătură ca lumea în pantaloni şi rînjet şmecher. Poate că murise şi ajunsese în rai. Ah.... întotdeauna îi plăcuseră băieţii tineri.

– Da, a răspuns el visător. Te cunosc de undeva?

Domnul Terry Terence nu mai locuia în casa de pe Carlton Hill. Se mutase într-un apartament mai mare de pe Abbey Road, chiar lîngă

faimoasele studiouri *Abbey Road* unde îşi făceau Beatles-ii imprimările discografice.

În aceeaşi zi, dar mai tîrziu, cînd Kris şi Buzz s-au dus la ceai, au fost întîmpinaţi de un bărbat deşirat, cu înfăţişarea efeminată, ochii apoşi de prepelicar şi o voce joasă, cultivată.

– Intraţi, vă rog, a zis încet. Eu sînt Justin, prietenul domnului Terry. În clipa asta se odihneşte, totuşi a dat instrucţiuni să fie trezit imediat ce sosiţi. Justin le-a întins o mînă îngustă şi albă. Primiţi cele mai profunde mulţumiri din partea mea pentru bravură. Ştiţi, domnul Terry a suferit un atac de cord acum şase luni şi doctorul l-a sfătuit să facă mai mult exerciţiu. Întîi s-a apucat să se plimbe, dar s-a plictisit repede. Apoi a făcut tenis, dar era mult prea obositor. Pînă la urmă s-a stabilit la înot – cel mai convenabil.

– Mda, era gata să fie cît se putea de convenabil, a glumit morbid Buzz, holbîndu-se la un poster cu Andy Warhol dintr-o serie de cutii cu supă.

– Cum se mai simte? a întrebat Kris, privind ramele cu fotografii, căutînd poza veche şi semnată de Johnnie Ray pe care şi-o amintea din copilărie.

– Bine că a rămas în viaţă, a zis cu crispare Justin. De regulă înoată la ştrandul *Grosvenor House*, dar azi, nu se ştie din ce pricină, s-a decis să se aventureze pe-acolo. Justin a scos o

chicoteală. Viaţa! Cît de zglobiu tropăim noi pe cărarea destinului!

Buzz i-a aruncat lui Kris o privire grăitoare de parcă l-ar fi întrebat: „Cine este zurliul ăsta?“

– Poate o să revenim în altă zi, a sugerat Kris. Pen' că mai bine se odihneşte şi toate celelalte.

– Nicidecum, a zis repede Justin. S-ar supăra altfel. O să-l trezesc imediat.

S-a grăbit să dispară din cameră.

– Să zici că n-ai noroc! a spus Buzz.

Kris a descoperit în fine vechea poză a lui Johnnie Ray – altă ramă, aceeaşi fotografie.

– Uită-te aici, a zis triumfător.

– Cine-i ăsta? a întrebat Buzz.

– Johnnie Ray.

– Cine-i şi cînd stă pe-acasă?

– E un cîntăreţ mare, printre primii cincizeci. Mama mea îl iubea.

– Hei, uite-aici, a zis Buzz apucînd o fotografie cu formaţia Beatles. Cele patru minuni în persoană. Şi-au pus şi semnătura – toţi rînd pe rînd.

– Zău?

– Mda. Aiuritul ăsta bătrîn trebuie să aibă cu adevărat nişte cunoştinţe, mamă-mamă.

– Doar ţi-am spus, nu?

Domnul Terry Terence a intrat în cameră strălucind tot, în pijama neagră sub un halat stacojiu cu garnituri aurii magnifice, purtînd papuci foarte

la modă. Era un bărbat între două vîrste, mai degrabă grăsuliu, cu trăsături blînde, înfăţişare rubicondă şi un păr care fusese castaniu. Aducea uşor cu Liberace.

– Deci, băieţi, a zis el, cum o să reuşesc eu vreodată să vă răsplătesc?

Şi uite-aşa *The Wild Ones* au făcut rost de primul lor agent şi manager.

Încă de la început, domnul Terry Terence îl ochise pe Buzz. L-a privit o dată pe tînărul de douăzeci şi unu de ani, capricios şi fără zîmbet, cu faţa plină şi părul lung, negru, şi a fost cuprins de dragoste la prima vedere. Deşi el era atent să-şi ascundă sentimentele, curînd faptul a devenit cunoscut şi motiv de glumă printre băieţi. Aşa se face că domnul Terence i-a numit de îndată ce i-a luat sub aripa lui – băieţii-*băieţii lui.* Avea de gînd să-i transforme în vedete sau măcar aşa spunea şi, după un an de cutreierat prin cluburi fără să ajungă nicăieri, băieţii erau mai mult decît fericiţi să se încredinţeze mîinilor lui experimentate.

Întîi a asistat la spectacolele lor locale, după care i-a aşezat pe toţi patru la el în birou şi le-a spus exact ce anume făceau greşit.

– Sînteţi un grup de imitatori, le-a spus, interpretaţi doar şlagărele altora. Oricine poate face aşa ceva.

– Eu le-am spus, a zis Buzz cu vocea lui de atotştiutor de zile mari.

Kris i-a aruncat o privire dezgustată.

– Asta vor puştii să asculte, a zis el cu încăpăţînare. Nouă ne-ar plăcea teribil să ne producem cu creaţii originale.

Domnul Terence a sorbit dintr-o cană cu cafea neagră, tare.

– Normal. Ei sînt obişnuiţi să asculte cîntece familiare. Dar trebuie să înţelegeţi că asta nu o să vă ducă nicăieri. Este nevoie să avem material original. Poate vreunul dintre voi să compună şi să scrie cîntece?

Ollie şi-a ridicat şovăitor mîna.

– Eu scriu muzică, a zis. La cuvinte sînt cam păduchios, dar reuşesc să creez o melodie.

Kris era surprins; era prima oară că auzea despre treaba asta.

– Altcineva? a întrebat domnul Terence, mîngîindu-l cu ochii neliniştiţi pe Buzz, ca întotdeauna.

– Of... păi... Eu am ceva material, a răspuns Buzz, dînd încurcat din umeri. Sigur că n-o fi grozav – să-l lăsăm – ce dracu'... s-a împotmolit el.

Kris întotdeauna crezuse că el şi Buzz erau

destul de intimi – şi acum revelaţia asta. La dracu'! Mai bine să se afirme şi el imediat ca să nu rămînă de căruţă.

– Şi eu am pus cap la cap ceva material, a zis repede.

Acum venise rîndul lui Buzz să fie surprins. Şi-a ridicat cinic o sprînceană.

– Vasăzică ai pus?

Rasta a rîs, gata ca întotdeauna să netezească asprimile.

– S-ar părea că voi *toţi* v-aţi gîndit în secret la acelaşi lucru. Era cazul să-mi fi spus şi *mie* cineva, şi-atunci m-aş fi muncit şi-aş fi dat ceva de folos cu mîna mea dreaptă!

– Niciodată nu e prea tîrziu, a zis domnul Terence aferat, prefăcîndu-se că nu bagă în seamă rîsul lor de spurcaţi. Cu cît aveţi mai mult material original, cu atît mai bine.

– Chiar aşa, l-a aprobat Buzz.

– În al doilea rînd avem de lucru cu imaginea voastră, a continuat domnul Terence, aranjîndu-şi nodul la cravata de modă veche.

– De ce? a întrebat Kris. Nu-i nimic în neregulă cu felul în care arătăm.

– Dar nimic în regulă, de altfel. Pe scenă arătaţi ca un grup fără unitate, de adunaţi de pe gîrlă. Trebuie să existe o senzaţie unitară – sentimentul că sînteţi împreună.

– N-am de gînd să îmbrac vreun costum

stupid pentru scenă, l-a avertizat Buzz. Nu pun pe mine altceva decît negru, orice-ar-fi.

– Aţi putea să vă îmbrăcaţi *toţi* în negru, le-a sugerat domnul Terence diplomatic, atent să nu spună niciodată ceva ce l-ar fi putut ofensa pe favoritul său.

– Eu arăt mai bine în roşu, omule, s-a răţoit Rasta. Sînt eu negru de gata, mulţumesc cît se poate de mult.

– Am găsit soluţia, a spus triumfător domnul Terence. Hainele să fie în întregime negre cu eşarfe roşii. Desigur, el observase că Buzz purta de regulă o eşarfă lungă, brodată, înfăşurată în jurul gîtului.

– Nu vreau îmbrăcăminte ţeapănă, a zis aspru Buzz. Cred că putem umbla cum umblăm întotdeauna.

– Beatles-ii arată bine, a observat Ollie.

– O bandă de ţîcniţi! a rînjit Buzz.

Domnul Terence şi-a privit atent unghiile. Lustruite precum perlele.

– Mai avem de vorbit despre cumpărarea unui echipament decent, a zis. Şi o să vă trimit în turnee ca să puteţi căpăta experienţă cu adevărat.

– Nimic despre un contract de înregistrări? a întrebat Kris ca să ajungă la miezul problemei.

– Asta nu se poate petrece oricum, i-a replicat ţîfnos domnul Terence. Este un scop pentru care

trebuie să ne dăm osteneala. Dacă eu vă trimit acum într-un studio, or să vă scoată rîzînd afară. A făcut o pauză ca să mai soarbă o gură de cafea: Înainte trebuie să vă produceţi cu material nou, original şi, dacă nu sînteţi în stare de asta, să cumpărăm aşa ceva. După-aceea vă puneţi pe învăţat cum trebuie să vă prezentaţi şi să fiţi disciplinaţi. O să merite. Cînd o să spun *eu* că sînteţi gata să intraţi într-un studio de înregistrări, atunci o să intraţi.

– Dar ce ne facem cu slujbele noastre? s-a neliniştit Ollie. Cum o să putem face turnee şi totodată să muncim?

– N-o să puteţi. Asta-i evident. Domnul Terence era dur şi clar. M-am hotărît să fiu nu numai agentul, dar şi managerul vostru în acelaşi timp. Ca agent o să primesc zece la sută din cîştigul vostru colectiv. Ca manager o să cer cel puţin douăzeci şi cinci la sută. Şi pentru asta o să iau asupra mea finanţarea voastră pînă ajungeţi în top. O să vă fac rost de instrumente noi, o dubiţă ca să călătoriţi prin ţinut, haine cu care să urcaţi pe scenă şi o să vă aranjez o indemnizaţie rezonabilă pentru traiul de zi cu zi.

– Maică! a exclamat Rasta. E al dracului de minunat!

Kris i-a aruncat o privire mustrătoare.

– Trebuie să reflectăm la treaba asta.

– Mda, corect, a fost Buzz de acord,

considerînd că entuziasmul îi putea face să se lase fraieriţi.

Domnul Terence era de un calm perfect.

– Grăbiţi-vă, a zis. Îmi daţi răspunsul într-o săptămînă.

– O să luaţi treizeci şi cinci la sută de la noi? a zis Kris nesigur, calculînd cu voce tare. Nu e cam mult?

– Treizeci şi cinci la sută sau nimic, a insistat domnul Terence. Şi asta riscînd o sumă bunişoară din banii mei personali, ca să nu mă mai refer la timpul meu preţios. Vreţi, bine, nu vreţi, iarăşi bine. A oftat, ca după un mare efort: Eu cred în posibilităţile voastre. Alţii s-ar putea să nu creadă.

După o săptămînă toţi patru au semnat contractele individuale care-i legau irevocabil de domnul Terry Terence pentru următorii şapte ani. Kris a avut nevoie şi de semnătura mamei lui, căci mai erau cîteva zile pînă cînd ar fi împlinit douăzeci şi unu de ani.

Avis a venit la biroul domnului Terence în cea mai bună rochie galbenă şi cu o pălărie tîmpită pusă caraghios peste părul ei cenuşiu.

– Am cumpărat-o pentru tine, flăcăule, i-a şoptit fiului ei. Să-ţi poarte noroc. Am dat două lire la *Marks şi Spencer.*

El a îmbrăţişat-o cu elan.

– Mulţumesc, mami.

– Doamnă Pierce! Ce bucurie să te văd după atîţia ani, a zis domnul Terence încet, dar toată lumea din birou a auzit. Nimeni nu lustruieşte argintăria aşa cum o făceai dumneata.

– Mulţumesc, domnule Terence. Vocea ei era limpede şi curată, altfel decît obişnuita ei voce răguşită. Nu spusese niciodată nimănui de ce părăsise brusc serviciul de la domnul Terence în urmă cu mai bine de nouă ani. O acuzase de furtul unei perechi de butoni de aur şi, cînd unul dintre prietenii lui de bună condiţie se întorsese cu ei după două zile, el de-abia de-i spusese: „I-am găsit, dragă", de parcă ar fi fost o scuză suficientă. Ea nu se mai dusese la el de-atunci.

Acum, se afla aici, în biroul lui, semnînd un contract important pentru viitorul lui Kris. Ar fi preferat să-l înjure pentru împuţita lui de acuzaţie falsă.

După ce-a semnat, s-au dus la o cîrciumă să sărbătorească, numai mama şi fiul. Domnul Terence ar fi vrut să rămînă la el în birou, să desfacă o sticlă de şampanie, dar Avis îl trăsese pe Kris de mînecă şi-i şoptise răguşită:

– M-aş simţi mai în largul meu jos, la cîrciumă, flăcăule. Aşa că se duseseră la cîrciumă.

Au rămas acolo două ceasuri bucurîndu-se unul de tovărăşia celuilalt şi au luat cîteva beri. A fost timpul cel mai plăcut petrecut vreodată de

Kris cu mama lui. Nu a făcut decît patru referiri la Brian.

– O să-ţi cumpăr o haină de nurcă, mamă, i-a promis pe cînd se plimbau prin aerul rece al nopţii. Meriţi aşa ceva.

Ea a rîs cu rîsul acela chicotit atît de încîntător de familiar.

– Of, suflete! Cine te crezi – la naiba, Prinţul Philip?

The Wild Ones au făcut turnee un an întreg, străbătînd tot ţinutul. Au călătorit de-a curmezişul Angliei, Wales-ului şi Scoţiei. În sus, spre nord, în jos, spre sud, prin Islanda şi din nou înapoi. Pe toate le-au făcut înghesuiţi într-un autobuz strîmt Volkswagen, cu instrumentele puse talmeş-balmeş în jurul lor. Au făcut turnee călătorind şi dormind nopţile în spatele autobuzului care mirosea precum o turmă de cămile neîngrijite. Aveau uneori şi fete cu ei în turneu, şi le ţineau în autobuz. O mică aiurită în faţă şi alta stînd pe genunchi în spate. Unele dintre ele de-abia de depăşeau vîrsta de zece ani. „Grupul bebeluşilor", le botezase Buzz. „De cum au lăsat biberonul, s-au şi pus pe treabă!"

Cîteodată domnul Terence venea să-i vadă.

Constata reacţia entuziastă a publicului, asculta cu atenţie noile lor cîntece, îşi comunica observaţiile şi criticile generale, apoi pleca.

– Cînd ne întoarcem la Londra? întreba întotdeauna Kris.

– De îndată ce-o să fiţi pregătiţi. O să vă spun eu, era replica invariabilă a domnului Terence.

Erau extenuaţi şi scoşi din fire. Unde era renumele pe care li-l promisese domnul Terence? Unde era contractul de înregistrare? Unde erau FAIMA, AVEREA şi VIAŢA BUNĂ?

Să spunem că erau deziluzionaţi şi asta ar însemna să fim prea îngăduitori.

– Am cutreierat toată Anglia pînă în fund, a constatat cu solemnitate Kris, tîrziu, într-o noapte, în timp ce stăteau la o cafenea mărginaşă de la periferia Manchester-ului împărţind o farfurie unsuroasă cu cîrnaţi şi cartofi. Şi pute al dracului.

– Scrie un cîntec despre asta, a zis Buzz căscînd. Tu reuşeşti să scrii despre orice.

– Oh, da, foarte drăguţ. *„Fundul Angliei"* de Kris Phoenix. Îmi dau seama – un şlagăr grozav. Cu asta îi dau jos din topuri pe Stones!

Rasta s-a apucat să bată ritmic toba pe masă, în timp ce Ollie scotea sunete prefăcute de „boom-boom".

– *Am întîlnit o fată şi se numea Sally. Am sărutat-o pe obraz şi- am regulat-o pe alee*, cînta Buzz. *Era atît de dulce şi-atît de curăţică. Şi nu*

ştiam că ea locuia în – CU TOŢII ACUM – SĂ SE-AUDĂ DRACULUI – FUNDUL ANGLIEI. Cu toţii răcneau isteric printre hohote de rîs.

– Destul cu asta, le-a strigat încruntat un om gras de la tejghea cu un şorţ murdar. Faceţi prea mult zgomot.

– Gura! a rînjit Buzz. Nici măcar de distrat nu ne putem distra.

– Care distracţie? a întrebat plictisit Kris.

– De pildă să-ţi sugă cineva organul într-un pat în loc s-o facă în spatele unui blestemat de amplificator? i-a sugerat Rasta.

– Nu ştiu, a oftat Kris. Sînt obosit. N-am poftă decît să merg înapoi la Londra.

– Cheamă-l pe ramolit şi spune-i, a zis Buzz. A sosit vremea să-şi ţină blestematele de promisiuni. Dacă mai tre's dorm cu părul tău ţepos în mutra mea încă o noapte, o să ţi-l aranjez eu.

– Cheamă-l *tu*, l-a contrazis Kris. Tu eşti băiatul lui cu ochii albaştri.

Luîndu-şi o poză exagerată şi ascuţindu-şi vocea, Buzz a zis:

– Hmmm, chiar crezi asta, dragule?

– Ai fi o fată oribilă, a remarcat Ollie. Albişoară şi păstoasă!

– Îhî, dar ţi-ar fi drag să mă regulezi, zi că nu? a glumit Buzz. Ţi-ar fi drag să mi-o pui o dată, spune drept, dragule?

– Nici gînd n-aş avea, a răspuns Ollie indignat.

– Oh, haide, recunoaşte, l-a tachinat Buzz. Nu fi timid. Noi toţi ştim ce se petrece în academiile alea ciudate de muzică. Pariez că ai ars-o şi tu o dată, de două ori la vremea ta.

Ollie a ţîşnit în picioare, cu obrajii arzînd.

– Nici măcar în glumă să nu spui aşa, homosexual nenorocit.

Buzz şi-a îngustat ochii.

– Am nimerit, e?

– Gura, voi doi, a zis Kris, aruncîndu-i prietenului lui un cartof unsuros drept în faţă.

– Da, tăceţi, a fost Rasta de acord, apucînd o mînă de cartofi prăjiţi şi aruncînd cu ei în Ollie şi Buzz.

– Aşa deci! a ţipat Buzz luînd un cîrnaţ pe care l-a făcut bucăţi şi l-a aruncat peste masă.

Kris a răspuns stropindu-l cu sos de roşii, iar Ollie a continuat cu muştarul. În cîteva secunde răcneau şi ţipau ca să-şi domolească tensiunea, luptînd entuziaşti şi amuzaţi cu tot felul de alimente.

– Încetaţi cu asta, puşlamalelor, suficient! le-a strigat omul de la tejghea venind spre ei.

Fără a-l băga în seamă, ei au continuat să se distreze.

– Aruncă-i pe nemernici afară, Bert, a mormăit o namilă de şofer de camion care stătea în apropiere. Bandă blestemată de netrebnici care-şi dau aere! Dă-i afară. Eu şi tovarăşii mei o

să te-ajutăm.

Bert nici n-a trebuit să se bage. Şoferul de camion şi prietenii lui erau şi-aşa prea încîntaţi să se alăture în luptă. Necazul era că ei nu se jucau cu alimentele. Armele lor erau pumnii şi ei s-au aruncat asupra băieţilor cu gusturi cam paşnice luîndu-i prin surprindere.

– Să le dăm „fetiţelor" o lecţie, a zis şoferul de mare gabarit, încurajîndu-i pe colegi la bătaie.

– Au... la dracu', a gemut Kris cînd unul dintre terorişti l-a înhăţat de părul lung şi l-a dus ţopăind înspre uşă. S-a eliberat lovindu-l pe bărbatul mult mai puternic drept între picioare.

– Bastard împuţit! a gîfîit omul sărind pe el cu putere dublă.

Kris a cîntărit rapid situaţia. Cinci şoferi grăsani de la camioane şi patru slăbături, posibile viitoare vedete de rock. Raportul de forţe nu era grozav.

– Să ne cărăm afară de-aici, a răcnit el.

Dar era prea tîrziu. Lupta începuse.

Bobby Mondella
1972

– La mulţi ani, scumpule, i-a zis Sharleen cu un zîmbet ademenitor, punînd un tort de ciocolată foarte tentant în faţa lui Bobby.

– Da, bărbate, a fost Rocket de acord, dîndu-se mai aproape. Ce-ai zice dacă am numi anul ăsta „anul nostru"?

– Nu mă pot împotrivi acestor sentimente, a zis Bobby, un Bobby nou, versiunea suplă a dolofanului de odinioară. Bobby Mondella la douăzeci şi doi de ani era înalt, arăta bine şi ţanţoş. Era imposibil să-l recunoşti în el pe băiatul

gras care fusese transportat din casa verişoarei Fanni în urmă cu patru ani şi dus cu ambulanţa la *Urgenţă*, unde era gata să moară.

Cei doi însoţitori de pe „Salvare“ aproape că făcuseră hernie cînd ridicaseră targa cu Bobby pe ea. Avea o peritonită şi chirurgul care-l opera i-a spus că dacă mai stătea o oră n-ar mai fi putut fi salvat. Tot rămăsese pe lista critică timp de mai multe zile.

– Pînă am răzbit să tai prin slănina ta era aproape să te coste viaţa, i-a spus dur chirurgul cînd a venit să-i taie firele. Sau dai jos grăsimea sau te pregăteşti să ne părăseşti mai tîrziu.

– Să părăsesc spitalul? întrebase Bobby cu candoare.

– Nu! Să părăseşti viaţa, tinere.

Fanni a venit să-l viziteze la o săptămînă după operaţie. Îi adusese revista *Playboy* şi trei ciocolate *Hershey*. *Zbuciumă-te şi îngraşă-te*, povestea vieţii lui.

– Ai sunat la discotecă? a întrebat neliniştit.

– De ce? Nu mi-a spus nimeni.

Oftînd, el a zis:

– Voi rămîne fără serviciu. Ar fi trebuit să-i anunţi.

– Or să înţeleagă ei.

Ei n-au înţeles. Cînd Bobby revenise după patru săptămîni şi avea deja vreo zece kilograme mai puţin, Nichols Kline a fost neîndurător.

– Nu mai ai slujbă, Mondella. Ai pierdut-o, a zis.

Bobby a rămas prin împrejurimi, aşteptînd să apară Sharleen sau Rocket. Ea a apărut întîi şi era aproape să-l depăşească, dar el a apucat-o de braţ şi i-a reamintit cine e.

Cu ochii sclipind de furie, ea i-a zis:

– Unde-i caseta mea?

– Am păstrat-o.

– Da? Unde anume, pot să te-ntreb?

– Acasă.

– De ce nu i-ai dat-o lui Marcus Citroen?

– N-a venit deloc în noaptea aia, i-a explicat Bobby. Şi după aia m-au dus la spital cu peritonită. Era gata să mor. Am fost cu adevărat foarte bolnav.

Ei nu-i păsa, evident.

– Vreau caseta înapoi, i-a zis plictisită.

Foindu-se stînjenit, el a spus:

– Ştii ceva? Am ascultat-o. Sînt sigur că n-ai dat tot ce-i mai bun în tine.

Indignată, ea s-a holbat la el.

– Parcă tu te pricepi?

– Cînd eram mai tînăr m-am ocupat cu muzica. Şovăitor, şi-a dat seama că n-avea nimic

de pierdut şi a adăugat: Eu... să vezi... am tras cîteva discuri, am scris cîteva cîntece.

– Cînd aveai doişpe ani, copile? l-a învăluit ea în sarcasm.

– Eram foarte tînăr, dar e adevărat, îţi jur.

Fata deja se plictisise.

– Cred, scumpule.

– O să scriu un cîntec *pentru tine*, s-a oferit.

– Oh, băiete! Mor de nerăbdare.

– Ascultă, crede-mă. Te pot ajuta să tragi o casetă pe care să cînţi mult mai bine.

– Nu-i nevoie decît să mi-o aduci pe aia, copile.

Era cam încăpăţînată, dar era sigur că mai rămînea o şansă ca s-o convingă.

– Cînd? a întrebat.

– Mîine.

– Eu n-o să fiu la serviciu. Nichols m-a concediat. Lasă-mă să ţi-o aduc acasă mîine dimineaţă.

Muşcîndu-şi buza de jos, ea s-a gîndit o clipă, apoi a zis:

– Uite locul, şi a dat la iveală o carte de vizită rufoasă pe care era tipărit *„SHARLEEN – CÎNTĂREAŢA“*. A scrijelit o adresă şi i-a dat-o. La ora zece. Să nu crezi că o să stai prea mult.

– Nu, a zis el în pripă, privind-o cum intră rapid prin uşa din spate a clubului.

După alte zece minute a apărut şi Rocket.

– Isuse, Bobby! M-am gîndit că n-o să te mai văd niciodată. Pentru că te-ai dus cu toţi marafeţii – ai tăi şi-ai mei.

– Mulţumesc de încredere.

Dînd nepăsător din umeri, Rocket a spus:

– Păi n-ar fi fost prima oară cînd am fost jefuit.

Grozav mai era să-i vadă pe ăştia doi atît de emoţionaţi pentru el. Nu-l credeau o iotă. Şi-a repetat povestea cu spitalul.

– Ei, omule, dac-am aşteptat patru săptămîni, mai pot aştepta o zi, a hotărît Rocket. Poţi să mi-i aduci mîine dimineaţă. Scărpinîndu-se în cap a adăugat: Numai să retragi din ei avansul la chirie pe care mi l-ai dat – eu mi-am găsit pe altcineva ca să stea cu mine. Tu eşti pe dinafară.

Măreţ! Parcă înainte ar fi fost înăuntru. Dar n-avea ce zice de individ. La urma urmei, n-avusese nici un temei să creadă c-o să reapară.

– Mîine dimineaţă nu pot, a zis, gîndindu-se la întîlnirea cu Sharleen.

Rocket a dat din umeri.

– Atunci la prînz. O să cumpăr un crenvurşt şi-o să destup o bere. Smulgînd cartea de vizită a lui Sharleen din mîna lui Bobby, a luat un pix de după ureche şi a mîzgălit o adresă pe partea nescrisă. Pe mîine, a zis Rocket. Încearcă la *Clooney's*. Arăţi ca lumea. Zi-le că ai mai mult de două'ş cinci de ani. Or s-o înghită.

Rocket avea dreptate. Ei l-au acceptat şi Bobby a căpătat o nouă slujbă, ca să scoată oamenii afară din unul dintre cele mai la înălţime baruri din West Side.

Cînd a ajuns acasă l-a întrebat pe Ernest de banii care lipseau.

Ernest era furios.

– Mă acuzi pe mine, băiete? a întrebat gata de război.

– Sigur că da, i-a întors-o Bobby. Deşi pierduse în greutate, cîştigase în curaj. Sosise vremea să-l înfrunte pe Ernest.

– Păi eu nu ţi i-am luat, a pufnit Ernest. Nu, dom'ne, nu ţi-am luat nimic din ra...hatul tău.

– Nu erau banii mei, a încercat Bobby să-i explice. Eu numai...

– Nu-mi pasă de curvăsăreala şi de cîştigul tău, l-a întrerupt Ernest, cu pîntecul obez tresăltîndu-i de furie. Tu atîrni cu toată greutatea de gîtul bunei tale verişoare. Femeia asta a fost groaznic de bună cu tine. Mai bine te-ai căra de aici. Şi fă-o acum!

– Dacă aveam banii mei, m-aş fi cărat, i-a întors-o înfuriat Bobby. Mi-ai luat cei şase mii de dolari cu care am venit. Tu i-ai cheltuit pe toţi.

– Eu i-am luat? Să te ia dracu' dacă spui că Ernest Crystal a luat ceva ce nu-i al lui. S-a pus pe urlat: Te bag în mă-ta, băiete. Te bag în mă-ta!

Fanni venise acasă şi Ernest a tăcut din gură, iar Bobby s-a dus în cămăruţa lui din spate. Şi-a pus în minte, dacă Rocket o să vrea să-l aştepte, că o să ia banii de pe prima săptămînă de lucru şi-o să se achite, la naiba. Cu cît mai repede, cu atît mai bine.

În dimineaţa următoare, gătit cu pantalonii cei mai buni şi jachetă, cam mari acum pentru el, a ajuns în pragul uşii lui Sharleen, cu caseta în mînă. Trăia într-un subsol de pe Tenth Avenue. Treptele erau pline de gunoaie, inscripţii porcoase erau scrijelite pe uşă şi nu exista nici o sonerie.

A bătut şovăitor. După cîteva minute, fără nici un răspuns, a bătut iar. Un şobolan mare, deranjat din colţul în care se ascunsese, a luat-o la goană spre treptele deteriorate de piatră.

– Intră, a ţipat o voce înăbuşită şi de îndată uşa s-a deschis larg.

În faţa lui se afla Rocket, într-un şort soios, cu părul în dezordine. Îl privea dezorientat.

– Bobby, a zis nehotărît. Ştiam că o să vii mai tîrziu.

O clipă Bobby a rămas înmărmurit. Dar apoi a înţeles că făcuse probabil greşeala prostească de a se duce la adresa lui Rocket în loc de cea a lui Sharleen. Ambele adrese erau mîzgălite pe aceeaşi carte de vizită.

– Zic că-i mai bine să intri şi să vizitezi palatul,

a mormăit Rocket rîgîind.

Bobby a păşit în plin haos: pereţi maronii cojiţi, o podea acoperită cu linoleum, mobilă veche cu arsuri de ţigară, teancuri de castroane de la mîncarea chinezească de gata şi grămezi de ziare şi reviste.

– Asta e partea curată, a zis Rocket fără să-i pese. Ar trebui să vezi dormitorul şi ceea ce trece drept baie.

– Hei, dar la urma urmei e-a ta, i-a răspuns Bobby cu invidie.

– Mda, ştiu, ştiu – putea fi şi-a ta. S-a scărpinat leneş pe burtă. Nu-i nimic, pariez c-o să găseşti un alt loc. Făcînd o pauză, a contemplat o farfurie ruginită de pe masa din colţ. Vrei o cană cu cafea?

Bobby s-a gîndit la Sharleen, care-l aştepta probabil cu nerăbdare, întrebîndu-se de ce întîrzie.

– Nu pot rămîne, a spus repede. N-am venit decît ca-s'-te'-ntreb dacă mă aştepţi cîteva săptămîni cu banii.

Rocket i-a aruncat o privire ironică.

– Ştii ce'a? Chiar că vinzi gogoşi. Aprinzînd un chibrit sub o cratiţă cu apă, a tras o ţigară dintr-un pachet desfăcut de *Lucky Strikes.* De nu erai un prunc aşa de fraier, nu te credeam. Care-i treaba?

– Uite cum e... a început Bobby.

O femeie a intrat în cameră. O femeie înfăşurată cu un prosop şi-atît. A zîmbit dulce.

– Bobby, l-a salutat pe un ton jos şi muzical. Ori tu ai venit prea devreme, ori eu am întîrziat?

Era Sharleen.

Şocul de a descoperi că dragostea vieţii lui trăia cu cel mai bun prieten nu i-a fost de mare ajutor moralei lui Bobby. Cînd a scos cartea de vizită pe care i-o dăduse ea, a constatat că şi ea şi Rocket scriseseră aceeaşi adresă. Era evident că nu încercaseră să-i ascundă nimic. Era jale, dar trebuia să-i facă faţă.

Alcătuiau amîndoi o pereche deloc obişnuită. Sharleen, fata neagră, frumuşică şi care-şi dorea să devină o nouă Diana Ross şi Rocket Fabrizzi, un actor aspirant care se vedea pe sine ca pe un fel de Marlon Brando al anilor '70.

În cei patru ani care au urmat cei trei s-au legat printr-o prietenie solidă bazată pe respect şi încredere reciprocă. Toţi erau orfani, într-un fel sau altul. Sharleen nu avea familie, Rocket îi părăsise de multă vreme pe-ai lui, iar Bobby îi lăsase pe Fanni şi pe Ernest fără nici un regret din partea lor şi închiriase o cameră care făcea ca subsolul prietenilor lui să apară luxos ca *Plaza*.

Alcătuiau un grup de întrajutorare loială. Bobby s-a apucat din nou de muzică, în special datorită curajului pe care i-l dădea Sharleen. Scria cîntece pentru ea, o ajuta să-şi dezvolte vocea prin exerciţiu, prezentare şi stil şi-şi luase o slujbă de zi la vînzarea de partituri, continuînd lucrul de noapte la *Clooney's*.

Sharleen îl pisălogea cu dieta şi exerciţiile, totodată cerîndu-i să se întoarcă total la muzică. Cu toate că nu era o gospodină grozavă, îi făcea cea mai bună budincă de carne pe care-o gustase în viaţa lui.

Rocket rămînea Rocket. Cînd ici, cînd colo, mereu născocind scheme prin care să mai scoată un dolar, doi, mergînd între timp la interviuri şi venind acasă respins, dar cu un rînjet de om care nu se dădea bătut.

Cu o săptămînă înainte ca Bobby să împlinească douăzeci şi doi de ani, el a auzit de o mansardă în Greenwich Village – o subînchiriere. A calculat repede că dacă împărţeau chiria între ei, se puteau muta acolo şi ar fi putut începe să trăiască omeneşte. N-a fost greu să-i convingă pe Sharleen şi pe Rocket.

– Suflă în lumînări, l-a grăbit Sharleen, cu

pielea de abanos, strălucitoare.

Bobby i-a zîmbit. Rămăsese cea mai drăguţă fată din lume, dar îi aparţinea lui Rocket şi învăţase de multă vreme să accepte acest fapt trist.

– Da, hai, Bobby, pune-ţi o dorinţă, a zis actuala lui prietenă, o blondă micuţă şi adorabilă care arăta exact ca toate celelalte blonde adorabile şi micuţe cu care se întîlnise în ultimii ani căci, de cînd Bobby pierduse toată greutatea în exces, fetele se ţineau după el. Acum Sharleen îl tachina în permanenţă, numindu-l „Domnul Armăsar“ şi dîndu-i alte porecle la fel de aiurite.

Închizînd ochii, s-a rugat pentru mai multe lucruri. Cînd i-a deschis, Sharleen se holba drept la el.

– Ţi-ai pus o dorinţă pentru mine, să devin vedetă? Da, Bobby? I- a întrebat nerăbdătoare, lingîndu-şi buzele senzuale.

– Da, da, da, a hohotit Rocket. Noi *toţi* o să devenim vedete. Să mai treacă doar alţi zece, douăzeci, treizeci de ani. Vom trăi mult.

O săptămînă mai tîrziu, Rocket a primit un rol mic într-un film care se turna la New York. La două săptămîni după asta, Sharleen a fost audiată pentru un spectacol pe Broadway şi a ajuns în cor. Iar Bobby şi-a vîndut primul său cîntec.

– Scumpule, i-a zis Sharleen lui Bobby, iar

ochii ei mari şi căprui scînteiau fermecător, cînd îţi pui o dorinţă – cu adevărat că ţi-o pui. Sîntem pe calea cea bună!

Rafealla
1972

Aniversările o îmbolnăveau întotdeauna pe Rafealla. Le ura. De fiecare dată cînd mai trecea un an, resimţea din nou durerea, suferinţa, pierderea. Şi anul acesta, la a douăsprezecea aniversare, era deosebit de rău, căci mama ei, Anna, se gîndea să se remărite, iar Rafealla turba numai la ideea asta.

Mama şi fiica aveau certuri interminabile.

– Nu-i frumos faţă de Tata, ţipase Rafealla.

– Tatăl tău a fost ucis acum aproape cinci ani, a încercat Anna să-i explice. N-ar fi vrut ca eu să

continui să trăiesc singură.

– Ba da, ar fi vrut! izbucnise Rafealla. Ar fi vrut! Ar fi vrut!

Ea îl invidia pe bărbatul cu care se vedea mama ei. Era un lord englez cu o bîlbîială stupidă şi un păr roşu stupid, cu un fiu stupid şi un castel stupid la ţară, în Anglia. Se numea Lord Cyrus Egerton şi merita să-l urască.

– Ascultă, tînără Lady, a zis Anna în final, stăpînindu-şi enervarea din vocea de regulă blîndă. Orice o să hotărăsc este treaba mea. Din fericire n-am nevoie de permisiunea ta, altfel aş avea necazuri.

– Niciodată! a răcnit dramatic Rafealla. Mai degrabă aş muri.

Ştia ea ce spunea.

Nanny Macdee încercase s-o calmeze, dar fără succes. Rafealla era convinsă că dacă mama ei se mărita din nou era un lucru groaznic pe care i-l făcea bietului ei tată mort. Şi nimeni n-o putea face să-şi schimbe ideile.

Tata. Lucien. Se gîndea adesea la el. O însoţea permanent coşmarul morţii lui şocante.

Cum ar fi putut uita? Era chiar acolo cînd se întîmplase, stînd în uşa casei lor de la Paris, făcîndu-i cu mîna, în timp ce tatăl ei iubit se făcea bucăţi din cauza bombei unui terorist, pusă în maşina lui Henri Ronet. Lucien Le Serre se dusese doar printr-o întîmplare nefericită.

Zgomotul exploziei distrusese lumea Rafeallei. Cioburi de geam i se înfipseseră în picioare producîndu-i o paralizie temporară şi puseseră capăt speranţelor unui viitor în domeniul baletului. Stătuse în spital mai multe luni şi suportase două operaţii. Cînd s-a putut întoarce acasă, mama ei deja împachetase totul, vînduse casa de la Paris şi totul era pregătit pentru a se muta în Anglia.

– Lăsăm amintirile în urma noastră, îi spusese fiicei ei. Trebuie. Este singura cale.

Mama putea gîndi astfel, dar Rafealla ştia că nu-i posibil. N-avea să-l uite niciodată pe minunatul ei tată şi tot ceea ce însemnase el pentru ea.

De la bun început urîse Anglia. Rece, umed. Străzi ploioase. Hrană ciudată şi o limbă pe care n-avea poftă s-o vorbească, cu toate că era bilingvă – crescuse vorbind atît franceza, cît şi engleza.

Anna o trimisese la o şcoală privată foarte strictă unde fetele o tachinau pentru că era „altfel". O porecleau „Şchiopi", căci de la accident mergea cu un uşor şchiopătat. Alteori o numeau „Negruţa" datorită pielii ei măslinii.

Nanny Macdee i-a sugerat mamei că un profesor particular ar fi preferabil pînă cînd Rafealla avea să se aclimatizeze la modul englezesc de viaţă. Anna a fost de acord şi Rafealla nu se mai întorsese la şcoală pînă la vîrsta de unsprezece

ani. Între timp se făcuse a naibii şi oricine îndrăznea să o poreclească plătea cu vîrf şi îndesat.

Acum era cea de-a douăsprezecea aniversare a ei şi amintirile o înconjurau, iar Anna plănuia să se mărite din nou şi totul era atît de neplăcut...

Rafealla s-a dus în sala de baie a mamei ei, a deschis dulăpiorul cu medicamente, a golit toate cutiile de pilulele pe care le-a găsit şi le-a înghiţit.

În curînd o să fie din nou cu tatăl ei şi asta era ceea ce-şi dorea cu adevărat.

Kris Phoenix
1973

Cu greu s-ar fi putut considera drept un succes al turneului lor bătaia dintr-o cafenea de la marginea Manchester-ului, dar asta le-a dat posibilitatea celor din grupul *The Wild Ones* să se întoarcă la Londra şi la un domn Terence anxios.

Buzz avea nasul spart, fapt care l-a îngrozit pe domnul Terence mult mai tare decît restul rănilor, plăgilor şi ochilor învineţiţi ale celorlalţi trei băieţi. Totuşi au fost cu toţii îngrijiţi de doctorul lui personal şi toată lumea a fost şocată descoperind că Kris avea două coaste rupte.

– V-am spus că sînt în agonie, informa el pe oricine voia să-l asculte. La dracu', nici nu vă pasă de o persoană rănită.

– E o iresponsabilitate să te repezi la bătaie şi nu duce la nimic, s-a bîlbîit domnul Terence.

– N-a fost vina noastră, i-a explicat Ollie.

– Mda, a fost Rasta de acord. Toate rănile astea de pe noi au căzut din cer.

Domnul Terence a renunţat la restul turneului lor, i-a mutat într-o casă mică pe care o avea în Hampstead Heath şi i-a informat că era acţionar la o companie de discuri şi că în curînd or să se ducă în studiourile de înregistrare ca să scoată primul disc „single".

„În curînd" a însemnat trei luni, dar ziua cea mare a sosit în sfîrşit şi ei erau pregătiţi pentru eveniment.

Domnul Terence îi pusese în legătură cu un tînăr producător, Sam Rozelle, iar Sam era la fel de entuziast ca şi ei. I-a plăcut materialul pe care-l aveau băieţii, mai ales cîntecele pe care Kris şi Buzz le scriseseră împreună şi le-a prezis că-i aşteaptă lucruri mari pentru viitor.

Kris nu mai ştia ce să creadă. Continua să aibă o părere bună despre grupul lor, mai ales acum, cînd ei îşi scriau cîntecele şi nu mai copiau în interpretare şlagărele altora. Dar era şi circumspect. Apăruseră atît de multe formaţii – atîţia cîntăreţi, compozitori, chitarişti. Şi atît de

puţine discuri cu şlagăre. Cum puteau ei să aibă vreo şansă cu o concurenţă atît de mare?

Sam l-a scos la o bere în noaptea dinaintea înregistrării. Au stat într-o cîrciumă din Kilburn şi au discutat vrute şi nevrute. Sam era un om liniştit, avea peste treizeci de ani, i se rărise părul şi era cam de modă veche. Era însurat, avea doi copii mici şi o soţie care arăta cu zece ani mai în vîrstă decît el. Părea perfect fericit şi mulţumit, iar Kris se întreba uneori dacă nu se rătăcise în afacerile cu muzică din greşeală.

– Bine, Kris, a ridicat pentru un toast paharul Sam, privind împrejur la aglomeraţia din cîrciumă. Fă cît poţi de mult. Tu n-o să rămîi anonim.

– Ce?

– N-o să-ţi lipsească recunoaşterea meritelor în domeniul tău.

Kris a rîs.

– Oh, da, desigur.

– Nu-ţi subestima viitorul, i-a spus Sam foarte serios. *Eu ştiu* ce-o să se întîmple. Crede-mă. Am mai văzut asta şi altă dată.

Kris a încercat să clarifice prezicerea lui Sam.

– Bine, omule, a zis făcîndu-i cu ochiul. Şi eu sper asta cu disperare, ar cam fi timpul. De mult aşteptăm.

Cînd s-a dus acasă, Buzz stătea pe o sofa împărţind drogul cu Flower şi cu nişte prietene de-ale ei. Ollie adormise şi Rasta era plecat.

– Stai şi tu aici şi distrează-te parşiv, i-a sugerat Buzz lui Kris.

– Da, hai, Kris, s-a băgat şi Flower, cu ochii ei mari la fel de miraţi ca întotdeauna. Tocmai îl iertase pe Buzz pentru că-i oferise un exemplu obscen din lumea crabilor.

Kris le-a analizat pe prietenele ei. De regulă se ţinea departe de Flower şi de prietenele ei, dar în noaptea asta era agitat, avea nevoie de ceva sau de cineva care să-l calmeze şi să-l facă să se relaxeze.

Una din fete nu putea fi luată în considerare – nu părea a avea mai mult de paisprezece ani. Cealaltă părea bună pentru un stagiu de o noapte. Era genul Julie Christie, dar nu arăta chiar ca ea de bine. O chema Willow. Avea nouăsprezece ani şi lucra ca asistentă de sală în acelaşi magazin cu rochii ca şi Flower.

Aşezîndu-se lîngă ea, s-a pus pe vorbit. Niciodată nu dura mult, după o jumătate de oră fata era în pat cu el. Spre uimirea lui a descoperit că era virgină. Era pentru prima oară. Niciodată nu mai întîlnise o virgină.

– Trebuia să-mi fi spus, a zis el împingînd ca să intre.

– De ce? a şoptit ea tremurînd. Ce diferenţă

era?

A reflectat la asta. Ar fi fost o diferenţă? Cînd Kris Phoenix voia, nu-i stătea nimic în cale.

– Habar n-am. Oprindu-se, a zis: Vrei să încetez?

– Nu, a răspuns ea repede. Treci peste asta.

Treci peste asta! Oh, era fermecător, cu adevărat romantic. A simţit că-i scade pofta şi i s-a părut brusc că somnul ar fi fost mai de dorit.

– Ascultă, fetiţo, a zis dîndu-se deoparte, cred că-i mai bine să te duci acasă.

Willow s-a pus pe plîns.

– Te-am dezamăgit, nu-i aşa? a întrebat înlăcrimată.

Fata nu era ca toate celelalte. El era învăţat cu fetişoarele de cea mai joasă speţă din turnee şi cu trăsnitele pe care le întîlnise în Londra – micile şmechere care fuseseră mereu de jur-împrejurul lui. Da, asta era cu totul neobişnuită. Avea *sentimente*.

– Lasă, nu plînge, a zis el încurcat. Nu-i vina ta.

Ea i-a atins cu ezitare penisul ţeapăn şi a început să i-l frece uşor.

– Putem încerca din nou? l-a întrebat cu timiditate.

Cine era el să spună nu?

Prinzînd ocazia, a făcut o nouă tentativă şi, de data asta, a reuşit cu un mic ţipăt al ei şi cu un icnet de satisfacţie din partea lui. Era chiar o

lovitură să exploreze un teritoriu încă neatins.

După ce au dus actul la capăt, au adormit unul în braţele celuilalt. De regulă, după ce se termina, el de-abia aştepta ca ele să se îmbrace şi să plece. Cu Willow nu părea că vrea asta. Ea s-a cuibărit tandru în braţele lui şi mai avea şi-o pereche delicioasă de sîni tari.

Cu un geamăt de satisfacţie el a adormit ca să nu se trezească decît dimineaţa cînd a fost uluit s-o vadă pe fată tot acolo. Trupul ei adormit i-a făcut poftă şi s-a suit peste ea, făcîndu-şi o intrare pe furate.

Ea s-a trezit cu un mic geamăt, urmat de un zîmbet uşor.

– Cineva a uitat să se ducă acasă, a tachinat-o el, împingînd înainte şi înapoi. În lumina zilei, fără machiaj, ea era mai drăguţă decît crezuse. Îi plăcea faptul că nu era o fată de doi bani.

– Am vrut să rămîn ca să-ţi urez noroc, i-a spus ea cu timiditate. Buzz spunea că azi e o zi măreaţă.

– Mda. El a dat din cap, ciupind un sfîrc ademenitor în timp ce o făcea cu abilitate pe ea să ajungă deasupra lui şi să se pună pe treabă.

Cu obrajii roşii, respirînd accelerat, ea făcea tot ceea ce-i cerea el.

– Desfă-ţi picioarele, i-a comandat el.

Ea a făcut astfel şi imediat a început să aibă orgasmul.

Intrînd şi el în ritmul ei, şi-a dat seama că niciodată nu se simţise atît de bine în toată viaţa lui.

Azi avea să devină un învingător!

– M-am săturat de nebunul ăsta frigid care-mi face mie ochi dulci, s-a plîns Buzz. De nu-i atent o să i-o fac nod. Pe bune.

Kris şi-a ridicat privirea din ziar.

– Ce s-a întîmplat?

– M-am dus pe la el pe-acasă azi – 'sese că are să-mi zică ceva.

Kris a pus ziarul jos. Era furios – le spusese lui Rasta, lui Ollie şi lui Buzz, că dacă era ceva de pus la punct, *el* avea să poarte convorbirile. Aveau nevoie de un conducător şi era de la sine înţeles că el era acela.

– De ce-ai făcut asta? a întrebat supărat.

– Îl bag în mă-sa! Habar n-am. El a zis că-i ceva personal.

– Şi ce era?

– Tot felul de cîrpăceli, cică despre discul care-apare curînd, publicitate şi cum crede el că tre' s-o las pe Flower. Nu-i bună pentru blestemata mea de imagine. S-a încruntat. Care naiba imagine?

Frecîndu-şi bărbia, Kris a dat din umeri.

– Enervant.

– Dup-aia stupidul ăla bătrîn şi zăpăcit s-a pus să mă pipăie pe genunchi. Mama mă-si! A avut noroc că n-a păţit-o.

– Ce-ai făcut tu?

– Ce n-am făcut, a mîrîit Buzz. I-am zis verde, domnule Terence, zic, arăt eu ca un frigid de homo?

– Foarte subtil. Pariez că a fost ca şi cînd i-ai fi turnat în cap o oală de rahat.

– S-a făcut roşu la faţă şi nervos. „Băiete dragă“, l-aud că zice, „cum poţi măcar să gîndeşti aşa ceva?“ Furios, Buzz s-a trîntit într-un fotoliu. „Ştiţi ceva? Nu vreau altceva de la viaţă decît să cînt bine la chitară şi să devin bogat. După aia le pot spune tuturor că-i bag în mă-sa.“

– Nu-i rea ideea, i-a răspuns blînd Kris. Numai că dacă-mi spuneai mie totul, nu trebuia să ai de-a face cu bucile lui, tratam eu cu el.

– Corect. Poţi trata numai tu. Numai că ţine tîrîtura departe de mine şi de Flower. Ea e prietena mea de cinci ani şi n-am s-o las pentru un caraghios bătrîn. Bine?

Kris se hotărîse că avea de vorbit cu domnul Terence. Îi finanţase el pînă atunci, dar nu le era cu siguranţă stăpîn. Şi cînd discul lor o să iasă şi-or să înceapă să curgă banii, el o să-şi scoată investiţia din plin. Treizeci şi cinci la sută de la

formaţia *The Wild Ones* era un pariu cîştigat.

Kris era emoţionat din cauza discului lor.

Lonesome Morning[1] – cuvinte de el, muzică de Ollie. De-abia aştepta să impresioneze publicul care încă nu bănuia nimic. Momentul cel mare trebuia să fie imediat după colţ şi el era pregătit. Oh, cît de pregătit era!

După cinci săptămîni a avut loc o conversaţie.

– Sînt gravidă, a zis Willow şi faţa ei palidă s-a îmbujorat.

– Ce eşti? a întrebat-o Kris, convins că probabil nu auzise bine.

– Gravidă, a repetat ea cu ochii plini de lacrimi. Şi tata o să mă omoare.

– Oh, drace, a zis el.

1. Dimineaţă singuratică

Bobby Mondella
1973

– Te rog, Bobby, *te rog*. Sharleen pleda în faţa lui. N-are nici un sens să-i spui lui Rocket. O să-l apuce nebunia şi tu ştii cum e el cînd înnebuneşte. Şi nici n-o să se întîmple nimic. E o întîlnire de afaceri, numai de afaceri. Dacă Rocket era aici, îl luam cu mine. Dar nu-i, e în California, iar eu vreau să fiu cu el şi, cîtă vreme nu sînt, nu-i nici o nenorocire în treaba asta. Pe cinstite! Acum dă-mi cercelul şi termină cu scandalul.

Bobby a întins mîna fără vlagă după cercel şi a privit-o cum şi-l pune. Arăta radios de drăguţă,

ca de obicei, cu pielea ei neagră şi lucioasă, cu puful cîrlionţilor şi cu ochii mari, căprui. În seara asta îşi pusese o rochie unduioasă de culoare purpuriu închis care scînteia datorită ornamentelor metalizate. Era mai scurtă în faţă şi mai lungă în spate şi Bobby îşi dădea seama că ea cheltuise probabil pe rochie salariul de pe o întreagă săptămînă.

– Aş putea veni eu cu tine, i-a sugerat.

– Bobby, Bobby, n-ai încredere în mine? Rocket are încredere şi el este iubitul meu. Dacă e treaba cuiva, apoi află că e treaba lui.

– El nu e aici, Sharleen, a pus punctul pe „i" Bobby. Şi nu ştie.

Dînd cu spray-ul *Arpege* din belşug în sus şi în jos pe braţele ei goale şi pe decolteu, ea a spus:

– Nu. Nu e aici şi nu ştie. Poate că a ieşit cu vreuna dintre starletele alea fără ruşine de la Hollywood. O fetiţă albă şi drăguţă cu pielea roz şi ochii albaştri.

– Ştii că nu.

– De unde să ştiu? a oftat şovăitoare. S-a cărat destul de repede la Los Angeles, nu-i aşa?

– Lucrează la un film.

Ridicîndu-se în picioare, s-a pus pe analizat produsul finit în oglindă cu un ochi critic.

– Şi eu lucrez, a zis cu hotărîre, inspectîndu-şi imaginea din profil. Asta e o întîlnire de lucru şi nimic altceva.

Îşi dădea el seama că nu era chip să i se împotrivească. Dacă ea îşi imagina că o „întîlnire de lucru“ însemna să se ducă în apartamentul unui bărbat la ora douăsprezece noaptea – singură – asta era problema ei.

– Ajută-mă să găsesc un taxi, da? Îl îmbuna cu zîmbetul ei.

Însoţind-o în stradă, a oprit un taxi şi a instalat-o în siguranţă în maşină.

– Sună-mă dacă ai nevoie de mine, i-a spus serios.

– N-o să am nevoie de tine, prostule. Mîna ei mătăsoasă i-a atins obrazul. Asta e marea mea şansă, Bobby. Nu vreau s-o scap sub nici o formă. Te rog, fii şi tu fericit pentru mine.

Privind cum se îndepărta taxiul în josul străzii, tare îşi mai dorea ca Rocket să se întoarcă mai repede. Responsabilitatea de a o dădăci pe Sharleen începea să-l obosească. Cu două nopţi în urmă ea se întorsese acasă de la teatru unde încă mai cînta în cor, cu o expresie triumfătoare care-i lumina faţa.

– Ghiceşte cine-a venit astă seară, i-a spus ea emoţionată. Încearcă numai să ghiceşti, fiindcă vreau să afli.

– Stevie Wonder.

– Nu.

– Billy Dee Williams.

– Crezi că mai rămîneam în viaţă?

– Marea Domnişoară Diana Ross?

– Bobby. E ceva important. Asta reprezintă viitorul meu.

– Cine?

– Marcus Citroen. Savura rezonanţa numelui – *Compania de discuri Blue Cadillac*. Însuşi Domnul Citroen. Şi stătea în rîndul din faţă şi nu şi-a desprins ochii de la mine toată noaptea!

– Poate că e miop.

– Bobby! Fii serios. L-am pus pe directorul de scenă să-i dea un plic şoferului lui, cu o autobiografie şi o poză. Oh, Bobby! M-a sunat din maşină înainte să plec de la teatru şi m-a invitat la o petrecere în apartamentul lui sîmbătă noaptea. Şi a spus că atunci cînd vor pleca ceilalţi oaspeţi, noi o să vorbim despre cariera mea. Nu e fabulos?

– Glumeşti?

– Nu. Măi mult ca sigur nu. Asta e ocazia la care am visat toată viaţa.

Nu se putea discuta nimic altceva cu ea. Cînd a încercat, ea a schimbat subiectul. Sharleen era în extaz şi într-un fel nici n-o putea condamna. Timp de optsprezece luni stătuse şi privise cum atît cariera lui cît şi a lui Rocket începeau să ia o formă, dar ei nu i se întîmplase nimic în afară de corul ăla. Rocket căpătase roluri mici în două filme, apoi un agent de la Hollywood îl remarcase şi în cîteva săptămîni se şi afla la Los Angeles ca

să joace al doilea rol masculin dintr-un film important.

Cît despre Bobby, cîntecele lui erau tot mai cerute, ca şi aranjamentele lui muzicale, ca să nu mai menţionăm acompaniamentul la pian. O ducea binişor şi mai multe dintre cîntecele lui ajunseseră în topul douăzeci, înregistrate de diverşi artişti. El renunţase la ambele servicii din oraş şi acum îşi petrecea ziua compunînd.

De două ori reuşise să obţină spaţiu în studio pentru Sharleen, iar ea înregistrase probe cu două dintre cîntecele lui. Cîntecele se vînduseră, Sharleen nu. La urma urmei avea casetele pentru a se consola. Dar ea dorea mult mai mult.

Dar de ce-i păsa lui? Nu era iubita lui, deşi îşi petrecuse ultimii cinci ani dorind să-i fie iubită.

A adormit cu televizorul mergînd şi s-a trezit scăldat în sudoare rece la ora patru dimineaţa. Avusese un soi de coşmar, dar nu mai ţinea minte în legătură cu ce anume. Avea gura cleioasă, îi era prea cald şi era acoperit de transpiraţie. Dîndu-se jos din pat, s-a dus tăcut în bucătărie şi şi-a turnat apă într-un pahar. Spaţiul acela era format dintr-un living larg cu două dormitoare cu paravan, cîte unul la fiecare capăt. Înainte de a se întoarce la el s-a decis să se uite la Sharleen, numai pentru a se asigura că e acasă.

Nu era. Patul ei era neatins.

La dracu'! Ce trebuia să facă acum?

Du-te la culcare şi vezi-ţi de treaba ta, l-a avertizat o voce interioară.

Dar nu putea face asta şi cînd Sharleen a sosit la cinci şi jumătate dimineaţa, el se plimba prin tot podul precum un tată înnebunit.

– Unde dracu' ai fost? a întrebat-o, prea furios ca să observe că arăta şifonată şi că expresia îi era stranie.

– Lasă-mă singură, i-a zis ea istovită, trecînd pe lîngă el şi încuindu-se în baie.

– Ascultă-mă... a început el.

– Gura! a ţipat ea din spatele uşii închise. N-am nimic de spus nici ţie, nici nimănui. Lasă-mă dracului singură!

El chiar aşa a făcut, iar a doua zi dimineaţă s-a dus la o înregistrare la *Soul On Soul Records*, o companie mică de discuri condusă de o femeie numită Amerika Allen. Ea îl folosea foarte des. Astăzi înregistrau unul dintre cîntecele lui cu Rufus T. Ram, un tînăr cîntăreţ de *„soul"*.

Amerika l-a întîmpinat cu căldură. Era o negresă cu o constituţie puternică, avea treizeci şi trei de ani, un piept enorm şi-i plăcea să poarte haine înflorate în stil african.

– Bună, Bobby băiete.

El a sărutat-o pe obraz.

– Hei, Amerika, doamna mea favorită. Arăţi nemaipomenit!

– Fermecător! Bărbatul a învăţat să facă şi complimente. Îngustîndu-şi ochii, ea l-a privit de aproape. De fapt, Bobby, arăţi de parcă ai fi avut o noapte grea. Te-a ţinut una dintre puicuţele tale blonde?

– Nu.

Amerika a rînjit. Avea zîmbetul cel mai larg şi dinţii cei mai albi.

– Nu mă poţi prosti pe mine, bărbate. Miros de la distanţă o noapte fără somn.

Doar n-avea să-i povestească despre Sharleen. O adusese pe Sharleen de două ori în studio şi Amerika nu fusese chiar ceea ce se cheamă entuziastă.

– Drăguţă puicuţă – vocea slăbuţă, îi spusese ca să termine.

– Speram c-o să-i dai o şansă, pledase Bobby.

– Scumpule, nu pot face asta nici măcar pentru tine. N-am treabă decît cu talentele native.

– Sharleen are o mare personalitate. A trecut şi pe la televiziune.

– Sigur, baby, a trecut, cred, dar nu şi pe la această companie de discuri.

Sfîrşitul poveştii.

– M-ai acaparat, Bobby, a zis acuzator Amerika, punîndu-i prieteneşte braţul pe umăr cînd au intrat în studio.

– Da?

– Mda, baby. Am găsit nişte idei.
– Ca, de pildă?
– Să-ţi cumpăr o gustare şi să-ţi spun?
– Hei – spune-mi acum, m-ai făcut curios.
– Fii răbdător. Nu vrei un sandviş cu ton?

Rufus T. Ram avea un metru nouăzeci înălţime, era slab, cu un păr ca africanii şi o voce înaltă, melodioasă, semănînd cu Smokey Robinson în tinereţe. Deja avea cîteva melodii – aproape şlagăre – la *Soul On Soul*.

Cîntecul scris şi aranjat de Bobby era o baladă lentă, vibrantă, *Fetiţo, vreau trupul tău*. Rufus T. Ram o cînta pe o notă veselă.

– Greşit! a anunţat Amerika după cîteva încercări! Hai, Rufus, baby, trebuie să cobori, să cînţi pasional, vreau să aud suferinţa din vocea ta.

Rufus T. Ram a dat din cap de parcă ar fi înţeles exact ce spusese ea. Singurul necaz era că nu înţelesese. Felul în care interpreta el cîntecul evoca imaginile unei plimbări vesele prin parc, o hoinăreală uşoară şi muzicală. A devenit curînd clar că Rufus T. Ram şi *Fetiţo, vreau trupul tău*, nu se potrivesc.

Amerika a cerut o pauză de masă mai devreme.

– Avem de vorbit, i-a spus lui Bobby Amerika şi l-a scos din studio ţinîndu-l strîns de braţ.

Adevărul e că el voia s-o sune pe Sharleen, dar Amerika era grăbită şi-l luase repede în josul

străzii spre un mic restaurant italian care-i plăcea.

– O să te tratez mai bine decît cu ton, l-a anunţat cu un zîmbet pînă la urechi. Cred că noi doi avem nevoie de o farfurie mare cu *spaghetti* hrănitoare şi chifteluţe ca să supravieţuim în după-amiaza asta.

El a fost de acord. Acum, că slăbise, nu se sinchisea pentru un exces cîteodată şi îi plăcea Amerika. Fusese bună cu el, chiar din clipa cînd un prieten muzician îl dusese la studiourile *Soul On Soul* în urmă cu nouă luni şi îl prezentase.

– Tre' să-ţi spun, Bobby, că e grozav cîntecul tău, a zis, comandînd o sticlă de vin roşu, apoi a întins mîna după un corn cald. Singura problemă e asta – Rufus T. Ram nu-l poate interpreta.

– Mi-am dat seama, a admis el.

– Aşa... Rezemîndu-se de speteaza scaunului, a privit restaurantul aglomerat. Ce-o să ne facem?

– Să-i scriu un alt cîntec, a sugerat Bobby în mod logic.

Ea părea surprinsă.

– Poţi face asta acum?

– Ştiu eu?

– Hai, Mondella, am un studio plin de muzicieni. Am nevoie să-mi menţin ritmul. Poţi avea un alt cîntec şi tot aranjamentul muzical după-amiază?

Fără să-şi creadă urechilor, el a zis:

– Ai înnebunit?

Ea şi-a ales o ţigaretă maronie şi subţire din geanta ei imensă, s-a întins după chibriturile aflate pe masă şi şi-a aprins-o.

– Vreau ca *tu* să înregistrezi cîntecul.

– Eu?

– Tu.

– Acum ştiu că ai înnebunit.

Chelnerul a sosit cu vinul şi a turnat un pic pentru Bobby ca să guste. El i-a trecut paharul femeii care a sorbit şi a încuviinţat cu un scurt „O.K.“. Cînd a plecat chelnerul, ea a zis:

– Hmmm... Drăgălaşul Bobby. Scumpule, nu crezi că a venit vremea să te întorci la locul care ţi se cuvine? Pe vinil, baby. Făcînd şlagăre.

Sharleen nu era acasă cînd el s-a întors tîrziu noaptea. Plecase la teatru. Lipit cu scoci de uşa frigiderului se găsea un bileţel:

Scuze!

Te iubesc!

Nu-i spune lui Rocket!!!

Nu mă aştepta.

S.

Şi-a dat repede seama despre ce era vorba. „Scuze“ însemna că nu dorea să discute despre treaba asta. „Te iubesc“, însemna că vrea să-l

aibă la picioare şi mai departe. „Nu-i spune lui Rocket“ însemna chiar ceea ce însèmná. Şi „Nu mă aştepta“ se traducea prin „o să vin acasă foarte tîrziu“.

Slavă Domnului că el nu avusese de-a face cu ea. Fata avea o ambiţie teribilă şi n-avea s-o oprească nimic din drum.

Sharleen... Uneori îşi dorea să nu-şi fi pus niciodată ochii pe ea, să nu fi devenit împreună cu ea şi cu Rocket „cei trei aventurieri“.

În noaptea asta chiar şi gîndurile la Sharleen nu-l puteau doborî, era mult prea însufleţit de ceea ce i se întîmplase. Azi cîntase pentru prima oară în şapte ani, datorită Amerikăi Allen. El, Bobby Mondella, se dusese în studio şi cîntase de-i căzuseră chiloţii lui Rufus T. Ram. Surprinsese pe toată lumea – inclusiv pe el însuşi. Avea voce şi încă ce voce! Nu mai era schelălăitul înalt şi plîngăreţ al „Drăgălaşului Bobby“, ci o vibraţie pe tonuri joase, masculină. Şi dacă cineva putea reda adevărata încărcătură lirică a cîntecelor lui, acela era el.

Amerika se emoţionase.

– Ai reuşit, omule, îi spusese, îmbrăţişîndu-l şi strîngîndu-l tare. Sigur, ai reuşit! Ai o voce atît de parşivă!

Ce mai zi! Amerika îl uluise pentru că ştia despre trecutul lui ascuns. Era un secret pe care-şi închipuise că n-o să-l descopere nimeni.

Nu i-l încredinţase niciodată lui Rocket şi nu făcuse referire decît o dată la el în faţa lui Sharleen, însă ea nu-l crezuse, aşa că renunţase.

Dar Amerika ştia. Făcuse cercetări precum un detectiv şi ajunsese pînă la un vechi album din 1963 cu un grăsan îngîmfat de „Drăgălaşul Bobby“ pe coperta discului.

– Prima oară cînd mi-am pus ochii pe tine, mi-am dat seama că te mai văzusem şi altădată, a zis ea. Şi m-am pus pe gîndit, gîndit, gîndit. Nu-mi puteam aminti unde. Apoi, într-o zi, săptămîna trecută, mi-am aminitit. Acum mai bine de zece ani vizitam Nashville cu cîţiva prieteni şi l-am văzut pe băieţelul acela gras la televizor, într-un spectacol. Ce-i cu băiatul ăsta negru care cîntă „country“? Mi-amintesc că aşa m-am gîndit.

– Şi-atunci cum de ţi-ai închipuit că eu eram după ce trecuseră atîţia ani?

– Scumpule, ai venit aici afirmînd că nu ai nici un trecut muzical. Ceva nu se lipea. Ceva îmi spunea că fuseseşi în domeniul muzicii toată viaţa ta. Şi p'ormă într-o dimineaţă m-am trezit ştiind că tu ai fost odinioară „Drăgălaşul Bobby“. A rîs triumfătoare. Eu stochez amintirile aşa cum cămilele stochează apa!

– Nu pricep. Arăt altfel. Vocea e altfel. Cum ai făcut corelaţia?

– Ochii tăi nu s-au schimbat, baby. Au îmbătrînit doar puţin şi s-au mărit mai tare.

Şi-acum e timpul să te întorci la muncă – să faci ceea ce eu ştiu că poţi face. Şi mult mai bine decît Rufus T. Ram.

Amerika te convingea uşor. Ea l-a pus să dea o probă şi a fost de parcă el îşi păstrase energia vocală special pentru a izbucni în clipa aceea. Şi cînd a deschis gura, vocea a apărut – vocea *noului* Bobby Mondella. Şi el a căpătat certitudinea că în sfîrşit era pe drumul pe care voise s-o apuce.

Chiar acum dorea să sărbătorească evenimentul. I-a pus la stereo pe Marvin Gaye şi pe Tammi Terrell, a luat cartea de telefon şi s-a hotărît la o blondă nostimă şi fluşturatică, cosmeticiană la *Bonwit's*. De vreme ce Sharleen stătea în oraş pînă tîrziu, s-a decis că merita să se bucure de apartamentul gol.

Blonda a sosit într-o rochie de vară cu spatele gol şi cu tocuri cui de zece centimetri. Curînd rochia se dusese, dar pantofii rămăseseră. El îşi satisfăcea noua poftă de viaţă, iar ea gîngurea: „Acum pot cerfifica, e adevărat ceea ce se spune despre bărbaţii negri!“

După cincisprezece minute plecase. Luînd telefonul, l-a sunat pe Rocket la Los Angeles.

– Totul e în regulă? l-a întrebat neliniştit Rocket.

„Nu. Mai bine ţi-ai muta fundul aici. Sharleen se freacă de Marcus Citroen. Şi nu-i treaba mea.“

– Sigur. Cum merg filmările?

– Ar putea fi şi mai bine. Sînt ca un fel de rahat venit de pe străzile New York-ului, care le trezeşte amintiri frumoase ăstora graşi exilaţi aici.

– Sună excitant.

– Da, păi şi este. Sînt tot felul de copile amoroase pe după fiecare colţ şi cu ţîţe şi funduri de-ai putea face crimă.

– Aşa?

Rocket a scos un sunet de dezgust.

– Aşa că nimic, bărbate. Cu ce am lăsat eu acasă, nu-i cazul. Lasă-mă să vorbesc cu ea.

La dracu'! Dacă-i spunea lui Rocket adevărul, Sharleen şi el aveau să se despartă. Ceea ce – dacă-l elimina pe Marcus Citroen – însemna că un anume Bobby Mondella avea să dispună de teren liber, căci asta aştepta de cinci ani îndelungaţi.

Nu. Nu putea face asta. Nu lui Sharleen.

– Ea e... să vezi... se întoarce tîrziu de la teatru, a zis. Una din prietenele ei dă o petrecere de ziua de naştere.

– Unde?

– Nu ştiu. În casa cuiva.

– Ce copil e şi Sharleen asta, a zis Rocket necăjit. Ştii ce-am să fac? Cred că o s-o uimesc că o chem aici. Spune-i să-l întîlnească pe agentul meu şi toate celelalte. O să-i placă treaba asta, nu?

– Spuneai c-o să te-ntorci săptămîna viitoare.

– Filmul continuă. Pe deasupra, ţi-am spus, ei mă vor aici – se ocupă de mine.

– Măreţ.

– Mda. Hei, ghiceşte pe cine-am întîlnit ieri noapte.

Bobby şi-a reamintit-o pe Sharleen punîndu-i aceeaşi întrebare.

– Nu mă pricep la ghicit.

– Îţi bubuie mintea chestia asta?

– Cine?

– Nichols Kline. Îţi vine să crezi?

– Vechiul nostru stăpîn? Managerul de la *The Chainsaw*?

– Păi ce crezi că mai există şi alt Nichols Kline?

Discoteca se închisese în urmă cu patru ani, ca urmare a drogurilor care se vehiculau pe acolo.

– Şi ce face el la Los Angeles? a întrebat curios Bobby.

– Binişor, dacă mă-ntrebi pe mine. Am dat peste el la o petrecere *rock and roll* pe plajă. Avea pe-un umăr capul unei roşcate şi pe celălalt capul unei brunete, şi purta mai multe lanţuri de aur decît fură un hoţ de stradă într-o săptămînă. E organizator de concerte acum. Nu prea rău, ştii?

– Şi-aminteşte de tine?

– Vrei calule ovăz? Desigur că-şi aminteşte. Sînt de neuitat, bărbate. Unic în felul meu. Altul

mama nu mai face!

– Perfect, perfect, deci te ţinea minte, a zis Bobby nerăbdător să-i spună veştile lui.

Era însă prea tîrziu. Rocket trebuia să plece.

– Tre' să mă bag în cîrpe, bărbate. Tre' să dorm un pic. Mîine dimineaţă tragem nişte cadre în oraş. E chiar ca acasă – şobolani, mizerie, maniaci care cutreieră străzile. Oraşul copilăriei mele!

– Hei, a zis repede Bobby. Nu voiam decît să-ţi spun – eu cînt.

– Aşa fac şi păsărelele. Cît e ziua de mare. California. E o altă lume. Ascultă, spune-i lui Shar să mă sune mîine. Vă iubesc pe amîndoi.

După convorbirea telefonică Bobby nu reuşea să adoarmă. Era treaz şi intrase în viteză. Entuziast, fără odihnă, încărcat pînă la refuz cu energie. S-a aşezat la pianul vechi pe care-l cumpărase cu primii bani de pe compoziţiile lui, şi a cîntat cîteva note. Curînd notele au devenit o melodie, potrivindu-se cu cuvintele pe care le născocise la plimbare.

A scris o melodie simplă, duioasă, plină de sentimentele lui pentru Sharleen.

Doamna în chestiune a revenit acasă la cinci dimineaţa, cu ochii sticloşi şi cam ţeapănă.

– Ce dracu' se petrece? a întrebat-o posomorît, gîndindu-se că începe să vorbească precum un disc stricat.

Ea era veselă şi moale, cu pupilele ochilor căprui foarte dilatate.

– Bobby, Bobby, Bobby, a fredonat ea. Arătosule, arătosule, Bobby băiete!

– Sharleen. A apucat-o de umeri. Ce-i cu tine?

Privindu-l fără expresie, a zis:

– Cu mine?

– Ce ţi-a dat să iei?

Ea s-a pus pe chicotit.

– Ohhh...

Bobby nu trebuia să ştie asta. Bobby era un băiat negru grozav. Bobby nu trebuia să audă lucruri supărătoare! Înecîndu-se şi tuşind şi înghiţind, ea era gata să cadă.

El a prins-o în braţe, a ridicat-o şi a purtat-o pînă în patul pe care-l împărţea cu Rocket.

Ea s-a holbat la el, cu un zîmbet nătîng pe buzele întredeschise.

– Arăţi groaznic, i-a spus el trist.

– Am căpătat un contract de înregistrare numai pentru mine, a cîntat ea. O să fiu mai tare decît Diana Ross. O vedetă, baby, o vedetă. Ooooh, Bobby: Întinzîndu-se spre el, şi-a înnodat braţele în jurul gîtului lui, trăgîndu-l în jos spre ea. Vrei să sărbătorim? Vrei să mă săruţi? Vrei să faci dragoste cu mine? Ştiu că vrei. Întotdeauna ai vrut, nu-i aşa, baby?

Ocazia se prezentase. Sharleen, invitîndu-l să facă ceea ce el visase întotdeauna.

Două motive l-au oprit. Cel mai bun prieten al lui şi faptul că ea era atît de tuflită, încît n-ar fi ştiut nici ce zi era. Cînd el şi Sharleen or să fie împreună – şi el ştia că destinul o să aranjeze acea zi – faptul o să se petreacă după ce ea şi Rocket vor termina, şi încă ceva, doamna trebuia să ştie exact ce anume se petrece.

O dorea pe Sharleen.

Dar numai în termenii stabiliţi de el.

Los Angeles, 1987

Sîmbătă, 11 iulie

Cybil s-a întors acasă devreme de la şedinţa de fotografiere. Era foarte bine pusă la punct, cu părul blond stilizat într-o coamă deasă de zulufi. Părea să fi uitat de cearta lor şi era plină de drăgălăşenie.

– Cum a fost acel prieten fotograf *foooarte* bărbat? a întrebat-o sarcastic Kris.

– Destrăbălat, a rîs Cybil. *Fooooarte* bărbătos şi *fooooarte* deşănţat şi *fooooarte* atent. Doamne, Kris, cu flagelul SIDA, nimeni n-o mai face.

El nu dorea să discute despre SIDA. Cuvîntul

însuşi îl îngrozea. Undeva auzise că de fiecare dată cînd te bagi în pat cu o nouă persoană îi ai totodată în pat şi pe partenerii ei sexuali din ultimii şapte ani. Isuse! Asta însemna sute de oameni – poate chiar mii – toţi împreună, emanînd germeni. Înspăimîntător! Unul dintre motivele pentru care o ţinea pe Cybil în America şi pe Astrid în Anglia. Se duseseră vremurile cu amoruri pe bază de muzică.

– Mă duc sus să mă schimb, a zis Cybil. La cît plecăm?

Era evident că ea se aştepta să meargă cu el la Novaroen, deşi nu-şi putea aminti s-o fi invitat. Dar ce dracu', nu era în stare de o altă ceartă.

– Şoimul vine într-o jumătate de oră. O să fii gata?

Ea a rînjit.

– Sînt o artistă care se schimbă repede. Priveşte-mă şi-o să vezi!

În autobuz era o atmosferă înăbuşitoare, iar Maxwell Sicily a fost încîntat cînd vehiculul a luat-o pe Pacific Coast Highway şi a început să urce o pantă mare spre un spaţiu larg, deschis, unde toată lumea avea instrucţiuni să coboare.

Era un aer proaspăt şi tare, o briză iute a

oceanului care mai scădea ceva din căldura după-amiezei. Privind prin preajmă, el a notat gărzile de securitate aflate pretutindeni, ocupate cu organizarea personalului de la restaurant în grupuri, gata să se urce în autobuzele mici care aveau să ducă lumea la proprietatea principală.

Cînd ei se urcau în dubiţe, cîte opt odată, un paznic le însemna numele pe o listă lungă, în timp ce o femeie în uniformă, ţinînd un radio cu bătaie scurtă, le dicta numele lor unei persoane care nu se zărea.

– E mai rău ca la puşcărie, a glumit unul dintre chelneri.

– De unde ştii? a rînjit un altul.

Drept era, s-a gîndit Maxwell. De unde putea şti vreunul dintre ei? Realităţile întunecate ale vieţii din închisoare n-au nici o asemănare cu o zi superbă, însorită, pe o proprietate bilionară de deasupra valurilor tivite cu alb ale Pacificului.

– George! Vaietul plîngăreţ al lui Chloe, femeia dolofană care stătea în spatele biroului la *Liliane's*, s-a răspîndit prin aer. Aşteaptă!

Cu capul în jos, prefăcîndu-se că n-a auzit vocea răcnind spre el, şi-a murmurat numele în faţa paznicului şi a intrat în dubiţă...

Chloe şi-a croit drum printre ceilalţi, reuşind să se înghesuie alături de el.

– Phii! a exclamat ea. Ce mai zi. Am obosit încă înainte de a începe!

Nările lui au fost asaltate de parfumul ieftin. Dulceag şi pătrunzător. Parfum pentru agăţare. Genul curvelor soioase pe care paznicii le vîrau prin contrabandă în închisoare pentru o compensaţie considerabilă. „Sacoşe de gunoi", aşa erau numite ele la faţa locului.

Chloe şi-a pus mîna grăsulie peste a lui.

– Să mă ai în vedere azi, George, a graseiat ea veselă. Tu te uiţi după mine şi eu după tine. Un lucru e sigur, n-am de gînd să pierd concertul. O să găsesc pentru noi locuri bune de privit. Ce părere-ţi faci?

S-a foit în scaunul ei, aplecîndu-se peste el, învăluindu-l într- o duhoare ieftină.

El n-a spus o vorbă. Chloe nu era decît o altă sursă minoră de iritaţie care va dispărea la timpul potrivit.

Doi reprezentanţi de la *Blue Cadillac Records* şi o tînără femeie aspră de la publicitate sosiseră la *L'Ermitage* gata să o însoţească pe Rafealla la Novaroen şi la concertul de seară.

Ea i-a lăsat să aştepte în hol patruzeci şi cinci de minute, făcîndu-i pe toţi trei să transpire din belşug datorită nervilor.

Pînă la urmă a apărut, purtînd pantaloni largi

kaki şi o cămaşă prăpădită, cu părul negru legat la spate. Un băiat de la hotel ţopăia în spatele ei ducînd o pungă de plastic conţinînd costumul pentru concert – o rochie neagră, simplă.

Ea nu ceruse nici artist machior, nici coafeză.

– Asta cel puţin nu-i ca toată lumea, spusese Trudie, femeia de la publicitate. N-am auzit în viaţa mea de o artistă care să nu ceară tot tacîmul.

Cei doi reprezentanţi ai companiei s-au dus să se gudure pe lîngă Rafealla în timp ce Trudie a rămas în urmă şi a analizat-o. Ce nevoie mai avea de machiaj şi de coafat cînd arăta în felul acela? Rafealla era uluitor de frumoasă, mult mai bine decît în fotografiile ei publicitare, care arătau prea puţin. De obicei era valabil inversul. Fotografiile senzuale păreau a fi făcute mai mult cu femei care arătau foarte banal în realitate. Rafealla constituia fără doar şi poate o excepţie.

– O să facem o probă de sunet de îndată ce ajungem, a zis unul dintre reprezentanţii companiei, ajutînd-o să intre în limuzină. După aceea o să aveţi cîteva ore pentru relaxare înainte de spectacol.

– Perfect, a răspuns ea liniştită.

Nu era tipul vorbăreţ, a notat Trudie.

– O să apăreţi după Bobby Mondella şi înaintea lui Kris Phoenix, a zis reprezentantul.

Rafealla n-a răspuns nimic. Bobby şi Kris. Două nume din trecutul ei. Kris şi Bobby...

Trist; măcar unul dintre ei de şi-ar aminti de ea.

Speed s-a pus pe treabă devreme. Avea uniformă. Avea maşină. Şi avea mai multe ore de pierdut.

Şi ce dacă? Tocmai rula un film nou cu Sylvester Stallone, care-l interesa. Sau poate că trebuia să-l apuce pe *Beverly Hills Cap II*. Lui Speed îi plăcea să meargă la cinema. Întîi el îşi cumpăra floricele de porumb, bomboane şi Coca-Cola. Şi cînd se aşeza în sala întunecată, cu imaginile acelea de pe ecran mai veridice decît însăşi viaţa, el *devenea* personajul pe care-l privea. Măiculiţă! El era mai escroc decît Clint, mai mascul decît Warren, mai blond decît Redford, şi mai amuzant decît Chevy.

Speed se gîndea adeseori că-şi greşise profesiunea. Trebuia să se fi făcut actor. Nu, nu actor. Vedetă de cinema. Da! Precis.

Cu un oftat de resemnare şi-a dat seama că nu era chip să se ducă azi la cinema. Prea mare riscul. Cum să lase singură limuzina Caddy? Dacă-i era furată?

Fără nici o plăcere a înţeles că orice avea de gînd să facă, trebuia să facă stînd în maşină.

S-a îndreptat spre Westwood, de unde a cumpărat ceva de mîncare, s-a oprit să ia revistele *Penthouse* şi *Playboy* şi s-a dus la plajă.

Şoferul limuzinei era un frate. Un frate artist care scrisese un scenariu şi era teribil de vorbăreţ.

– Fă-l să tacă, a mormăit Bobby spre Sara. N-am nevoie de-aşa ceva.

– Şofer, l-a întrerupt cu politeţe Sara. Domnul Mondella este foarte obosit. Ar aprecia tăcerea.

– Tăcerea! a exclamat agitat şoferul. Am scris un cîntec odată cu titlul *Tăcerea*. Dacă vreţi vi-l cînt!

– Nu! a zis Sara grăbită, gîndindu-se că n-o să mai apeleze niciodată la această companie. La urma urmei ar fi trebuit să-şi cunoască şoferii şi să nu trimită posibili viitori scenarişti – cîntăreţi – compozitori.

– Înţeleg, a zis omul pe un ton îndurerat, dar care nu arăta că înţelesese ceva, o să tac.

– Sînt sigură, a zis Sara. Dar pentru a fi şi mai sigură, a apăsat grăbită pe butonul care ridica geamul dintre locurile din spate şi şofer.

Părul aproape alb de blond al Novei Citroen era aranjat într-un coc foarte elaborat răsucit. Unghiile de la mîini şi de la picioare străluceau teribil datorită ojei stacojii. Corpul îi era înviorat bine – rezultatul unui masaj viguros – iar fardul era porţelan perfect.

Era gata cu cîteva ore prea devreme, dar ei aşa îi plăcea. Îşi pusese o cămaşă albastră de mătase şi pantaloni largi şi se gîndea la cele trei super-vedete ale cîntecului care urmau să ajungă în scurt timp la Novaroen. A zîmbit uşor amintindu-şi.

Kris Phoenix. Ce băiat rău şi fustangiu fusese.

Bobby Mondella. Ah... Bobby...

Şi Rafealla. Zîmbetul i s-a stins. Curva pe care Marcus avea poftă s-o reguleze.

Nova s-a decis să-i întîmpine pe toţi personal.

Unul dintre deliciile lui Vicki Foxe din perioada în care juca rolul de fată în casă era să asculte bîrfele din josul scărilor. Măiculiţă! Ce scandal şi gălăgie – încît pînă şi ziarul *Enquirer* părea

aproape nevinovat!

Toată lumea o invidia pe Nova Citroen. „Cnutul de oţel" îi era porecla. „În faţa ei Imelda Marcus e o pisicuţă", era opinia generală a loialului ei personal.

Marcus Citroen era privit cu un fel se admiraţie duşmănoasă. „Măcar el spune vă rog şi mulţumesc din cînd în cînd" era părerea Bertei, bucătăreasa-şefă.

Discuţiile despre practicile sexuale bizare ale Citroen-ilor erau în floare. „În sertarul lui se găsesc nişte cătuşe", le-a revelat una dintre servitoare.

„Şi au un dulap plin cu ţoale deocheate", spusese o alta.

Chiar şi Vicki găsise un dulap ascuns cu cravaşe şi lanţuri şi toate accesoriile pentru perversiuni sexuale. Nici că-i păsa. Anii ei de profesionistă o învăţaseră multe lucruri, iar unul dintre ele era să nu se mire niciodată. De altfel gîndul la Nova sau Marcus Citroen legaţi şi gata de acţiune o distra. Sado-masochismul n-o atrăgea pe ea – dar fiecare cu plăcerea sa. Vicki Foxe nu condamna niciodată pe nimeni.

Se întreba adesea ce era cu Maxwell Sicily. El nu-i făcuse nici un fel de aluzie. Cei mai mulţi bărbaţi, în faţa farmecelor ei mortale, se apucau să facă exact ca toţi dracii. Maxwell rămăsese de gheaţă. Genul ăsta de dezinteres o intriga. Care

erau planurile lui viitoare? Oare era în viaţa lui vreo femeie?

Dar măcar îi plătise un sfert din banii pe care avea să-i capete. Înţelegerea era ca el s-o contacteze în douăzeci şi patru de ore după giumbuşluc şi să-i spună de unde putea lua şi restul.

„– Da? Şi ce te face să-ţi închipui că eu am încredere în tine?“ îl întrebase bănuitoare.

„– Facem ce spun eu. Primeşti sau nu?“ îi replicase el rece, fără să clipească.

Ea îi admira pe bărbaţii hotărîţi.

„– Primesc“, îi spusese şi se puseseră pe treabă ca să afle cine era în realitate George Smith. Nu fusese prea greu. Vicki avea metodele ei.

– Te-am tot căutat, a făcut-o să tresară Tom, şeful pazei, apărînd în spatele ei în holul din faţă al casei principale.

Ea şi-a îndreptat un pic umerii, împingîndu-şi pieptul înainte, încît era gata să-i plesnească uniforma aceea fără sare şi piper.

– Şi m-ai găsit, i-a răspuns ea ţanţoşă. Ce-i pe sus?

El s-a vîrît în ea, iar răsuflarea lui urît mirositoare îi deranja nările.

– Ce-ai zice dacă eu şi cu tine am privi împreună concertul după cum ai sugerat tu? a întrebat-o cu un rînjet cu subînţeles.

– Nu fi prostuţ, i-a zis ea nevinovată. Tu lucrezi şi eu la fel. Nu-i posibil. Îmblînzindu-şi tonul a adăugat: Oricît de mult aş vrea eu.

Ochii lui s-au pironit pe sînii ei, mingi mari, numai bune de pipăit. Ştia Tom cînd era cazul că o pipiţă îl vrea şi asta îi făcuse ochi dulci săptămîni întregi. Acum era timpul potrivit să şi-o ia.

– Am descoperit un loc pentru noi ca să vedem concertul, a zis.

Părînd uimită, ea a gîngurit:

– Oh, Tom, eşti atît de isteţ! Ce excitant!

– O să fie, scumpo! a zis reuşind să se frece de ea. Nu trebuie decît să fii pregătită.

Cu o mişcare abilă, mîna ei a coborît peste umflătura grăitoare din pantalonii lui.

– Doar un bărbat adevărat mă răcoreşte pe mine jos, i-a şoptit. Ne vedem mai tîrziu, băiete!

Marcus îşi înfrînsese tentaţia de a o vizita pe Rafealla la hotel. Era nevoie să fie foarte atent. Fata îi amintea de un cal pe care-l avusese odinioară, un magnific armăsar arab care nu suporta apropierea nimănui.

Marcus îl îmblînzise pe animalul de rasă atît de excitabil. Avusese însă nevoie de multe luni de

disciplină şi răbdare extremă.

Plănuise să facă la fel cu Rafealla. Dar de data asta îşi ieşise din răbdări.

Kris Phoenix
1975

Bebeluşul scîncea – cineva ar fi putut spune că plîngea, dar Kris ştia ce era acela un scîncet.

Nu-i plăceau bebeluşii, aproape că nici în braţe nu-i putea ţine. Şi-i era clar că asta nu era treaba lui. Să vegheze asupra unui boţ mic şi mirositor cu somnul neliniştit, chiar dacă era copilul lui.

Punînd jos stiloul, a luat un ziar. Era grozav să scrie cîntece, dar numai cînd se putea concentra, dar cine se putea concentra cu un bebe care scîncea producînd un zgomot de fond care îl

distrăgea?

Willow trebuia să-şi lase serviciul, altă soluţie nu era. N-aveau decît să se descurce fără salariul ei. La naiba cu el. Avea nevoie de linişte şi pace pentru a crea şi era clar că în iadul de acasă nu putea face asta.

Casa era un apartament la subsol în Kilburn – o să iasă el oare vreodată de-acolo? – cu un dormitor prăpădit şi un living mohorît care ducea la un pic de loc verde unde ţineau două balansoare şi căruciorul copilului, un cadou mai degrabă luxos de la zgîrciţii părinţi ai lui Willow.

Kris a reflectat o clipă la formidabilii mami şi tati ai lui Willow. Domnul Wigh era manager la o bancă în Esher, iar nevrotica lui nevastă, o snoabă înrăită cu iluzii de grandoare. Nu era de mirare că Willow fugise de două ori de-acasă înainte de-a împlini şaisprezece ani, mutîndu-se pînă la urmă de tot la nouăsprezece ani, ca să facă cursuri de secretariat la colegiul din Hampstead. Părinţii îi trimiteau o indemnizaţie atît de mică, încît era forţată să lucreze o parte a zilei acolo unde o întîlnise pe Flower. Flower îi prezentase desigur pe unul celuilalt şi, înainte ca el să se dezmeticească, Willow rămăsese gravidă, iar el, fraier suburban ce era, se însurase cu fata.

Kris Phoenix – vedetă de rock. Las-o baltă! Întindeţi-i cu toţii mîna lui Kris Phoenix, soţ, tată, zăpăcitul anului.

A aruncat dezgustat ziarul cît-colo, fără a studia măcar fata goală din pagina a treia, cu ţîţele mari de puteai sprijini pe ele o halbă de bere.

– Rahat! a zis cu voce tare, iar bebeul a trecut de la scîncet la un urlet profund.

Nimic nu-i mergea ca lumea, nici măcar ceva, cît-de-cît. Cu optsprezece luni în urmă *The Wild Ones* îşi imprimaseră primul disc *Lonesome Morning*, şi toată lumea era entuziastă. Kris nu se îndoise că succesul şi tot restul se aflau la îndemînă.

Lonesome Morning a nimerit un public deloc interesat, iar la radio n-a fost difuzat.

„– Cum pot oamenii să-l cumpere dacă nu l-au auzit niciodată?“ întreba el pe oricine dorea să-l asculte.

„– Voi nu sînteţi pe nici una din listele cu cîntece“, îi spusese plin de respect Sam Rozelle.

„– Atunci spune-i blestematei de companii de discuri să pună cîntecul pe liste. Asta-i treaba lor, nu-i aşa?“

„– Toată lumea face ce-i prinde bine“, îi replicase Sam, fără a-l privi în ochi.

Kris bănuia alte cauze. Se dusese în şase magazine de discuri şi nu numai că nimeni nu ştia de existenţa discului, dar, după căutări, a descoperit că nici măcar nu-l aveau în stoc.

„– Se petrece ceva ciudat“, i se plînsese

domnului Terence, care nu dorea să audă nimic.

„– N-are nici un sens!“ spusese domnul Terence. „Încă nu v-a venit timpul. Aveţi încă nevoie de experienţă.“ Şi îi trimisese de îndată înapoi pe drumuri. Înapoi la concertele date pentru o noapte, la cafenelele greţoase de la marginea şoselei, la fetiţele ieftine, la dormitul în spatele dubei Volkswagen, hodorogită de veche ce era.

Înapoi la prima poziţie. Interdicţie de a avansa. Nici o stabilitate.

La Londra, graviditatea lui Willow progresa. Flower aducea noutăţile cînd îl vizita pe Buzz.

„Taică-su e furios“

„Mă-sa a făcut o criză de nervi“

„Willow s-a mutat acasă săptămîna trecută“

Şi, în final:

„Bătrînul vrea s-o pună să avorteze“

„– Ce?“ izbucnise Kris şi tot sîngele i se ridicase la cap. „Nici un idiot de păduche de bancă n-o să-mi elimine copilul“. Şi înainte de a-l putea opri cineva, se şi afla în tren.

Apăruse în casa părinţilor lui Willow în mijlocul nopţii. O servitoare îngrozită îl lăsase să intre înăuntru şi, imediat sosise domnul Wigh, care coborîse pe scări intenţionînd să-l arunce afară. Doamna Wigh apăruse apoi şi simulase un leşin. După aceea sosise Willow, curăţică şi doar cu o uşoară rotunjire a pîntecului sub halat:

– O să mă-nsor cu tine, i-a trîntit-o Kris.

– Ba nu, i-a întors-o domnul Wigh.

– Uită-te la noi, prietene, s-a răstit Kris.

O luase pe ea înapoi la Leeds unde se căsătoriseră la oficiul local de înregistrare cu Buzz ca martor, o Flower veşnic drogată, Ollie, Rasta şi o grămadă de puştoaice ca asistenţă.

Ceremonia de căsătorie durase mai puţin de zece minute şi, după asta, evident că s-au dus la o cafenea locală ca să se simtă bine.

În fierbinţeala momentului fusese excitant. Apoi a coborît rapid de pe culme. Ce putea face un aspirant la titlul de vedetă de rock cu o soţie şi, pe deasupra, una gravidă?

Domnul Terence se făcuse foc şi pară cînd aflase, perorînd şi înfuriindu-se, ameninţînd cu ruperea contractului, punîndu-i pe toţi să jure că vor ţine secretul.

– Nimeni nu trebuie să afle despre asta. Absolut nimeni, le spusese de mai multe ori. Iar dacă cineva descoperă, să negaţi. Mă auziţi? Asta nu s-a petrecut niciodată, este doar o prietenă.

Aparent, pe calea aleasă de a deveni vedete de rock prietenele puteau fi acceptate, soţiile nu.

Willow fusese de acord să nu poarte verighetă. Nici nu-i cumpărase vreuna. De unde bani?

Cînd domnul Terence se calmase, luase situaţia în mînă, găsindu-le apartamentul mobilat

în Kilburn şi-i avansase lui Kris banii pentru a-l plăti.

– O să-i iau înapoi din drepturile tale de autor al cîntecului, îi spusese cu ţîfnă.

– Care drepturi de autor? N-am încă nici un blestemat de cîntec public – numai *Lonesome Morning*, iar ăsta s-a născut mort, îi replicase Kris.

– A, nu ţi-am spus? zisese cam vag domnul Terence. Del Delgardo şi grupul *Nightmares* l-au auzit, le-a plăcut cîntecul şi şi-au tras şi ei o versiune personală. O să iasă pe piaţă în America săptămîna viitoare.

– Nu, nu mi-aţi spus. Kris era furios. Se simţea trădat.

Lonesome Morning interpretat de Del Delgardo şi *Nightmares* a fost o bombă, urcînd pe locul trei în Statele Unite şi pe un valoros loc doi în Anglia.

Mîndru de cîntec, Kris ar fi preferat ca şlagărul să le fi aparţinut lor, formaţiei *The Wild Ones*. Totuşi, după ce şi-a depăşit furia iniţială, a avut un sentiment de satisfacţie pentru el şi Ollie, care scrisese muzica pe versurile lui. Frumos ar fi fost ca domnul Terence să le fi cerut permisiunea înainte de a încredinţa cîntecul altcuiva. Era un şlagăr, la urma urmei.

Cel mai enervant era că atunci cînd interpretau ei cîntecul pe vreo scenă, toată lumea credea că se luau după succesul discografic al lui Del

Delgardo şi *Nightmares,* deşi Kris anunţa că putea fi cumpărat şi discul original cu *The Wild Ones*.

Degeaba. Nimeni nu le cumpăra discul. Sau poate că nu reuşeau să- l găsească.

Cu Willow instalată în apartament, Kris avea măcar un loc unde să se ducă o dată pe lună, la sfîrşitul cîte unei săptămîni cînd reuşea să se întoarcă în Londra. Era plăcut să nu fie chiar permanent pe drumuri. Willow putea face mîncare şi îl îngrijea. Era drăguţă, curată şi iubitoare. Ce-şi putea dori mai mult un bărbat?

Totodată se mărea cu fiecare zi care trecea, burta îi creştea precum un pepene gata să explodeze.

Fireşte, trebuia s-o prezinte familiei lui. Mama s-a comportat perfect, dar surorile lui amîndouă au speriat-o povestindu-i tot felul de lucruri neplăcute despre el. Fratele Brian a rînjit ironic.

– Cum ai reuşit să te însori tocmai *tu* cu fata unui manager de bancă? Era impresionat, deşi n-ar fi dorit.

– Doar datorită unui organ mare, pot să-ţi spun, îi replicase Kris cu nonşalanţă. Ruşine că nu e la fel şi la restul familiei.

– Nu eşti bun la nimic, a mîrîit Brian, privindu-l furios. De ce nu laşi deoparte cheful ăsta stupid pentru cîntat ca să te apuci de o meserie adevărată, de viitor?

– De ce nu te dai cu fundul de pămînt? Familie. Încerca să se ţină departe de ei.

Cînd Willow născuse el cînta la Glasgow în faţa unui public foarte apreciativ de fete care chelălăiau de plăcere. *The Wild Ones* avea cu adevărat mulţi simpatizanţi în ciuda discului nevîndut, fără agent de publicitate şi fără a avea speranţa unor locuri fixe pentru concerte.

Avis o dusese pe Willow la spital cu taxiul. Le telefonase constipaţilor de Wigh, care apăruseră din Esher în dimineaţa următoare. Pînă cînd se întorsese Kris din Scoţia, era tatăl unui băieţel de trei kilograme. Willow stătea în patul de spital înconjurată de gureşa Avis, de drogata de Flower şi de domnul şi doamna Wigh cu buzele cusute parcă. Un grup perfect. Din acea clipă, Kris se simţise prins complet în cursă.

L-au numit pe bebeluş Peter (după bunicul lui Willow) John (după tatăl lui Kris) Buddy (în semn de respect pentru Buddy Holly – unul dintre eroii personali ai lui Kris). Totuşi Peter John Buddy nu fusese niciodată strigat cu nici unul dintre aceste nume. Porecla lui era Bo, Baby Bo.

El rămăsese cu ei timp de paisprezece luni şi în vremea asta *The Wild Ones* se dezbinase temporar. Rasta făcea un turneu prin Europa cu o orchestră germană de rock and roll, care-i avansase o ofertă, iar el n-o refuzase. Buzz se cărase cu Flower la Ibiza, o insulă măruntă din apro-

pierea Spaniei, unde-şi luase o slujbă de chelner şi chitarist într-un restaurant local. Iar Ollie se concentra asupra compoziţiei de noi cîntece, în timp ce Kris se străduia să scrie textul.

Au vîndut unele dintre cîntecele lor, dîndu-i posibilitatea domnului Terence să încaseze un procent mărişor. Dar cele mai bune compoziţii le păstraseră pentru cînd se va forma iar grupul *The Wild Ones.*

Domnul Terence era furios că grupul se despărţise, dar cum ei bătuseră destul drumurile, îşi dădea seama că se săturaseră şi aveau nevoie să facă alte treburi o bucată de vreme, aşa că nu se opunea prea tare.

– Cînd o să fim din nou împreună, l-a informat Kris, o s-o facem omeneşte. Fără să ne fîţîim prin împrejurimi. Şi dacă nu puteţi face asta pentru noi, o să găsim pe cineva care poate.

– Să nu uităm că avem un contract, a spus înţepător domnul Terence. Un contract legal.

– Îl bag în mă-sa de contract împreună cu dumneavoastră, a răcnit Kris. Ne-aţi vîndut dincolo cu *Lonesome Morning* şi-asta n-o să se mai întîmple încă o dată.

– Cum îndrăzneşti? V-am ajutat cînd eraţi nişte băieţi fără nici un rost. V-am dat bani şi un acoperiş deasupra capului, m-am îngrijit de problemele voastre personale. Am...

Kris a ridicat o mînă ameninţător, oprind

efuziunile domnului Terence.

– Ştiu toate astea, a spus. Şi, credeţi-mă, vă sîntem recunoscători. Dar n-avem intenţia să mai risipim nici o zi tîrîndu-ne fundurile prin oraşe prăpădite, cîntînd pentru spectatori de doi bani care habar n-au de rafinamente. Vreau să ne afirmăm.

Kris alcătuise această micuţă cuvîntare în urmă cu trei luni şi înţelegea să se ţină de fiecare vorbuliţă. Avea douăzeci şi şase de ani, mai mergea. Temuta vîrstă de treizeci era doar la o distanţă de patru ani şi el era hotărît să rezolve ceva pînă atunci. Grupul *The Wild Ones* era bun şi el ştia asta. Doamne! Dorea succesul atît de tare, încît îi simţea gustul în fiecare dimineaţă cînd se trezea şi în fiecare seară cînd mergea la culcare.

Plînsul copilului se înteţea. L-a ridicat vioi pe copil în braţe, legănîndu-l stîngaci. Ridicînd bebeluşul şi-a reamintit că, de cînd născuse, Willow nu mai avea poftă să facă dragoste. Zăcea inertă, înţepenită, cu entuziasmul unui peşte mort.

Bo s-a oprit ca prin miracol din plîns şi s-a pus fericit pe gîngurit. Kris şi-a purtat fiul pe deasupra mesei şi l-a aşezat pe un prosop curat. Mutînd băieţelul, s-a holbat în jos şi la podoabele lui de Phoenix. Se vedea clar că Baby Bo dobîndise o moştenire de preţ.

Kris a rînjit exact în clipa în care un jet pe pipi

l-a izbit în ochiul stîng.

– Nu ştiu, a zis Willow, încruntîndu-se îngrijorată. Ce facem cu microbii, apa şi căldura mare?

Kris tocmai sugerase o bine-venită vacanţă de familie la Ibiza cu Buzz şi Flower, iar ea bolborosea despre microbi şi căldură. Avea noroc că-i lua în consideraţie pe ea şi pe copil. Deştept ar fi fost dacă îi lăsa acolo şi se ducea să vorbească singur cu Buzz despre refacerea grupului. Sosise vremea ca grupul *The Wild Ones* să se reunească. Deja îl contactase pe Rasta care dorea să vină. Şi Ollie aştepta cu nerăbdare. Aveau o grămadă de cîntece-dinamită, iar Kris n-avea îndoieli că de astă dată va ieşi ceva. Nu mai avea nevoie decît de Buzz.

Nu-i spusese veştile bune domnului Terence. Voia înainte să se asigure de Buzz şi ştia că pe leneşul ăla nu-l putea prinde în plasă decît dacă vorbea cu el faţă în faţă.

Ideea vacanţei părea perfectă. Biletele de avion spre Ibiza costau ieftin, iar Buzz îi spusese că puteau sta cu el şi cu Flower oricît ar fi dorit. Kris crezuse că Willow o să fie încîntată. Dar de unde atîta noroc?

– Hai, fetiţo, se alintase el. O să fie nostim.

– Pentru tine, a scuturat ea din cap. Eu o să am grijă de copil tot timpul.

– Vom împărţi amîndoi grija.

– Asta spui acum, dar te cunosc eu.

– Nu, nu mă cunoşti. A apucat-o jucăuş de încheietura mîinii. Era în permanenţă excitat. Poate pentru că Willow încerca să limiteze aventurile lor sexuale la una pe săptămînă, ceea ce era de şase ori mai puţin decît avea el nevoie. Înainte de a se căsători avea parte de sex în fiecare zi. Oare căsătoria trebuie să te oblige la anumite lucruri?

A apucat-o cu mîna de sînul drept.

Ea a încercat să se ferească, dar el o ţinea strîns de mînă.

– Încetează, Kris, s-a revoltat.

– De ce? Sîntem o pereche respectabilă şi cu vechime de oameni căsătoriţi, a zis vîrîndu-şi mîna pe sub bluza ei, bîjbîind sub sutien ca o cîrtiţă.

– Am zis să încetezi, a repetat ea cu vocea mai ţipătoare acum. Este mijlocul după-amiezei.

El avea o intenţie clară şi nu voia să renunţe, ci doar să şi-o îndeplinească. Trăgîndu-i mîna în jos spre organul înverşunat i-a spus:

– Simţi asta? Nu-mi pasă ce perioadă a zilei este, mă-sa pe gheaţă!

– Nu înjura.

– De ce?

– E grosolan.

– Aşa sînt eu. Nu te-ai măritat cu blestematul de Prinţ de Wales, ştii asta.

I-a desfăcut brutal bluza şi sutienul, în timp ce ea a rămas nemişcată în mijlocul camerei ca o martiră gata să fie sacrificată.

Lui nu-i păsa. Era prea încărcat. Era preocupat să se decidă dacă să sugă una dintre apetisantele ei ţîţe sau să prefere ţinta...

Ţîţele au obţinut cîştig de cauză. Era mai plăcut şi pentru el dacă-i făcea şi ei plăcere şi constatase că niciodată nu se opunea la mîngîierile şi ciupiturile din zona aceea.

Aşa că au rămas amîndoi acolo, cu Kris prelucrînd-o pe ea cu grijă ca s-o aducă pînă la momentul cel mare.

Pînă la urmă ea l-a lăsat, alunecînd spre podea cu un mic geamăt de acceptare.

Trăgîndu-i chiloţii în jos s-a simţit ca acasă. Era cam repede, dar măcar satisfăcător.

– O să mergem la Ibiza, i-a spus cu hotărîre. Fă bagajele, că plecăm. Bine, fetiţo?

Rafealla
1975

– Îţi aduci aminte cînd ai încercat să te sinucizi? a zis Odile Ronet. Ca şi Rafealla, vorbea două limbi la fel de bine; în engleza ei nu era nici o urmă de accent franţuzesc.

– Îţi aminteşti cînd tu ai încercat s-o sfîrşeşti? i-a întors-o rapid Rafealla.

– Hmmm... Odile a dat din umeri. Nici una din noi n-a dus-o pînă la capăt, nu-i aşa?

– Slavă Domnului! a exclamat Rafealla.

– Desigur ar fi fost o mare pierdere, a afirmat Odile admirîndu- şi înfăţişarea suplă în oglinda

înaltă.

Odile venise în vizită de la Paris. Cu toate că ea şi Rafealla trăiau acum în ţări diferite, petrecuseră aproape fiecare vară împreună, împărţind de regulă acest timp între cele două familii.

Isabella, mama lui Odile, se măritase şi ea din nou.

– Da, a aprobat-o Rafealla, stînd alături de prietena ei încît să se vadă amîndouă.

Două fete de cincisprezece ani în aşteptarea aventurii. Amîndouă cu picioare lungi şi cam nărăvaşe. Amîndouă atrăgătoare, promiţătoare pentru ceea ce vor face în viitor. Dar aici asemănarea lor lua sfîrşit. Rafealla era negricioasă, Odile blondă. Rafealla arăta teribil de exotic, Odile era pur şi simplu drăguţă.

Erau cele mai bune prietene, fără nici un secret care să le separe. Împărţeau mai mult decît o prietenie – împărţeau o tragedie pe care n-o puteau uita niciodată.

– Sînii mei sînt mai mari decît ai tăi, a anunţat-o Odile scoţîndu-şi pieptul în afară pentru a le spori efectul.

– Ba nu sînt, a obiectat Rafealla încordată.

– Ba sînt sigur.

– Ba sigur nu!

– Uită-te. Odile şi-a ridicat tricoul expunîndu-şi sînii mici şi tari, nereţinuţi de nici un sutien.

– Ha! a exclamat Rafealla descheindu-şi bluza. Uită-te aici!

– Fabulos! a exclamat o voce masculină din prag. Fantastic de fabulos!

– Rupert, împuţitule mic, a ţipat ea trăgîndu-şi la loc bluza, în timp ce şi Odile făcea acelaşi lucru cu tricoul. Ţi-am spus să nu intri niciodată în camera mea fără a bate. Niciodată!

– Uşa era întredeschisă, i-a explicat Rupert Egerton, fiul şi moştenitorul lui Cyrus, Lord Egerton, magnatul ziarelor.

– Şi ce? a răcnit furioasă Rafealla. La dracu', ce-i cu asta?

– Hmm... şi ce faceţi voi două totuşi comparîndu-vă lucruşoarele? Pereche de lesbiene, aşa cred.

– Du-te dracului, Egerton.

– Ba n-o să mă duc. Rupert s-a aşezat pe marginea patului. Sînt plictisit.

La nouăsprezece ani, Rupert era o plăcută şi mai tînără imagine a tatălui său, a bunicului şi a străbunicului lui. Vechile portrete împodobeau holurile castelului Egerton. Moştenise totul. Era înalt şi şmecheros, cu un ciuf de păr roşu şi lucios, cu sute de pistrui pe pielea albă ca pergamentul, cu trăsături ascuţite de patrician. Singurul lucru pe care nu-l moştenise era bîlbîiala familiei.

Cînd Anna, mama Rafeallei se măritase cu

tatăl lui Rupert, Cyrus, Rafealla crezuse că o să moară. Un an întreg refuzase să bage în seamă existenţa lui Rupert – pînă într-o zi cînd călărea prin împrejurimile castelului Egerton, iar Rupert apăruse în spatele ei pe calul lui, o speriase şi-l făcuse pe calul ei să-şi ridice copitele din faţă în aer, iar ea căzuse jos.

– Te urăsc! ţipase ea. Tîmpitule pistruiat!

– Şi eu simt la fel, domnişorică, i-o întorsese el tot ţipînd. Eşti o îngrămădită şi-o încrezută. Mai bine nu veneai aici niciodată.

Rafealla izbucnise în lacrimi. Avea treisprezece ani şi el era un găligan de şaptesprezece. Niciodată nu-i trecuse prin minte că nici el nu-i dorea prezenţa.

După acest mic incident ei au început să-şi vorbească, la început fără mare bunăvoinţă, dar curînd au descoperit că au unele lucruri în comun, precum călăria şi discurile de jazz şi o ură pentru budincile bucătarului. Într-o noapte au stat în marea sală de gimnastică şi au început să discute despre supărarea şi durerea lor de a-şi fi pierdut pe unul dintre părinţi. Mama lui Rupert se înecase într-un accident cu barca cînd el avea şapte ani – exact aceeaşi vîrstă cu Rafealla cînd îşi pierduse tatăl datorită bombei unui terorist.

Dintr-odată s-au simţit apropiaţi şi din acel moment Rafealla şi-a iubit fratele vitreg de parcă

i-ar fi fost frate adevărat. Desigur, chiar şi în această calitate, el putea uneori deveni cu totul nesuferit şi acum era una dintre zilele acelea:

– Rupert, i-a spus Rafealla cu brutalitate. Nu-mi pasă dacă te plictiseşti, cu adevărat nu-mi pasă. Odile şi cu mine de-abia de ne-am putut vedea una pe alta, deci fii drăguţ şi du-te să te plictiseşti oriunde altundeva.

– Da, a fost Odile de acord. De ce nu te duci să citeşti revista *National Geographic*?

– Nimeni nu mai citeşte aşa ceva. Nu atunci cînd poţi vedea acasă nişte sîni omeneşti, albi – mă rog, în majoritate albi.

– Du-te dracului, Egerton, a repetat Rafealla cu un gest care-i întărea fraza.

– Hmm... tocmai cînd mă gîndeam că v-aş putea trata ca pe două tinere doamne cu o noapte în oraşul Londra, a zis el ofensat, ridicîndu-se şi îndreptîndu-se spre uşă. Bineînţeles, dacă doriţi să vă las... S-a răsucit ca să le audă răspunsul.

– Adevărat? I-a întrebat Rafealla bănuitoare.

Nu voia să-l creadă, iar el să le lase baltă în ultimul moment.

– Nu fac invitaţii neserioase, a zis jignit.

– Ba da, faci, l-a contrazis Rafealla.

– Precis că nu.

– Copii! i-a întrerupt Odile. Să nu pierdem vremea contrazicîndu-ne. O noapte la Londra

sună divin. Răspunsul e da, Rupert. Da. Da. Da.

Rafeallei îi plăcea să meargă la Londra, deşi se ducea doar ziua cu mama ei. Luau întotdeauna prînzul la *Harrods*, făceau cumpărături pe aglomeratele străzi Knightsbridge şi apoi savurau un ceai delicios la *Fortnum and Mason.* Uneori Lord Egerton venea să le întîlnească şi luau cina la *Wheelers*, restaurantul lui favorit din Old Compton Street, unde Rafealla comanda întotdeauna salată de crabi.

O dată sau de două ori ea chiulise de la şcoală, luase trenul şi vizitase Londra cu o prietenă. Străbătuseră în sus şi în jos Kings Road admirînd parada de modă „punk" cu părul ţepos purpuriu şi verde, machiajul ciudat şi veşmintele nefireşti şi – pe Sloane Rangers – , fetele bine educate, bogate şi din părinţi influenţi, în pulovere elegante, cu perle şi pantofi fini, de la *Gucci*.

După ce priviseră parada de modă petrecuseră ore în şir privind albumele de discuri la *W.H. Smith* înainte de a se duce acasă.

Londra lui Rupert era cu totul altfel. El le-a dus la *San Lorenzo*, un restaurant italian din Beauchamp Place, care era foarte la modă şi unde se

părea că se cunoştea cu toată lumea.

Mara, proprietăreasa primitoare, l-a ciupt drăgăstos de sub bărbie.

– Îţi plac mai tinerele, nu, Rupert? îl întrebase făcîndu-i cu ochiul.

– Asta e *sora* mea, Mara, îi răspunsese el cu reproş. Rafealla, spune-i „bună“ măreţei Mara. Ea ţine locul ăsta cu o mînă de fier. Cu toţii sîntem terorizaţi de ea.

Rafealla strîngea diferite mîini cu timiditate.

– *Sora* ta, Egerton? a zis un tînăr înalt cu un zîmbet pasiv. De cînd ai tu o soră?

– De cînd s-a recăsătorit tata, i-a replicat Rupert. Rafealla, e Eddie Mafair – de felul lui un chin şi băgat în treburi necurate. Şi, Eddie – aceasta e Odile Ronet. Jos labele! Într-o zi o să mă însor cu fata asta.

Rafealla şi Odile au schimbat priviri uluite.

– Nu ţi-am spus? a zis neglijent Rupert, trăgînd cu coada ochiului spre Odile. Trebuie că am avut minţile rătăcite, precis.

La cină au mîncat salată de ciuperci şi paste cu raci, apoi au luat *zabaglione,* o minunată cremă ca desert. Rafealla a observat două vedete de cinema de la Hollywood, un jucător de tenis de talie mondială, mai mulţi actori englezi şi l-a descoperit şi pe Del Delgardo, solistul de la *Nightmares*.

– Cred că visez! l-a şoptit Rafealla. Nu că Del

Delgardo e chipeş?

– Urît, a replicat Odile dînd uşor din umeri. Cu dinţii ăia!

– Cui îi pasă de dinţii lui? Tot restul e perfect!

– De unde ştii tu?

– Pot visa, nu?

Odile s-a strîmbat.

– E bătrîn. Trebuie să aibă măcar treizeci de ani.

– Asta nu-nseamnă bătrîn.

– Cu un picior în groapă, dragă.

Uneori şi cea mai bună prietenă te calcă pe nervi. Rafealla i-a aruncat lui Odile o privire încruntată.

După cină Eddie Mafair a reapărut şi a luat loc la masa lor.

– O să mergem toţi la *Annabel's*, a zis. De ce nu veniţi şi voi cu noi?

– Putem? au întrebat la unison Rafealla şi Odile, întorcîndu-se cu speranţă spre Rupert.

– Nu ştiu. El a dat din cap. Cred c-ar trebui să vă duc acasă.

– De ce? l-a întrebat neliniştită Rafealla. Îl considera pe Eddie foarte atractiv şi nu-şi putea închipui nimic mai grozav decît să-şi petreacă restul serii cu el. Mama mea şi tatăl tău sînt plecaţi în weekend-ul ăsta. Nimeni nu ne aşteaptă.

– Adevărat, a zis el.

– Atunci? au întrebat cele două fete.

– Perfect, s-a hotărît el. Dar amîndouă trebuie să nu cereţi prea multe, n-am prea mulţi bani.

Annabel's i-a prezentat Rafeallei o lume pe care n-o mai văzuse pînă atunci. Era un club de noapte sofisticat, la care se asculta o muzică bună cu Beatles, David Bowie, Aretha Franklin, Jefferson Lionacre, Gary Glitter, Olivia Newton-John, Del Delgardo şi *Nightmares* – un grup mixt – numai discurile lor se auzeau din difuzoarele puternice de deasupra unui ring de dans supra-aglomerat.

– Oh, ce-mi mai plac discotecile! a exclamat Odile cu un zîmbet de delectare. Am fost la *Clubul* de la Paris, ştiţi? Mama m-a dus acolo pentru cea de-a cincisprezecea aniversare a mea.

Rupert şi-a ridicat sprîncenele de parcă doar atunci şi-ar fi dat seama cît de tinere erau fetele.

– Pentru Dumnezeu, a şuierat el, dacă vă întreabă cineva, amîndouă aveţi optsprezece ani.

– Da, Rupert, a zis ascultătoare Odile.

– Iar eu am douăzeci şi unu, a adăugat stîngaci.

Rafealla a dat din cap cercetînd locul cu privirea.

– Cîţi ani are Eddie? a întrebat cu nevino-

văţie.

– Prea bătrîn pentru tine, a izbucnit el.

S-au alăturat lui Eddie Mafair şi prietenilor lui. Toate fetele de la masă semănau cu cele din Sloane Rangers pe care Rafealla le observase defilînd în Knightsbridge şi Kings Road. Era încîntată că-şi pusese o cămaşă scurtă, neagră, şi un pulover alb-măcar arăta deosebit şi, desigur, mai mare de cincisprezece ani.

– Puţină şampanie? i-a oferit Eddie, umplîndu-i deja paharul cu lichidul spumos.

Ea s-a gîndit că şi el o plăcea şi a simţit un fior de excitaţie. Rupert era departe de masă cu Odile lîngă el, aşa că era în siguranţă. A luat de încercare o înghiţitură. Avea un gust minunat.

– Bea. Aşa, fata mea, a încurajat-o Eddie, privind-o drept în ochi.

Ea i-a studiat chipul. Avea trăsături fine, frumoase, smead la faţă, cu părul castaniu deschis, lung. Era îmbrăcat într-un pulover albastru, neglijent, o cămaşă albă, pantaloni negri şi o cravată albastră cu roşu, în dungi. S-a gîndit că avea poate doar un an şi ceva mai mult decît Rupert.

– Eddie, a behăit fata „Sloane Ranger“ care stătea în cealaltă parte a lui, hai să ţopăim sub lumină.

– Trebuie să mă scuzi, Fiona. Acum i-am promis dansul Rafeallei.

Fiona s-a strîmbat nu prea drăguţ.

– Pisici! Pur şi simplu îi ador pe *The Who*.

Rafealla şi-a înăbuşit rîsul. Nu şi-o putea imagina pe Fiona adorînd nimic altceva în afara unei plimbări la ţară cu un Labrador gîfîind lîngă piciorul ei.

– De ce rîzi? a întrebat-o Eddie.

– De nimic.

El a luat-o de mînă şi s-a ridicat.

– O să dansăm?

– Pur şi simplu îi ador pe *The Who*, s-a maimuţărit ea.

– Acum, acum, a calmat-o el cu un zîmbet amuzat.

Au dansat tot timpul. Slow, dansuri ritmate, samba, chiar şi un vals! Pînă cînd la unu şi treizeci un Rupert mai degrabă iritat a insistat să le conducă acasă.

– Vreau să te mai văd, i-a şoptit la ureche Eddie Mafair cînd s- au despărţit. Foarte, foarte curînd. O să te sun.

Ea a încuviinţat, conştientă de faptul că mama ei o să se opună foarte tare ca un bărbat mai vîrstnic şi sofisticat să o sune pentru o întîlnire. Ei i se dădea voie să meargă la cinema cu un grup de fete şi băieţi, dar atît. Spre necazul ei nu fusese sărutată decît o dată şi nu fusese mare lucru. Băiatul respectiv era unul din ajutoarele grădinarului. Arăta binişor, dar cu un dinte

înnegrit în faţă şi un deget lipsă, iar asta o deranjase.

Odile murea de curiozitate, dar a reuşit să se abţină pînă au ajuns acasă şi Rupert a plecat în camera lui.

– Povesteşte! a exclamat. Spune-mi totul! Şi nu omite nimic.

Rafealla şi-a dat seama că nu era prea mult de spus. La urma urmei, nu făcuse decît să danseze.

– El vrea să-mi telefoneze, a zis fără convingere.

– Sigur că o va face, s-a entuziasmat Odile. Şi probabil că o să vrea să facă nebuneşte, pasional, dragoste cu tine.

– Nu ştiu.

– Trebuie să ştii.

– Cum?

Odile şi-a rotit ochii.

– Ai dansat toate dansurile alea lente cu el... A şovăit, apoi a îndrăznit. El era... ştii tu... tare?

– Ce întrebare!

– Bine, era sau nu?

Rafealla simţea ce-o să urmeze. Era sigură că se înroşise, deşi Odile era cea mai bună prietenă a ei şi-şi povesteau totul.

– Da, a zis pînă la urmă. Era întărit ca un sergent la parada de instrucţie!

– Doamne! a zis Odile, leşinînd de rîs. Şi o să

ieşi cu el în oraş dacă o să telefoneze?

– Da, a replicat Rafealla nesigură. De ce n-aş face-o?

Bobby Mondella
1975

– Nu, a zis Bobby.

– Eşti încăpăţînat al dracului, i-a replicat Sharleen trăgînd nervoasă din ţigară. De ce nu?

– Am discutat asta de o sută de ori, a zis moale. Ştii ce simt. Îi datorez loialitate Amerikăi Allen.

– La dracu'! Sharleen şi-a strivit ţigara într-o scrumieră de cristal. *Blue Cadillac* şi Marcus pot face mult mai multe pentru tine. De ce nu vrei să înţelegi?

– Pentru că greşeşti, i-a replicat cu calm. *Soul*

On Soul a fost o companie foarte bună cu mine.

– Nu te-a făcut să obţii locul unu în topuri, a zis ea, alegîndu-şi o altă ţigară dintr-o cutie preţioasă de argint aflată pe o măsuţă scumpă de mahon. Ce spui despre asta?

– Ştii ceva? a zis el blînd. O să-ţi ruinezi vocea dacă o să continui să fumezi chestiile alea.

– Nu despre asta vorbeam, l-a ironizat ea. Nu vrei să admiţi că *Soul On Soul* este un peşte mic într-o baltă mare, iar *Blue Cadillac* cu Marcus Citroen este un blestemat de rechin.

– Oh, da, sîntem de acord, el este un rechin, a zis liniştit Bobby.

– Nu l-ai întîlnit măcar o dată, l-a acuzat. Nu considera că puterea înseamnă în mod necesar ceva rău.

El s-a uitat la femeie. În doi ani şi jumătate se schimbase considerabil. Nu mai avea ochii măriţi, nu mai era fata entuziastă pe care o întîlnise la început, acum era o femeie plăcută de douăzeci şi nouă de ani. Drăguţă-da. Vulnerabilă-nu. Iubitoare-da. Dar numai cînd îi puteai oferi ceva ce-şi dorea ea.

Continua să fie prietenul ei. Tot o mai iubea, dar nu era sigur că o mai plăcea la fel de tare.

– Am vorbit ieri cu Rocket, i-a spus ca să schimbe subiectul.

– Bastardul ăla! a izbucnit ea.

Cînd devenise Rocket „bastardul ăla"? În ziua

în care îl înşelase ea? Sau în ziua în care el se căsătorise cu Roman Vanders, o actriţă de culoare cu zece ani mai în vîrstă ca el?

– Presupun că nu vrei să afli ce face.

– Bobby. S-a aplecat spre el ca să-l convingă, atît de aproape că el îi putea studia machiajul perfect şi-şi dădea seama de nefericirea din ochii ei. Tot ce doresc eu e să faci parte din familia lui *Blue Cadillac*. E bine pentru tine. Eu ştiu asta. Şi gîndeşte-te cît de măreţ o să fie cînd eu şi cu tine vom putea lucra împreună. Tare mi-ar mai plăcea să scot un album cu tine.

– O s-o întreb pe Amerika. Poate că ea o să te cheme la *Soul On Soul* şi o să facem ceva acolo.

Sharleen şi-a luat o expresie uluită.

– Imposibil.

– De ce?

– Nu fi ridicol. S-a ridicat de pe canapea şi s-a îndreptat spre uşile în stil francez din apartamentul ei situat în Park Avenue. Marcus Citroen plătea chiria. Marcus Citroen stăpînea fiecare bucăţică din Sharleen.

Dînd uşile de perete, ea a ieşit pe terasă. A întîmpinat-o o vedere panoramică a New York-ului pînă la periferie.

– Vino afară, Bobby, l-a strigat. Vino ca să vezi ce pierzi.

Singurul lucru pe care-l pierdea el era o femeie din viaţa lui, iar Sharleen n-avea să mai

dureze mult.

Urmînd-o afară, a trebuit să admită că era o panoramă impresionantă. Dar ce tip de femeie se vindea pe sine pentru o panoramă şi cîteva discuri cu şlagăre?

Oh, da, Marcus se ţinuse de promisiune. Sharleen era o vedetă în devenire şi ei îi plăcea asta. În sinea lui, Bobby se gîndea că imprimările ei erau ceva de doi bani. Sharleen nu avusese niciodată cea mai grozavă voce din lume, dar era dotată cu suflet şi simţire profundă. Acum ea cînta cam sacadat. Asta nu părea a fi important. Publicul o iubea şi făcuse din ea în acelaşi timp cu Marcus Citroen ceea ce era acum.

Nu se simţea bine pe terasă.

– Trebuie să mă duc, a spus trăgîndu-şi gulerul de la jachetă.

– Nu poţi sta la cină? l-a întrebat ea, cu o undă de dezamăgire în voce.

– N-am prevăzut asta. Am întîlnire cu Amerika.

– Desigur. Femeia s-a întors în apartament, iar el a urmat-o. Brusc s-a întors spre el. Te culci cu ea?

– Asta nu te priveşte, doamnă, i-a replicat uşor enervat.

– E evident că are un ascendent asupra ta. Altfel cum ai refuza cea mai bună ofertă din viaţa ta.

– Datorită unui lucru mărunt numit loialitate.

L-O-I-A-L-I-T-A-T-E. Aminteşte-ţi cuvîntul ăsta – s-ar putea să ai nevoie de el într-o zi.

Mai tîrziu i-a întîlnit pe Rocket şi pe nevasta lui, Roman, la un restaurant în Village, faimos pentru puii preparaţi ca în Sud, cu mazăre neagră.

Rocket arăta bine. I se potrivea faima de actor în stilul Metoda New-York. Era tot scund, negricios şi morocănos. Dar acum era sigur pe sine, avea stil şi suficient succes cît să-şi selecteze rolurile. Era cerut şi asta îi făcea o plăcere imensă.

Roman era o negresă serioasă cu o reputaţie excelentă de actriţă de caracter. Se întîlniseră în Georgia, cu ocazia unor filmări exterioare. Bobby îl suspecta şi acum pe Rocket că se însurase cu ea ca să se răzbune pe Sharleen.

Îşi amintea de noaptea rupturii cu un gust de cocleală în gură. Sharleen se vedea cu Marcus Citroen de săptămîni în şir, sosind acasă dimineaţa devreme, drogată şi ursuză. Bobby nu ştia ce să facă. Pînă la urmă cedase şi îl sunase pe Rocket la Los Angeles, spunîndu-i că era o problemă.

– Mai rămîn două zile şi mă-ntorc, zisese Rocket încrezător. Nu-i nici o problemă.

E-adevărat că se întorsese. La timp ca s-o întîmpine pe Sharleen care revenea acasă la şase dimineaţa.

Răcniseră unul la celălalt timp de două ore, făcuseră dragoste alte două ore şi apoi, cînd

Rocket şi Bobby se duseseră jos la magazinul din colţ să ia ceva rece de mîncare şi salată de cartofi pentru prînz, Rocket i-a spus că totul era grozav, că lui Sharleen îi părea rău, iar ei se iubeau la fel de tare ca întotdeauna.

Cineva uitase însă să-i spună acest lucru şi lui Sharleen. Cînd se întorseseră acasă cu mîncarea, ea împachetase şi plecase, graţie lui Marcus Citroen care-i trimisese o maşină cu şofer. Rocket jurase că n-o s-o ierte niciodată.

Amerika s-a întîlnit cu ei la restaurant cînd beau cafeaua. Era plină de entuziasm pentru noul disc „single“ al lui Bobby, care urca în mod constant pe listele cu muzică neagră.

– Ar fi senzaţional dacă ar ocupa locul de deasupra, a spus el gîndindu-se la ce zisese Sharleen.

Amerika a scuturat din cap.

– Cel mai greu lucru din lume. Poţi număra pe degetele unei mîini artiştii negri care au fost pe primul loc.

– Stevie Wonder.

– Dionne Warwick, s-a băgat şi Roman.

– Johnny Mathis, a zis Rocket.

– Vorbim despre cîntăreţii din „curentele

principale" aici, a zis Amerika. Bobby Mondella este *„soul"* pur. El are un public de culoare care îl apreciază teribil. Dar asta nu-i suficient, nu-i aşa?

Pentru prima oară Bobby s-a gîndit că probabil nu era suficient.

– Ia te uită, băiete – cum de nu te-am văzut noi niciodată? Taci, nu spune nimic. Ce zici de purtarea ta faţă de drăguţa ta verişoară, Fanni? Ai o memorie scurtă sau ce? Femeia asta a făcut totul pentru tine cînd erai un nimic. De-atîta vreme să n-auzim o vorbă de la tine. Ce zici de-asta, băiete?

Vocea bubuitoare de la celălalt capăt al firului era fără îndoială a lui Ernest Crystal.

– Să nu-mi spui mie „băiete", i-a spus Bobby cu ură, întrebîndu- se cum de îndrăznea Ernest să-l inoportuneze după şapte ani de tăcere. Ce dracu' vrei?

– Ce vreau? Ce vreau? Vocea lui Ernest s-a ridicat pînă la un nivel de falset, ultragiată. Ai o familie, băiete. Rude care se îngrijorează pentru tine.

Sigur. Cînd plecase de la Fanni şi Ernest, el crezuse că or să rămînă în legătură. Dar nici unul din ei nu-i arătase nici un interes şi de aceea

încetase să le mai dea telefoane.

– De unde-ai luat numărul meu? l-a întrebat cu resemnare.

– Mi l-a dat compania ta de discuri – de îndată ce le-am spus că sînt dragul tău unchi.

– Ce anume al meu? a explodat Bobby.

– O rudă, sînt o rudă, băiete.

– N-ai auzit ce ţi-am spus la început? a zis Bobby măsurîndu-şi cuvintele. Să nu-mi spui „băiete".

– Obicei vechi, cred. Ernest şi-a dres glasul, gata să se apuce de ţipat. Ascultă la mine. Noi am fost ăia care te-am primit cînd domnul Leon Rue te-a scos pe străzile New-York-ului fără să ai un loc unde să te duci. Noi ţi-am dat un pat, hrană, un acoperiş deasupra capului. Noi am umblat după fundul tău cînd ai fost bolnav şi n-am cerut niciodată nimic în schimb.

Se părea că Ernest uita cu bună ştiinţă de cecul de şase mii de dolari cu care se întorsese Bobby, plus suma frumuşică din banii pe care-i cîştiga el în fiecare săptămînă la *The Chainsaw*.

– Termină cu introducerea, i-a zis brutal, fără nici un chef să asculte schelălăitul lui Ernest. Dacă aveau nevoie de bani, le putea da ceva. Nu era bogat, dar avea suficienţi, iar Fanni era unica lui rudă în viaţă.

– Vorbeşti dur, Bo – oh – Bobby. Nu-ţi mai sună vocea ca la puştiu' ăla dulce şi gras pe care

l-am cunoscut şi l-am iubit odinioară.

– Ăla a murit, a zis sec Bobby. Cît?

– Am zis eu vreo blestemată de vorbă despre bani? a ţipat jignit Ernest.

– Cît, mama mă-si?

– Păi... Ernest şovăia. De vreme ce eşti aşa de mare domn... Fanni se simte rău. Nu mai poate munci. S-a mai îngrăşat ceva şi are necazuri cu inima.

– A fost la doctor? Ar putea respecta un regim, ştii.

Ernest şi-a dat ochii peste cap.

– Ea n-are nici o treabă cu doctorii. Ei îţi iau banii şi-şi rîd de tine în faţă. A tăcut, aşteptînd momentul potrivit ca să impresioneze. Necazul era că nu ştia cîţi bani să ceară. Mai bine mai mulţi, s-a hotărît. Sigur ne-ar trebui... să zicem... eh... douăj'dă'mii...

Bobby s-a pus pe rîs.

– Sau cin'şpe, a adăugat stîngaci. Cu toate fleacurile alea pe care le-avem de plătit... A lăsat vorba în aer aşteptînd o reacţie.

Lui Bobby nu-i venea să creadă că omul avea atîta tupeu. Douăzeci de mii de dolari? Cincisprezece? Ar fi trebuit să-i spună fiului ăstuia de căţea să se ducă la plimbare.

– O să-i trimit lui Fanni un cec de trei mii. Şi-ai putea să-i spui să nu mă mai sune curînd.

– Trei mii! s-a plîns Ernest. Tu tre' că te scalzi

în bani şi mie-mi spui că nu-mi dai decît trei mii...

– Dar nu de bani aveai nevoie, aşa ai zis, a spus Bobby, tăindu- i-o scurt.

– Oh, ba o să-i luăm, o să-i luăm, a schelălăit Ernest deloc satisfăcut – dar trei mii erau mai buni decît nimic.

Bobby a pus telefonul jos şi pentru cîteva clipe şi-a reamintit viaţa cu familia Crystal. Veşnicele lor certuri. Insultele pe care le îndurase el. Prăpădita de cămăruţă din dos, de lîngă bucătărie, friguroasă iarna şi mai fierbinte decît sauna vara. Hrana. Grăsimi, coaste, cartofi şi pui rece. Plăcinte şi prăjituri, dulciuri, bomboane. Era de mirare că rămăsese un subiect de ceartă cîtă vreme locuise cu ei?

Totuşi era adevărat – Fanni îl luase la ea şi îl apărase de multe ori împotriva teroristului de Ernest.

S-a dus la birou şi a completat un cec înainte de a se răzgîndi. Apoi a scris adresa lui Fanni pe un plic şi a mîzgălit un bilet scurt spunîndu-i să-l sune şi pot să se întîlnească.

Nu are sens să mai spunem că niciodată n-a primit răspuns, deşi cecul fusese încasat cu repeziciune.

Sharleen, şi ea, tăcea de cîteva luni. Era obişnuit să n-o audă. Nu suna decît atunci cînd avea nevoie de ceva şi, de cînd refuzase oferta lui Marcus Citroen de a veni la compania *Blue*

Cadillac, evident el nu se afla pe lista ei de persoane prea dorite. El îşi ducea viaţa înainte, scriind cîntece, înregistrînd, ducînd-o chiar bine, întîlnindu-se cu o grămadă de fete şi distrîndu-se. Pînă într-o noapte de vară, cam pe la miezul nopţii, cînd soneria de la uşa apartamentului lui s-a pus pe sunat fără să se oprească.

Era singur, privind un film de noapte la televizor.

– Cine este? a întrebat tare înainte de a deschide uşa.

Răspunsul fusese ininteligibil. A înţeles brusc că era Sharleen.

Dînd uşa de perete a ajuns la timp cît s-o prindă în braţe – era o epavă lovită, însîngerată.

Kris Phoenix
1975

– E al dracului de cald aici, s-a plîns Kris.

– Nu mai spune, i-a replicat Buzz cu un zîmbet sardonic care-i lumina trăsăturile de desfrînat. Băuturica e ieftină. E paradisul drogului. Şi delicatesele se plimbă prin jur cu ceva răcoros între picioare!

Kris începea să priceapă că trebuia să pledeze tare ca să-l facă pe Buzz să se întoarcă în Londra cea ploioasă ca să se pună pe muncă. Trebuia să admită că prietenul lui arăta grozav cu bronzul lui ca de ţigan, părul lung şi cu un singur

cercel în formă de inel într-o ureche. În Anglia, Buzz fusese veşnic mai alb ca varul, semănînd cu un cadavru umblător. Aici, cel puţin, aspectul lui nesănătos se transformase într-un bronz ca lumea şi nu mai părea că e cu cinci zile înainte de deces, deşi era la fel de groaznic de slab.

– De acord, vorbeşti ca un cap de lemn, a remarcat supărat Kris.

– Îţi zic că-s sătul pînă peste cap să-mi petrec zilele şi majoritatea nopţilor în prăpăditul ăla de Volkswagen, cu piciorul împuţit al lui Rasta în mutră şi cu Ollie pe juma'afară.

Lungiţi pe scaunele hodorogite de plajă, au rîs amîndoi. Flower adusese cutii cu bere. La douăzeci şi trei de ani rămăsese aceeaşi hippie convinsă – cu părul liber şi hainele largi, ochii mari şi zîmbet angelic. Kris şi-a dat seama că ea şi Buzz erau împreună de mult timp – vreo opt ani. Se aştepta într-un fel să-i vadă căsătoriţi şi gata.

– O să legalizaţi vreodată treaba asta? nu s-a putut înfrîna să nu-i întrebe.

– Ce? Te-ai ţîcnit? i-a răspuns Buzz în vreme ce Flower zîmbea visătoare.

Da, s-a decis Kris, Buzz avea idei corecte. De ce să se însoare dacă nu era necesar? Willow îl prinsese pe el în cursă, ştia asta.

Sosiseră la Ibiza în urmă cu cîteva ore, după un zbor neplăcut cu Willow care se plînsese tot

timpul.

Buzz îi întîmpinase cu un Jeep deschis, îmbrăcat doar cu nişte chiloţi negri şi înarmat cu un rînjet de bun-venit. Aruncîndu-le bagajele pe locul din spate, a spus:

– Nasol. Sînteţi creaturile umane cu mutrele cele mai nesănătoase pe care le-am văzut vreodată!

– Mulţumesc, i-a replicat Kris. Tu te-ai priceput întotdeauna să faci oamenii să se simtă bine.

– Face parte din farmecul meu, a zis Buzz cu o ocheadă răutăcioasă, întinzînd mîna după Peter John Buddy care se afla bine strîns în braţele lui Willow. Să vedem întîi copilaşul.

– Nu! a exclamat ascuţit Willow, strîngînd copilul mai tare.

Buzz n-a dat înapoi. A încercat în continuare să-l tragă pe Bo din strînsoarea ei protectoare.

– Încetează! a ţipat ea isteric întorcîndu-se înspre Kris, ca s-o susţină.

– Hai, lasă-l pe Buzz să-l ţină, a grăbit-o Kris. Este naşul lui. Are dreptul.

Willow s-a holbat la soţul ei, încredinţîndu-i-l lui Buzz pe Bo, fără tragere de inimă, o secundă sau două.

– Bună, prietene, a zis Buzz uitîndu-se în jos la copil.

– Destul, l-a anunţat Willow crispată, smucind înapoi preţiosul băiat.

Kris o întîlnise pe mama nevestei lui de cîteva ori şi nu în cele mai plăcute împrejurări, dar începea să realizeze cu o spaimă crescîndă că Willow era exact ca snoaba de doamna Wigh.

Buzz conducea precum un maniac, Jeep-ul turtit străbătînd străzile vechi şi prăfuite cu mare viteză, iar piciorul apăsa tare pe pedală.

Pietrificată, Willow stătea tăcută în spate, înghesuită lîngă bagaje, cu copilul pe genunchi.

– Nu poţi merge mai încet? a pledat de cîteva ori, dar nici unul dintre ei n-a auzit-o în timp ce Jeep-ul se grăbea prin tot mai accidentate drumuri spre destinaţie.

Casa lor de vacanţă era o vilă prăfuită lîngă mare şi ei nu erau singurii ocupanţi. Împreună cu Flower şi Buzz trăiau Inga, o suedeză blondă, zdravănă, Klaus, un neamţ bărbos care nu vorbea englezeşte şi două gemene americane de douăzeci de ani, numite Chick şi Chickie.

– De ce nu mi-ai spus că aici mai locuiesc şi alţi oameni, i-a şoptit nervoasă Willow.

– De unde să fi ştiut eu? i-a replicat Kris speriat de ceea ce o să se întîmple cînd ea va descoperi ce se petrecea acolo cu adevărat. Buzz îl informase de îndată ce sosiseră şi Willow şi Bo fuseseră depuşi în siguranţă într-un dormitor întunecat, cu vedere spre mare şi cu o saltea veche pusă pe podea.

– Facem sex liber, îl avertizase Buzz făcîndu-i

cu ochiul. Vrei – eşti invitat.

Lui Buzz îi plăcuse întotdeauna stilul hippie de viaţă, iar Flower nu se împotrivise.

Kris înţelegea că era de rău – fie într-un fel, fie într-altul.

– Ai un trup plăcut, i-a şoptit în ureche Chickie.

– Pielea netedă, a murmurat Chick.

– Cînd o s-o încercăm? au întrebat ele la unison cu mare speranţă.

Kris ştia şi fără să se uite de puternica reacţie pe care o avea. Cristoase! Unde era Willow cînd avea nevoie de ea?

Mutîndu-se pe nisipul fierbinte, s-a întors pe burtă şi a aruncat priviri furişe în jur. Buzz stătea întins în apropiere împărţit între suedeza Inga şi delicata Flower. Ce mai carte poştală alcătuiau, căci ambele fete nu purtau decît bikini. Sînii imenşi ai Ingăi făceau un contrast interesant cu muguraşii lui Flower.

Willow şi copilul nu se zăreau nicăieri.

– Ei? l-au incitat Chick şi Chickie plimbîndu-şi degetele în jos pe spatele lui.

Asta era curată tortură! Nu-şi mai dorea altceva decît să se întoarcă şi să le împungă pe amîndouă, una după cealaltă. Era atît de excitat

încît îl durea.

Păi cine n-ar fi fost? Stăteau pe insulă de mai bine de două săptămîni şi Willow se consuma cu furie pentru locurile de dormit, pentru oaspeţii pe jumătate goi din casă, pentru mîncare şi tot felul de alte lucruri.

– N-o să-i spun soţioarei, i-a şoptit Chick, aplecîndu-se la urechea lui pe care s-a pus s-o morfolească, iar sînii ei goi se frecau de spatele lui, zăpăcindu-l.

Chikie a zis şi ea:

– Nici eu n-o să-i spun.

Era mai mult decît putea îndura un bărbat.

– Mă duc să înot, a spus cu vocea slabă, ridicîndu-se şi repezindu-se sălbatic spre mare.

Şocul apei reci i-a mai potolit în parte excitaţia. Nu suficient. Mai ales cînd Chick şi Chickie, rîzînd şi cu sînii tresăltînd, au fugit de pe nisip ca să i se alăture.

Isuse! Ce trebuia să facă! Ele se repeziseră asupra lui Kris chiar de cînd venise acolo. Şi, pe de o parte, îi plăcea ideea s-o facă cu cele două fete dinamice, pe de altă parte, el era un om însurat şi valorile lui de modă veche îl obligau să fie fidel – chiar dacă Willow continua să-l ţină la regim.

Chick înota înspre el cu Chickie în urma ei. Amîndouă aveau o expresie hotărîtă.

Răspunsul se afla la nevastă-sa. „Willow,

iubirea mea", s-a gîndit el mohorît, „ori te laşi, ori procedez altfel".

Cu aceasta le-a evitat pe gemenele în călduri, a înotat la mal şi a luat-o repede la picior înspre vilă.

– Unde te duci? l-a strigat Buzz.

El nu s-a oprit. Orice-ar fi făcut Willow, o să lase baltă totul şi-o să-i dea lui ce dorea. Era soţul ei. Avea drepturile lui.

Vila era tăcută şi liniştită, ceea ce însemna că Bo dormea. Perfect. Poate că şi ea se odihnea, aşa că el va putea intra în paradis înainte ca ea să realizeze ce anume se petrecea.

Păşind încet a intrat în camera lor. Bo dormea în pătuţul portabil acoperit de o pînză subţire care-l apăra de insecte şi ţînţari. Copilul arăta grozav, bronzat şi sănătos. Chiar îmi seamănă un pic, s-a gîndit Kris cu mîndrie. Mda, Willow l-o fi prins în cursă, dar merita din plin cînd îl vedea pe fiul lui.

Soţia era probabil în bucătărie, s-a gîndit. Îşi petrecuse majoritatea vacanţei deasupra chiuvetei, spălînd tot ce-i cădea în mînă. Nu puteai da jos măcar o pereche de blugi că ea îi şi înhăţa.

Nu, nu era în bucătărie, nici în sufrageria mare şi prăfuită. Poate că scotocea prin camera lui Buzz şi Flower. Willow avea o dorinţă de neînvins să afle totul despre toată lumea. „Îşi bagă nasul văcuţa, nu?" spusese Avis într-o duminică, la

masa de familie cînd o găsise cotrobăind prin dulăpiorul din baie.

Ea nu era în camera lui Buzz şi a lui Flower. Camera lui Chick şi Chickie era tot goală. Şi, cum Inga dormea pe canapea, mai rămăsese doar camera lui Klaus, iar uşa lui era închisă.

Kris a bătut şi, neprimind răspuns, a deschis uşa.

Cu picioarele larg desfăcute pe pat, goală de la brîu în jos stătea Willow. O pernă îi acoperea faţa, dar el ar fi recunoscut oriunde coapsele acelea, pişicuţa aia neruşinată.

Îngenuncheat între coapsele ei, cu faţa lui bărboasă de parcă ar fi fost în ţara minunilor, se afla Klaus, neamţul.

Rafealla
1976

Spre consternarea Rafeallei şi dezamăgirea corespunzătoare, Eddie Mafair n-a catadicsit s-o sune. Şi doar după un an s-a întîmplat să dea de el la nunta pretenţioasă a fiicei uneia dintre prietenele mamei ei. El părea cel mai grozav bărbat şi totodată era pe cale de a se îmbăta criţă.

– Hello, i-a spus ea mohorîtă cînd el n-a băgat-o în seamă în timp ce trecea de masa lui înspre recepţie.

Privind-o nelămurit, el a zis:

– Parcă-mi amintesc de tine, iubito. Sînt praf.

– Sigur că eşti, i-a replicat ea rece, murind de dorinţa de a se mai afla încă o dată în braţele lui, fie chiar şi pe ringul de dans de la *Annabel's*.

Uitîndu-se mai îndeaproape la ea, el a zis:

– Suzanna?

– Nu.

– Diana?

– Nu.

– Spune tu.

– Rafealla.

Era evident că numele ei nu însemna nimic pentru el.

– Mă bucur că te văd, bălmăjise şi plecase.

Cam atît despre atracţia mutuală. Crezuse că el o plăcea. De fapt ea fusese binevoitoare şi-i găsise un milion de scuze pentru că n-o sunase. Acum însă devenise clar că nu-şi amintea de ea.

Totuşi... n-avea să se dea bătută. La urma urmei, acuma avea şaisprezece ani, nu era doar o proastă de cincisprezece ani care căzuse lată în faţa farmecului lui. Avusese mai multe experienţe în acest ultim an. Ştefan, infirmierul de douăzeci şi doi de ani lîngă care stătuse ea la filme şi cu care se întîlnise în secret mai multe săptămîni pînă cînd el încercase să meargă prea departe. Jimmy, un american de la colegiu care o luase la dans şi o învăţase arta rafinată de a-i face ceea ce el numea „cîntat la flaut“ din cauză că ea

refuzase să facă orice altceva de natură sexuală. Şi Marcel, un tînăr chelner francez care lucra la un restaurant local. El o ducea la plimbări îndelungate prin pădure şi o săruta şi-i mîngîia sînii ore în şir, producîndu-i o mare plăcere. Pînă cînd, ca răsplată, după multe săptămîni de pledoarie, ea îi oferise acel special „cîntat la flaut“ cum o învăţase Jimmy şi se minunase de extazul şi de recunoştinţa lui.

Dorea acum să facă acelaşi lucru pentru Eddie. Asta îi dădea un plăcut sentiment al puterii şi nu dăuna virginităţii, pe care plănuise să şi-o păstreze pînă la căsătorie. Odile şi cu ea discutaseră de multe ori despre asta şi hotărîseră că orice altceva era permis, dar era exclus să meargă pînă la capăt. Prea multe riscuri pentru atîta lucru. Şi nici nu era necesar de altfel. Băieţii erau perfect satisfăcuţi cu alternativa.

Nunta era o amestecătură de tineri prieteni ai căsătoriţilor şi contingentul mai vîrstnic al rudelor şi prietenii apropiaţi ai familiei. Rafealla cunoştea puţină lume şi s-a trezit pe ringul de dans cu diferiţi – posibili – entuziaşti amorezi. L-a zărit întîmplător pe Eddie. Părea să fie cu o blondă zdravănă în rochie mini. Blonda părea aproape la fel de beată ca şi el.

Rafealla s-a zgîit la el. Nu era obişnuită să fie ignorată. Cu părul lung şi negru, cu trăsăturile exotice rafinate, ea primea de regulă mai mult

decît o simplă atenţie. Cum îndrăznea Eddie Mafair nici măcar să nu-şi amintească de ea?

Orchestra începuse să interpreteze cîntecele Beatles-ilor – o cerere a miresei. *Yellow Submarine Eleanor Rigby, She loves you*.

Eddie era picior lîngă picior cu blonda pe ringul de dans.

Simţind nevoia de a face ceva pentru a-l obliga s-o observe, Rafealla s-a apropiat îndrăzneaţă de conducătorul orchestrei.

– Ştiţi să cîntaţi *Yesterday*? a întrebat.

– Sigur că da.

– Pot să cînt şi eu?

– Poţi? s-a interesat conducătorul orchestrei uimit.

– Sigur că pot, i-a replicat ea plină de bravadă.

– Perfect, dragă, arată-ne. El i-a întins microfonul.

Oh, auziţi! Ce-şi făcuse cu mîna ei! Îi plăcea să cînte, dar numai în intimitatea duşului cu ecoul acela minunat care făcea ca orice notă să sune bine. Oh, Doamne! Cum avea s-o scoată la capăt?

– *„Ieri*, s-a unduit vocea ei, *toate necazurile mele păreau să fi rămas în urmă“*. Toată lumea se uita la ea. Trebuia să-şi arate adevărata măsură. *„Acum se pare că mă însoţesc mereu. Oh, cred în ziua de ieri.“*

Reuşise! Suna bine. Captase atenţia tuturor, inclusiv a mamei sale care se holba la ea, probabil supărată că se dădea în stambă.

Avea o voce joasă, plăcută, sunînd de parcă ar fi fost mai în vîrstă. L-a fixat cu ochii pe Eddie Mafair şi în sfîrşit – da – i-a captat atenţia. Acum el şi-o reamintea.

Cînd s-a terminat, a fost aplaudată şi s-au auzit o mulţime de „N-am ştiut că te pricepi să cînţi“. Şi în final a fost Eddie care a zis:

– Unde te-ai ascuns pînă acum?

Înainte ca ea să-i poată da replica, a apărut mama ei stricînd totul şi a anunţat-o că vor pleca fără întîrziere. Dar măcar acum el ştia că ea există. Şi asta însemna ceva.

După două săptămîni a plecat în Franţa pentru vacanţa de vară cu Odile. Ajungînd pe aeroportul de la Nisa şi repezindu-se afară ca s-o găsească pe prietena ei, a fost cuprinsă de agitaţie, căci se afla la un metru şi jumătate de Eddie Mafair, care se certa în franţuzeşte cu un şofer de taxi.

Chiar de după curbă a ţîşnit Odile din Mercedesul condus de şoferul tatălui ei vitreg.

Rafealla a rămas paralizată.

Odile a strigat-o:

– Copilă! Uită-te aici.

Eddie l-a lăsat pe şoferul furios şi a intrat în aeroport fără s- o observe.

Odile s-a repezit înspre ea.

– Ce-i cu tine? s-a răstit. Eşti surdă?

– Nu, i-a replicat visătoare Rafealla îmbrăţişîndu-şi prietena. Sînt doar îndrăgostită!

Mama lui Odile se măritase cu cineva ocupat cu afaceri în domeniul spectacolelor. Soţul ei era Claudio Franconini, un cîntăreţ italian vîrstnic, cu un enorm public european. Fusese mulţi ani o mare vedetă şi îşi savurase din plin succesul. Căsătorindu-se cu văduva unui proeminent politician, Henri Ronet, obţinuse un succes în plus în viaţa lui. Claudio adora luminile rampei.

Odile îl considerase întotdeauna a fi o pacoste. Şi cînd Rafealla îl întîlnise, trebuise să fie de acord.

– El încă îşi mai vopseşte părul rărit, i-a spus Odile rîzînd în hohote. Şi încă-şi mai închipuie că orice femeie o să-i cadă la picioare vrăjită. Nu-şi dă seama de realitate.

– Nu ştiu cum de-l suportă mama ta, a comentat Rafealla.

Dînd din umeri în stil galic, Odile a spus:

– Nu-i pasă. Ei doi se simt bine împreună. Mama e foarte răbdătoare după cum bine ştii.

Claudio a întîmpinat-o călduros pe Rafealla, sărutînd-o pe amîndoi obrajii şi zîcînd:

– Bine ai venit, bine ai venit. Ce bucurie să te văd din nou, draga mea. Umila noastră casă este şi a ta.

Umila lor casă era un castel magnific pe colinele de lîngă Cannes. Era supravegheat în permanenţă de paznici aflaţi la postul lor. Zece servitori se ocupau de oaspeţi. Şi, din două în două zile, era dată o petrecere. Claudio era mort după distracţii.

– Noi o să ne distrăm pe contul nostru, i-a promis Odile. N-o să fie nevoie să ne pierdem vremea pe-aici cu babalîcii ăştia.

Rafealla se întreba ce căutase Eddie Mafair la aeroport. Probabil fusese în vacanţă. Cu atît mai rău că plecase.

Vremea în sudul Franţei era excelentă. După o vară englezească friguroasă, Rafealla era încîntată să zacă la soare fără să facă absolut nimic. I se părea distractiv să-l observe pe Claudio Franconini cu permenenta perindare de oaspeţi. Odile şi ea rămîneau în colţul lor de lîngă piscină şi observau permanentele veniri şi plecări. Erau un armator grec şi doamna lui zvăpăiată. Un gangster american cu foarte englezoaica lui soţie. Un bancher cu două fete nu mult mai mari decît Rafealla şi Odile. O cîntăreaţă negresă şi iubitul ei.

– Asta e adevărată distracţie! a zis Rafealla. Întotdeauna e la fel?

– Da, a asigurat-o Odile. Anul trecut am avut vedete de cinema cu carul, o văduvă de preşedinte, oh... tot felul de oameni ciudaţi. Ar fi trebuit să vii.

– Am vrut, dar după cum ştii, draga mea mămică a considerat întotdeauna pînă acum că sînt prea tînără pentru a mă bucura de plăcerile păcătoase din sudul Franţei.

– Presupun că şaisprezece plăceri păcătoase semnificative or să facă bine. Corect?

– Sper din inimă!

Cînd s-au plictisit să stea lîngă bazin, şoferul le-a lăsat în apropiere de Juan-les-Pins, unde ele au colindat prin magazinele încărcate de culori şi cafenelele în aer liber. Uneori au făcut schi nautic. Nu duceau lipsă de atenţie masculină, căci alcătuiau o combinaţie ademenitoare, deşi foarte tînără, Odile – atît de blondă şi nevinovat de drăguţă şi Rafealla, întunecată şi misterioasă. Ele alcătuiau un contrast perfect una faţă de cealaltă cînd cutreierau plajele în bikini minusculi, atrăgîndu-şi o ceată de admiratori lacomi.

Odile s-a pus pe ceva mai mult decît o prietenie cu un student norvegian la Facultatea de Drept, iar Rafealla s-a trezit exersînd arta rafinată a „cîntatului la flaut“ cu un foarte chipeş student elveţian de la Medicină. Se întîlnea cu el pe plajă în fiecare seară şi petreceau un timp delicios împreună. Totul trebuia să se rezolve

înainte de ora zece, cînd sosea Mercedesul cu şofer ca să ia fetele şi să le transporte înapoi în casa Franconini.

– Mă simt precum Cenuşăreasa, a glumit Rafealla. Ştii – e de parcă noi am duce o viaţă dublă sau cam aşa ceva.

– Aşa şi e, a zis posomorîtă Odile. Mama o să ne omoare dacă descoperă cu ce ne ocupăm.

– Şi a mea la fel.

O pauză, apoi Odile a adăugat:

– Crezi că n-au fost şi ele tinere odinioară? Or fi făcut şi ele toate lucrurile astea.

– Şi chiar mai mult, a fost Rafealla de acord, deşi îşi putea închipui cu greu că mama ei i-ar fi făcut vreodată unui bărbat ceva atît de vulgar cum ar fi fost „cîntatul la flaut". Gîndindu-se la asta, nu şi-o putea imagina pe mama făcînd dragoste, – însă era evident că făcuse – nici măcar o dată.

Studentul la Medicină al Rafeallei hotărîse că sosise vremea ca ea să facă un pas mai departe.

– Ai încredere în mine, sînt doctor, sau aproape, mă rog, spusese. Vreau să-ţi produc şi eu ţie plăcere.

Ea nu lăsase niciodată pe nimeni să treacă de la mijloc în jos. Prea intim, prea ascuns, prea ruşinos.

Nisipul alb, nopţile înmiresmate şi unduirea

seducătoare a mării au convins-o. Pe deasupra, el era un bărbat arătînd extrem de bine şi se ocupa cu Medicina. Împingîndu-l pe Eddie Mafair într-un colţ ascuns al minţii, l-a lăsat pe student să se apuce de o scurtă explorare a teritoriului încă neatins.

Dîndu-i jos pantalonii şi bikinii, el a început prin a o atinge blînd cu degetele. Ea trebuia să recunoască faptul că era bine, mai ales cînd degetele lui se mişcau ciudat, dulce, circular. Ea şi-a desfăcut automat picioarele, gîfîind datorită senzaţiilor nou-descoperite care brusc au culminat într-un val de plăcere pură.

– Primul tău orgasm, a zis studentul în cunoştinţă de cauză.

Inima ei bubuia. Asta era altceva. Asta era ceva măreţ.

– Acum lasă-mă să pun asta acolo, a continuat el, aşezîndu-se deasupra ei. Nimic nu se mai întîmplă acum.

Ea a simţit apăsarea şi semnalele de alarmă i-au răsunat în cap.

– Nu, a zis, dîndu-l repede deoparte.

– Ba da, a insistat el aşezîndu-se din nou deasupra.

– Nu! a izbucnit ea.

– Vrei să rămîi veşnic fecioară? a întrebat-o el fără ruşine.

„Absolut nu, a replicat ea în gînd. Numai pînă

o să-l pot avea pe Eddie Mafair. Şi-o să-l am. Oh, da, o să-l am."

Într-o dimineaţă Rafealla s-a trezit foarte devreme, înaintea tuturor şi s-a dus la bazin să înoate. Era bronzată perfect, cu membrele lungi unse, strălucitoare, cu abdomenul suplu şi musculos.

– Ai un trup frumos, draga mea, i-a spus o voce masculină profundă cu un uşor accent.

S-a întors şi l-a zărit pe Marcus Citroen, un magnat al discului care sosise în noaptea aceea de la New York împreună cu soţia lui ultra-elegantă.

Rafealla a rînjit – nu ştia ce altceva să facă. Nu exista ceva mai rău decît să suporte expresia libidinoasă a bărbatului aceluia urît şi desfrăbălat.

– Mulţumesc, a zis şi s-a cufundat în apa ademenitoare, sperînd că el va fi plecat atunci cînd va ieşi iar la suprafaţă.

Spre mirarea ei, cînd a ieşit să respire, Marcus Citroen se afla în bazin, în imediata apropiere.

– Uită-te aici, i-a spus el jucăuş, de parcă ar fi găsit vreo specie unică de stea de mare.

Fără a se gîndi ea s-a scufundat în apa

limpede, albastră.

Marcus Citroen îşi asuma nişte riscuri. Bărbatul era gol-goluţ, cu o erecţie totală.

Bobby Mondella
1976

A fost nevoie de luni de îngrijiri răbdătoare pentru a o însănătoşi pe Sharleen. Rănile şi tăieturile s-au vindecat primele, dar mîndria ei rănită a avut nevoie de mult mai mult timp.

– Ce s-a întîmplat? a întrebat-o Bobby. Cine ţi-a făcut asta? Marcus Citroen? Dacă el a fost, o să-l omor pe blestematul ăsta de alb.

– Nu, nu, a spus ea înnebunită de frică, n-a fost el. Tu nu trebuie să te bagi.

– Dar *sînt* implicat. Acum trebuie să-mi spui ce s-a petrecut.

– Nu, Bobby, nu pot.

N-avea cum s-o forţeze, dar treptat, în săptămînile următoare, a aflat povestea.

La început, i-a spus ea, Marcus Citroen fusese un domn. Oh, da, o convinsese să-l însoţească în şedinţele cu cocaină şi sexul respectiv. Dar în schimb îi făcuse un contract din care cîştiga mult cu *Blue Cadillac*, un apartament încăpător şi începuse treptat s-o transforme într-o vedetă.

– Nu sînt naivă, i-a spus printre lacrimi. Întîi am vrut să mă retrag, dar tot ceea ce se întîmpla era atît de grozav. Şi am crezut că o să-l pot controla pe Marcus cu exigenţele lui demente.

Exigenţele lui au mers pînă acolo încît dorea s-o privească pe ea făcînd sex cu alte fete. Şi din ce în ce mai multe droguri.

– Mă plăcea drogată, a admis ea. Era metoda prin care mă controla.

Devenise star şi Sharleen spera inutil să termine cu Marcus şi cu ideile lui perverse. Într-o noapte ea refuzase total să se ducă în pat cu un bărbat şi alte două femei. Marcus o bătuse şi atunci ea fugise la Bobby.

– Sper că pot sta aici, spusese cu simplitate.

Fusese tîmpită, dar primise o lecţie aspră. În inima lui era loc pentru ea.

– Poţi sta cît vrei, îi spusese. Apoi se concentrase asupra felului în care o putea face bine.

Totul era să se afle acolo, pentru ea, în permanenţă, s-o susţină, s-o încurajeze să facă o cură de dezintoxicare, să vegheze continuu asupra ei.

După multă muncă de lămurire ea a intrat într-o clinică privată sub un nume fals şi a ieşit după cîteva săptămîni arătînd precum Sharleen cea pe care o ştia el mai de demult.

– Cum te simţi? a întrebat-o.

– Grozav.

– Cu adevărat grozav?

– Poţi constata şi singur.

– Sînt mîndru de tine, iubito. Ştii asta, nu-i aşa?

Zîmbind larg, ea i-a spus:

– Mulţumesc. Acum spune-mi, unde să mă duc eu de-aici?

El n-a şovăit.

– Am vorbit cu Amerika. *Soul On Soul* te vrea. Am şi scris două cîntece pe care le putem înregistra împreună. Ce zici de asta?

– Adevărat? Zîmbetul ei a luminat încăperea.

– Sîntem făcuţi, iubito. Sharleen şi Bobby. O să fim o echipă.

Nu erau făcuţi cîtuşi de puţin. *Blue Cadillac Records* a refuzat să renunţe la contractul semnat de ea şi totodată a refuzat să-i dea cîntecele pentru înregistrare. Cu alte cuvinte era lăsată în suspensie, nu putea face absolut nimic.

Bobby se simţea jignit.

– Mă duc să-l văd pe acest Citroen, a spus

furios. Ei nu-ţi pot face aşa ceva. Nici vorbă.

– Oh, ba da, a zis ea blînd. Marcus poate face orice are el chef.

După cîteva luni Bobby a descoperit că avea dreptate. *Blue Cadillac* o avea pe Sharleen cu un contract exclusiv şi inatacabil, şi nu se putea face absolut nimic, nici măcar prin avocatul de primă mărime pe care Bobby îl angajase pe cheltuiala lui cu o sumă considerabilă.

Sharleen, a cărei stea strălucise odinioară atît de tare, n-avea ce face decît să stea deoparte şi să vadă cum alte cîntăreţe primeau atenţia care altădată fusese doar pentru ea.

Curînd Bobby a înţeles că dacă nu se petrecea repede ceva, ea avea să recidiveze în obiceiurile vechi. Deja o găsise beată de mai multe ori şi vedea că era agitată şi gata să se mute de la el. Relaţia dintre ei era strict platonică, deşi ea locuia în apartamentul lui. El dorea să facă o schimbare, dar acum, pentru că fuseseră o vreme îndelungată prieteni, nu era uşor. În această perioadă specială din viaţă nu voia să o oblige în nici un fel. Orice s-ar fi întîmplat trebuia ca totul să se petreacă firesc sau să nu se petreacă deloc.

Amerika Allen îi spusese într-o zi:

– Ce-i cu tine şi cu fata asta? N-ai mai lucrat nimic de cînd e cu tine. Nu mai ai alt subiect de discuţie în afara ei. Ca să-ţi spun adevărul, află că ar trebui să-ţi vezi de propria ta viaţă şi s-o laşi pe

Sharleen cu ale ei.

Amerika avea dreptate şi ştia asta. Cu atît mai rău. Cîtă vreme Sharleen era cu el nu putea schimba nimic.

Rocket îl suna de multe ori din Europa unde avea filmări.

– Cum se simte? întreba întotdeauna.

– Grozav, îi replica Bobby formal, dorind să-i poată spune „Ce-ţi pasă ţie? Ea nu mai e treaba ta acum. Eşti căsătorit. Nu ai rol în filmul ăsta."

Fără a şti Sharleen, încercase să-l sune pe Marcus Citroen de mai multe ori. Nu putuse afla decît că: „Domnul Citroen e la o întîlnire", „Domnul Citroen e plecat din ţară", „Domnul Citroen nu e disponibil".

Cînd s-a trezit într-o dimineaţă a găsit-o pe Sharleen scotocind în dulăpiorul cu medicamente.

– Ce faci? Îţi pui la cale scena morţii? a glumit el.

– Da, a zis ea cumplit de serioasă.

Să-l ia dracu' pe Marcus Citroen. Se săturase.

Îmbrăcîndu-se în grabă, a căutat adresa de la *Blue Cadillac Records* şi a luat un taxi pînă acolo.

A sosit la ora nouă şi un minut şi recepţionera, o negresă atrăgătoare cu unghiile făcute multicolor tocmai îşi lua locul în spatele biroului.

– Bună, frumoaso, i-a zis mizînd pe farmecul lui.

Ea l-a privit, iar buzele ei roşii şi groase i-au zîmbit de bun- sosit.

– Bobby Mondella! a exclamat. Ce plăcut mi-am început ziua!

Nu era obişnuit să fie recunoscut, dar acum îi prindea bine.

– Teribil îmi place, *Dream Babby*[1], a gîngurit ea. E o melodie senzaţională.

– Mulţumesc, i-a zis modest. Încîntat că-ţi place.

– Mi-aş dori să fii în compania noastră, a zis ea fluturîndu-şi genele foarte lungi. Şi atunci poate că ai avea parte de renumele pe care-l meriţi.

Dînd din umeri el a spus:

– Cine ştie? Sprijinindu-se neglijent de birou a adăugat : Marcus e înăuntru deja?

– Domnul Citroen e întotdeauna în biroul lui de la ora şapte treizeci încolo, i-a replicat ea pe un ton devenit dintr-odată oficial. Ai stabilită o întîlnire la prima oră?

– Sigur că da, a zis el.

Ea a tras cu ochiul într-o agendă mare şi roşie cu întîlnirile patronului, lovind pagina cu unghiile vopsite.

– Secretarele lui n-au menţionat nimic pînă la nouă treizeci. Nu e notat aici numele tău.

– Asta pentru că am stabilit întîlnirea

1. Visează iubito

azi-noapte tîrziu.

– Oh. Ochii ei au strălucit. Pariez că ai fost la petrecerea lui Stevie Wonder. Am dreptate?

– Ai.

– Norocosule!

– Da... păi... O să intru. Unde-i biroul lui?

– Jos pe hol, ultima uşă la dreapta. Nu te poţi rătăci. Pe uşă este un disc solid de aur.

– Bine.

– O să-l sun să-i spun că te duci la el.

– Nu te chinui. Probabil c-a uitat. Vreau să-i văd mutra cînd o să-şi dea seama că eu am ţinut minte.

Recepţionera a rîs şi şi-a pieptănat părul îndreptat astfel încît să nu mai fie creţ.

– Să mai scoţi discuri de-alea!

– Numai dacă tu o să continui să le cumperi.

Îndreptîndu-se spre hol a încercat să se hotărască ce-o să-i spună exact. Oare ce-l putea face pe un om ca Marcus Citroen s-o elibereze pe Sharleen?

Îşi amintea de unica lor întîlnire din urmă cu mulţi ani. „Camera bărbaţilor" de la *The Chainsaw.* El era îngrijitor şi Marcus Citroen fusese clientul care împărţea cocaina împreună cu Del Delgardo. Ei, să fie! Părea să fi fost într-o altă viaţă.

I-a apărut în faţă uşa cu discul de aur în centru. Discul era mai mare decît discurile reale şi

pe el scria **MARCUS CITROEN – FĂURITOR DE ŞLAGĂRE – BLUE CADILLLAC RECORDS.** Foarte subtil.

Fără să bată, el a deschis uşa şi a intrat înăuntru.

Marcus stătea în spatele biroului lui imens, vorbind la telefon. I-a arătat lui Bobby că putea să ia loc. Pe chipul lui impasibil nu apăruse nici o licărire de surpriză.

Bobby nu dorea să se aşeze, dar se părea că nu avea de ales. Ce putea face? Să-i smulgă din mînă telefonul şi să-l tăbăcească?

Nu era posibil. Trebuia să fie o întîlnire civilizată. Trebuia să fie rezonabil şi pe deasupra să plece de-acolo cu o oarecare soluţie pentru Sharleen.

Era evident că Marcus vorbea cu cineva din Londra, căci făcea referiri la tot felul de evenimente din Anglia. Şi-a terminat convorbirea spunînd:

– O să vin acolo cu *Concorde* săptămîna viitoare. Aştept să fie pregătit totul pînă atunci. Oh... Ochii lui cu reflexe de oţel s-au fixat asupra lui Bobby. Şi poţi să le spui neisprăviţilor ălora că, dacă nu-i totul gata, cineva o să plutească pe Tamisa. Şi pot să te-asigur că ăla n-o să fiu eu.

A închis telefonul.

Bobby şi-a dres glasul, gata să dea bătălia pentru Sharleen.

Marcus s-a holbat la el, şi-a unit vîrfurile degetelor şi a continuat să se zgîiască.

Bobby şi-a dres glasul din nou. Ducă-se în mă-sa. N-o să se lase intimidat de porcul ăsta.

– Nu mă cunoaşteţi, a spus nepoliticos. Am venit să vă văd în legătură cu Sharleen.

Marcus a dat din cap.

Ceva nu era în regulă. De ce marele Marcus Citroen nu ţipa după secretară? De ce nu-l dădea dracului afară?

Bobby a profitat de ocazie de vreme ce-o avea.

– Deci... Sharleen e foarte nefericită... în pragul sinuciderii, de fapt. Şi cred că dumneavoastră ştiţi de ce.

Marcus a luat un trabuc dintr-o cutie plină de pe birou, s-a întins după o brichetă de argint în formă de Cadillac şi l-a aprins. Încă nu spusese nimic.

Ce fel de joc practica omul ăsta? Vocea lui Bobby s-a ridicat de furie.

– Chestia este că sau o eliberaţi de contract sau o să vă pun numele în articolele de fond din toate fiţuicile de scandal din ţară cu detalii asupra a ceea ce i-aţi făcut.

– Bună dimineaţa, domnule Mondella, a zis încet Marcus cu vocea mai dulceagă decît siropul. Aştept vizita dumitale de-o bună bucată de vreme. De ce-a durat atît de mult?

Azi era ziua în care toţi îl recunoşteau, sau ce? Şi de ce Marcus Citroen se aşteptase la venirea lui?

– Vreau să-i anulaţi contractul, a zis Bobby, simţindu-se invadat de furie dincolo de suportabil.

– Există un răspuns simplu la tot nonsensul acesta, a zis calm Marcus. Şi dacă reflectezi puţin, este singura cale.

– Care-i asta? I-a întrebat mohorît Bobby.

– Păi, dumneata, desigur. Dumneata eşti răspunsul.

– Nu pricep.

Marcus a tras adînc din trabuc, trimiţînd spre tavan fumul dens.

– Ah, ba da. Şi s-a pus pe explicat în vreme ce Bobby îl asculta cu atenţie.

Soluţia lui Marcus Citroen era simplă. *Blue Cadillac Records* îl voia pe Bobby Mondella. *Blue Cadillac Records* era gata să-i ofere condiţii excelente, plus că avea să-i cumpere contractul de la *Soul On Soul. Blue Cadillac Records* era gata de asemenea să-l transforme pe Bobby Mondella într-o vedetă mare şi compania dispunea de relaţii şi de posibilităţi pentru a face aşa ceva.

Tîrgul o includea şi pe Sharleen. De cum Bobby semna pe linia punctată, cariera ei va fi automat reactivată şi în scurtă vreme ei or s-o ducă înapoi în top – acolo unde i se cuvenea de

drept. Va urma un album de duete cu Bobby împreună, plus un posibil film pentru ei doi – în funcţie de cum or să stea lucrurile.

– Nu cred asta! a zis Bobby cu vehemenţă. Ăsta-i un şantaj.

– Am crezut că o să accepţi rapid o ocazie de a lăsa în urmă o companie de mîna a doua precum *Soul On Soul*, a zis Marcus, pufăind din trabuc. Ei n-au făcut nimic altceva pentru tine în afara faptului că ţi-au irosit talentul.

– Hei – ascultaţi. Ei mi-au oferit prima mea şansă. Ei au crezut în mine.

– Ah... loialitatea. O admir. Dar dumneata trebuie să înţelegi că şi *eu* cred în dumneata, domnule Mondella – sau îţi pot spune Bobby? Marcus şi-a scărpinat nasul ridicîndu-şi pentru asta ochelarii siniştri. Am pus ochii pe tine de multă vreme. După părerea mea, cu priceperea ta de a scrie cîntece, după cum arăţi şi cît eşti de talentat, poţi deveni cea mai mare vedetă din ţară. Poţi fi numărul unu. Şi, cu *Blue Cadillac* care să te conducă... a făcut o pauză pentru a-şi întări vorbele – nu există ceva care să nu poată fi realizat de tine.

Bobby era sfîşiat de sentimente amestecate. Nu era total descurajator să asculte planurile lui Marcus Citroen pentru el – dacă nu cumva era o cursă. Totuşi, ştia că era manipulat şi asta nu i se potrivea deloc. În plus, nu-şi putea închipui nimic

mai rău decît să se afle sub controlul unui om precum Marcus Citroen. Şi cum putea el să-i părăsească pe *Soul On Soul* şi pe Amerika după tot ce făcuseră pentru el?

Soul On Soul te menţine în umbră, l-a prevenit o voce interioară. Amerika Allen spune că discurile tale nu pot urca mai mult şi tu ştii perfect de bine că pot.

Da. Ştia foarte bine. Oricît îl ura de tare pe Marcus Citroen, *Blue Cadillac* era destul de mare încît să poată face asta pentru el.

Pe deasupra, dacă dorea s-o ajute pe Sharleen, nu avea de ales, nu-i aşa? Decizia stătea în mîinile altuia.

Va urma

Tehnoredactare computerizată:
Ioan Lilă jr.

Tel. 641.17.21
641.33.04
Str. Baiulescu 63A,
București, Sector 5
(lîngă stația de
metrou Pieptănari)